

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 505/2551

ผู้ร้องได้บรรยายคำร้องว่าที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ก.) เลขที่ 1906 ที่โจทก์นำยืดยื่นมีใช้สิทธิสมรสของจำเลย แต่เป็นสินส่วนตัวของผู้ร้องโดยผู้ร้องได้รับมาจากบุพการี คำร้องของผู้ร้องจึงแสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาของผู้ร้องแล้วว่าที่ดินพิพาทที่โจทก์นำยืดยื่นมีใช้ของจำเลยหรือเป็นสิทธิสมรสแต่เป็นสินส่วนตัวของผู้ร้องโดยผู้ร้องแนบเอกสารการได้มาของที่ดินพิพาทมาท้ายคำร้องซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของคำร้องและมีคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นนั้นตาม ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง แล้ว ส่วนผู้ร้องได้ที่ดินพิพาทมาจากบุพการีโดยวิธีใดและเมื่อใดนั้น เป็นเพียงรายละเอียดที่ผู้ร้องสามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้หาจำต้องบรรยายมาในคำร้องไม่

เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ผู้ร้องได้รู้เห็นและยินยอมในการที่จำเลยนำที่ดินพิพาทไปเป็นหลักประกันตัวผู้ต้องหา เมื่อจำเลยผิดสัญญาประกันและศาลพิพากษาให้จำเลยชำระหนี้ตามสัญญาประกันแต่จำเลยไม่ชำระ โจทก์มีอำนาจยึดที่ดินพิพาทบังคับชำระหนี้ได้ไม่ว่าทรัพย์สินพิพาทจะเป็นสิทธิสมรสหรือสินส่วนตัวก็ตาม ผู้ร้องจะอ้างว่าที่ดินพิพาทเป็นสินส่วนตัวเพื่อไม่ให้บังคับแก่ที่ดินพิพาทได้ไม่ ผู้ร้องจึงไม่มีอำนาจร้องขอให้ปล่อยที่ดินพิพาท เพราะเป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริตไม่ชอบด้วย ป.พ.พ.มาตรา 5 และปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 142 (5) ประกอบมาตรา 246 และ 247

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 480/2551

โจทก์บรรยายฟ้องว่า โจทก์วางเงินสมทบและผลประโยชน์ของเงินสมทบต่อศาลแรงงานกลางเกินไปโดยไม่ได้หักภาษี ณ ที่จ่ายยอมเป็นที่เข้าใจได้แล้วว่าโจทก์ผู้วางเงินดังกล่าวและมีสิทธิเรียกเอาเงินส่วนที่วางเกินไปคืน ส่วนที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยด้วยว่า บริษัท ส. กระทำการหักภาษี ณ ที่จ่ายแทนโจทก์เป็นการวินิจฉัยในรายละเอียด แม้โจทก์จะมีได้บรรยายไว้ในคำฟ้องว่า บริษัท ส. กระทำการแทนโจทก์คำวินิจฉัยส่วนนี้ก็มีใช่เป็นการวินิจฉัยนอกฟ้องนอกประเด็น

จำเลยมีสิทธิได้รับเงินสมทบและผลประโยชน์ของเงินสมทบจากโจทก์เพียงเฉพาะส่วนที่เกินจากที่หักภาษี ณ ที่จ่ายแล้ว แม้โจทก์จะหลงลืมหักภาษี ณ ที่จ่ายไว้ก่อนจ่ายเงินทั้งหมดให้แก่จำเลยไป แต่เมื่อโจทก์นำส่งเงินภาษีที่ต้องหักไว้ ณ ที่จ่ายจำนวน 459,754.89 บาท ให้แก่กรมสรรพากรแล้ว โจทก์ย่อมมีสิทธิเรียกเอาเงินส่วนที่โจทก์นำส่งให้แก่กรมสรรพากรไปแล้วจากจำเลยได้ จำเลยต้องคืนให้แก่โจทก์

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6382/2550

ปัญหาว่าฟ้องโจทก์เคลือบคลุมหรือไม่ แม้เป็นปัญหาข้อกฎหมายแต่ในคดีแพ่งมิใช่ปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย จำเลยต้องยกขึ้นต่อสู้เป็นประเด็นไว้ในคำให้การ ทั้งจะต้องให้การโดยแจ้งชัดด้วยว่าฟ้องเคลือบคลุมอย่างไร มิฉะนั้นจะไม่เป็นประเด็นที่ศาลจะต้องวินิจฉัยถึง ปัญหาข้อเท็จจริงเรื่องการมอบอำนาจให้บอกกล่าวขับไล่จำเลยก็เช่นเดียวกัน เมื่อจำเลยขาดนัดยื่นคำให้การจึงไม่มีประเด็นทั้งสองเรื่องดังกล่าวในศาลชั้นต้น การที่จำเลยยกขึ้นเป็นประเด็นในชั้นอุทธรณ์จึงเป็นข้อที่มีได้ขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วในศาลชั้นต้น ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 225 วรรคหนึ่ง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5778/2550

เช็คพิพาททั้งสองฉบับระบุจ่ายชื่อโจทก์หรือผู้ถือ จึงเป็นเช็คผู้ถือ เมื่อโจทก์เป็นผู้ถือเช็คพิพาททั้งสองฉบับในขณะที่โจทก์นำเช็คพิพาททั้งสองฉบับไปเรียกเก็บเงินจากธนาคาร แต่ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงิน โจทก์จึงเป็นผู้ทรงเช็คพิพาททั้งสองฉบับโดยชอบด้วยกฎหมาย แม้ข้อเท็จจริงจะได้ความว่าโจทก์ได้สลักหลังโอนเช็คพิพาททั้งสองฉบับให้แก่ธนาคาร ม. ไปแล้วก็ตาม แต่เมื่อเช็คพิพาททั้งสองฉบับได้กลับมาอยู่ในความยึดถือครอบครองของโจทก์อีกในฐานะเป็นผู้รับเงินโจทก์ย่อมกลับมาเป็นผู้ทรงเช็คพิพาททั้งสองฉบับนั้นโดยชอบด้วยกฎหมายอีกครั้งหนึ่งตาม ป.พ.พ. มาตรา 904

จำเลยให้การว่าโจทก์กับจำเลยไม่มีนิติสัมพันธ์ใด ๆ ต่อกัน จำเลยไม่เคยซื้อสินค้าใด ๆ จากโจทก์ จำเลยไม่เคยส่งจ่ายเช็คทั้งสองฉบับตามฟ้องเพื่อชำระหนี้ให้แก่โจทก์และลายมือชื่อผู้ส่งจ่ายไม่ใช่ลายมือชื่อของจำเลย จำเลยไม่ต้องรับผิดชอบใด ๆ ต่อโจทก์ หากศาลฟังว่าโจทก์และจำเลยมีการซื้อขายเพชรพลอยกันจริง การซื้อขายก็ไม่เกิน

3,000,000 บาท ชอบที่จำเลยจะรับผิดชอบเพียง 3,000,000 บาท เพราะเพชรบางรายการจำเลยได้คืนให้แก่โจทก์แล้ว จำเลยไม่ต้องรับผิดชอบเต็มจำนวนตามเช็คทั้งสองฉบับ จะเห็นได้ว่า ตามคำให้การของจำเลยดังกล่าว ครั้งแรกจำเลยให้การปฏิเสธว่ามีได้ซื้อสินค้าใดๆ จากโจทก์และไม่ได้ส่งจ่ายเช็คพิพาททั้งสองฉบับมอบให้แก่โจทก์เพื่อชำระหนี้ เท่ากับจำเลยปฏิเสธว่าไม่ได้เบิกหนี้โจทก์ค่าซื้อสินค้า แต่ขณะเดียวกันจำเลยกลับให้การว่าจำเลยได้คืนเพชรบางรายการให้แก่โจทก์แล้ว หากฟังว่าเป็นหนี้ก็ไม่เกิน 3,000,000 บาท จำเลยไม่ต้องรับผิดชอบเต็มจำนวนตามเช็คพิพาททั้งสองฉบับ ซึ่งเท่ากับจำเลยให้การยอมรับด้วยว่า จำเลยได้ซื้อเพชรพลอยไปจากโจทก์และได้ส่งจ่ายเช็คพิพาททั้งสองฉบับให้โจทก์ไว้ เพียงแต่จำเลยต้องรับผิดชอบใช้เงินตามเช็คพิพาททั้งสองฉบับเพียง 3,000,000 บาท ตามจำนวนสินค้าที่ซื้อไปจากโจทก์นั่นเอง เช่นนี้ คำให้การของจำเลยดังกล่าวเป็นคำให้การที่ขัดแย้งกันเองอย่างเห็นได้ชัด จึงเป็นคำให้การที่ไม่ขัดแย้งตาม ป.วิ.พ. มาตรา 177 วรรคสองและทำให้จำเลยไม่มีประเด็นที่จะนำสืบตามคำให้การดังกล่าวด้วย

แม้ปัญหาเรื่องฟ้องโจทก์เคลือบคลุมหรือไม่ จะเป็นปัญหาข้อกฎหมายแต่มิได้เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน จำเลยจะยกขึ้นเป็นข้อฎีกาได้จึงต้องยกปัญหาดังกล่าวขึ้นมามากันมาแล้วในศาลอุทธรณ์เสียก่อนด้วย แต่ตามคำฟ้องอุทธรณ์ของจำเลยมีข้อความลอย ๆ เพียงว่า "ฟ้องโจทก์เคลือบคลุม" ต่อท้ายข้อความอุทธรณ์เรื่องโจทก์ไม่ใช่ผู้ทรงโดยชอบด้วยกฎหมาย และโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องโดยมิได้กล่าวโต้แย้งคัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นที่ได้วินิจฉัยมาแล้วว่าฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุมแล้วนั้นว่าไม่ชอบหรือไม่ถูกต้องอย่างไร อุทธรณ์ของจำเลยดังกล่าวจึงเป็นอุทธรณ์ที่ไม่ขัดแย้งต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา 225วรรคหนึ่ง ทั้งศาลอุทธรณ์ก็ได้ยกปัญหาเรื่องฟ้องเคลือบคลุมขึ้นวินิจฉัยแต่อย่างใดเช่นนี้ถือได้ว่าปัญหาเรื่องฟ้องโจทก์เคลือบคลุมหรือไม่ นั้น มิได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในชั้นศาลอุทธรณ์ เป็นฎีกาที่ต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา 249 วรรคหนึ่ง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5129/2550

โจทก์ได้บรรยายฟ้องให้ได้รับความชัดแจ้งว่า โจทก์ขอให้จำเลยจ่ายเงินค่ารักษาพยาบาลให้โจทก์จำนวนเท่าใด และที่ขอให้เพิกถอนมติคณะกรรมการกองทุนสงเคราะห์ โจทก์ก็ได้บรรยายมาในคำขอท้ายฟ้องด้วยว่าขอให้จำเลยจ่ายค่า

รักษาพยาบาลจำนวนเท่าใด จึงเป็นคำฟ้องที่มีได้กล่าวแสดงโดยชัดแจ้งซึ่งสภาพแห่งข้อหากับข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาในส่วนที่ขอให้จำเลยจ่ายเงินค่ารักษาพยาบาลแก่โจทก์ จึงไม่ชอบด้วย ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง ประกอบ พ.ร.บ. จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงานฯ มาตรา 31 จึงเป็นคำฟ้องที่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4622/2550

ฟ้องแย้งนอกจากจะต้องเป็นคำฟ้องที่มีสภาพแห่งข้อหาว่าโจทก์โต้แย้งสิทธิของจำเลยในส่วนที่เกี่ยวกับฟ้องเดิมอย่างไร รวมทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหา เช่นว่านั้นแล้ว ยังต้องมีคำขอบังคับ คือจะให้ศาลบังคับโจทก์ให้กระทำหรืองดเว้นการกระทำอย่างไรในเรื่องที่ถูกโต้แย้งสิทธินั้นด้วยตามนัย แห่ง ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง และมาตรา 177 วรรคสาม คดีนี้จำเลยฟ้องแย้งโดยเพียงแต่ขอให้ศาลพิพากษาว่าจำเลยได้สิทธิครอบครองที่ดินพิพาท มิใช่ขอให้บังคับโจทก์ทั้งเป็นเรื่องที่ศาลวินิจฉัยได้ตามฟ้องเดิมอยู่แล้ว จึงเป็นฟ้องแย้งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชนแม้คู่ความมิได้ฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 142 (5) ประกอบมาตรา 246 และมาตรา 247

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2874/2550

คำฟ้องของโจทก์ปรากฏข้อความที่กล่าวถึงการที่จำเลยทั้งสามโต้แย้งสิทธิของโจทก์อยู่ในข้อ 3 ว่า “ด้วยผลแห่งการกระทำละเมิดของจำเลยที่ 1 ในทางการที่จ้างของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ดังกล่าวในข้อ 2 ทำให้โจทก์และบุตรอีก 3 คน ต้องได้รับความเสียหายและขาดผู้อุปการะ...” โดยคำฟ้องของโจทก์ข้ออื่นตลอดจนเอกสารท้ายฟ้องทุกฉบับไม่ปรากฏข้อความใดที่ระบุว่าโจทก์และบุตรทั้งสามของโจทก์เกี่ยวข้องหรือมีความสัมพันธ์กับผู้ตาย ในฐานะใด อันมีผลทำให้โจทก์เป็นผู้มีสิทธิฟ้องเรียกค่าเสียหาย อันเกิดแต่มูลละเมิด ในฐานะส่วนตัวหรือฐานะผู้แทนโดยชอบธรรมของบุตรทั้งสามได้ โดยชอบด้วยกฎหมาย เป็นการบรรยายฟ้องโดยไม่แจ้งชัดว่าโจทก์มีอำนาจฟ้องโดยอาศัยสิทธิใดในการฟ้องเรียกค่าสินไหมทดแทนเกี่ยวกับค่าปลงศพ และโจทก์อาศัยสิทธิใดในการฟ้องเรียกค่าสินไหมทดแทนเกี่ยวกับเรื่องการต้องขาดไร้อุปการะตามกฎหมาย จำเลยที่ 2 และที่ 3 ย่อมไม่เข้าใจและไม่สามารถต่อสู้คดีปฏิเสธข้ออ้างของโจทก์ได้ตาม

สมควร จึงไม่ชอบด้วย ป.วิ.พ.มาตรา 172 วรรคสอง แม้จะได้ความในทางพิจารณาว่า จำเลยที่ 2 และที่ 3 อาจทราบฐานะของโจทก์ว่าเป็นภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายมาก่อนที่โจทก์ฟ้องคดี ก็ไม่ทำให้คำฟ้องของโจทก์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายมาแต่แรกกลับเป็นคำฟ้องที่ชอบด้วยกฎหมายขึ้นมาได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1928/2550

โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยที่ 2 รับผิดในฐานะผู้รับประกันภัยคำจูนซึ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 887 วรรคหนึ่ง ผู้รับประกันภัยคำจูนจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนก็ต่อเมื่อเป็นความวินาศภัยซึ่งผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบ ดังนั้นข้อเท็จจริงที่ว่าผู้ใดเป็นผู้เอาประกันภัยไว้ และจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นผู้ทำละเมิดเกี่ยวข้องกับผู้เอาประกันภัยอย่างไร อันจะทำให้จำเลยที่ 2 ผู้รับประกันภัยคำจูนต้องร่วมรับผิด จึงเป็นสาระสำคัญที่ต้องบรรยายมาในฟ้อง เมื่อโจทก์มิได้บรรยายฟ้องว่า ผู้เอาประกันภัยรถยนต์คันที่จำเลยที่ 2 รับประกันภัยไว้คือใครและจำเลยที่ 1 ขับรถยนต์คันนั้นในฐานะอะไร หรือมีความสัมพันธ์อย่างไรกับผู้เอาประกันภัยอันจะเป็นเหตุให้ผู้เอาประกันภัยต้องร่วมรับผิดในผลแห่งการทำละเมิดของจำเลยที่ 1 ฟ้องโจทก์ในส่วนของจำเลยที่ 2 จึงเป็นฟ้องเคลือบคลุมตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1631/2550

โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 2 ให้รับผิดในฐานะเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์คันเกิดเหตุซึ่งจำเลยที่ 1 ได้เอาประกันภัยไว้ แต่ตามคำฟ้องของโจทก์มิได้กล่าวอ้างหรือแสดงว่าจำเลยที่ 2 รับประกันภัยจากจำเลยที่ 1 ในลักษณะประกันภัยคำจูน ซึ่งจำเลยที่ 2 ผู้รับประกันภัยตกลงจะใช้ค่าสินไหมทดแทนในนามของจำเลยที่ 1 ผู้เอาประกันภัยเพื่อความวินาศภัยอันเกิดขึ้นแก่บุคคลอีกคนหนึ่ง และมีได้บรรยายฟ้องให้ปรากฏว่า ผู้ขับรถยนต์มีนิติสัมพันธ์อย่างไรกับจำเลยที่ 1 ผู้เอาประกันภัย ซึ่งจำเลยที่ 1 ผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดของ ว. ด้วย ฟ้องโจทก์จึงขาดสาระสำคัญอันเป็นมูลที่จะให้จำเลยที่ 2 ต้องรับผิด เท่ากับคำฟ้องโจทก์มิได้บรรยายข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาที่จะให้ผู้รับประกันภัยต้องรับผิด เป็นคำฟ้องที่ไม่ชัดแจ้งไม่ชอบด้วย ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง ฟ้องโจทก์จึงเป็นฟ้องเคลือบคลุม แม้ต่อมาจำเลยที่ 2 จะแก้ไข

คำให้การว่าจำเลยที่ 2 เป็นผู้รับประกันภัยคำจุนรณนต์คันเกิดเหตุ ก็ไม่ทำให้คำฟ้องของโจทก์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายมาแต่แรกกลับเป็นคำฟ้องที่ชอบด้วยกฎหมายขึ้นมาได้ และศาลจะพิพากษาให้โจทก์ชนะคดีจำเลยที่ 2 โดยไม่อาศัยคำฟ้องไม่ได้ จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ตามป.พ.พ. มาตรา 887 วรรคหนึ่ง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8388/2549

คำฟ้องโจทก์มีเนื้อหาเกินควรกว่าที่จำเป็นและมีมากตอนที่อ่านแล้วไม่เข้าใจอาทิ ฟ้องข้อ 1 ใช้ถ้อยคำว่า ข้อหาหรือฐานความผิดระหว่างพิจารณาเนื้อหาสาระผลงาน มาตรา 17, 24, 26 และ 27 พร้อมกฎกระทรวงฉบับที่ 21 และยื่นคำขอเป็นครั้งแรก ละเมิดมาตรา 24, 25 และ 26 และข้อหาหรือฐานความผิดเบื้องหลังผลงานพ้นจาก มาตรา 24, 25, 26 ไปแล้ว และได้เข้าสู่มาตรา 27 หรือในข้อ 2 มีถ้อยคำว่า ข้อหาหรือ ฐานความผิดละเมิดผิดสัตยาบรรณ รับรองผลไม่เสียหาย ซึ่งอ่านแล้วไม่เข้าใจว่าโจทก์ถูก จำเลยทั้งสองได้แย้งสิทธิตามกฎหมายในเรื่องใด หรือการกระทำของจำเลยทั้งสองไม่ ชอบด้วยกฎหมายอย่างไรหรือฟ้องข้อ 3 มีข้อความว่า ข้อหาหรือฐานความผิด คำสั่งยก คำขอมิชอบด้วยกฎหมายโดยโจทก์กล่าวหาผู้อำนวยการสำนักสิทธิบัตรว่าเซ็นคำสั่งยก คำขอไม่ถูกต้องเพราะจะปฏิบัติราชการแทนอธิบดีกรมทรัพย์สินทางปัญญามีได้เนื่องจาก ไปขัดข้ามตำแหน่งทางปกครองระดับกรมของรองอธิบดีซึ่งปกครองระดับสำนักงานและ เป็นตำแหน่งโปรดเกล้าฯ เป็นต้น จึงเป็นคำฟ้องที่ไม่แสดงให้เห็นพอเข้าใจได้ถึงสภาพและ ข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาตลอดจนคำขอบังคับอีกด้วย ทั้งคำฟ้องของโจทก์ยังมีความฟุ่มเฟือย อ่านไม่เข้าใจจึงเป็นคำฟ้องไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7585/2549

ตามคำฟ้องโจทก์ที่ขอให้บังคับจำเลยชำระดอกเบี้ย แม้จำนวนเงินค่าดอกเบี้ยจะ ไม่ถูกต้องตามความเป็นจริงก็เป็นเรื่องการเรียกดอกเบี้ยผิดพลาดเท่านั้น ศาลย่อมจะคิด คำนวณให้ถูกต้องได้ เมื่อคำฟ้องของโจทก์ได้แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาของ โจทก์คือ จำเลยได้กู้ยืมเงินไปจากโจทก์จำนวนเท่าใด เมื่อใด และจำเลยผิดนัดไม่ชำระ หนี้แล้ว กับคำขอบังคับให้จำเลยชำระหนี้ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นว่านั้น คำฟ้องของโจทก์จึงชอบด้วยกฎหมาย

คำให้การของจำเลยที่ต่อสู้ว่าโจทก์เรียกดอกเบี้ยยค้างส่งเกิน 5 ปี ไม่ได้ ต้องห้ามมิให้เรียกตามกฎหมาย เท่ากับต่อสู้ว่าหนี้ ดอกเบี้ยเกิน 5 ปี ขาดอายุความแล้ว ที่ศาลล่างวินิจฉัยว่าโจทก์มีสิทธิเรียกดอกเบี้ยจากจำเลยย้อนหลังไปเป็นเวลา 5 ปี นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ จึงชอบแล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7317/2549

โจทก์บรรยายคำฟ้องว่า จำเลยที่ 4 เป็นผู้รับประกันภัยคำจุนรถยนต์ของจำเลยที่ 2 และที่ 3 จำเลยที่ 1 เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ 2 ได้ขับรถยนต์คันที่จำเลยที่ 4 รับประกันภัยไว้คันดังกล่าวไปในทางการที่จ้างของจำเลยที่ 2 ด้วยความประมาทปราศจากความระมัดระวัง โดยขับรถยนต์คันดังกล่าวไปด้วยความเร็วสูง ทำให้รถยนต์คันดังกล่าวเสียหลักพุ่งชนการ์ตเรล เสา และราวบันไดของโจทก์เสียหายและมีคำขอบังคับให้จำเลยที่ 2 และที่ 4 ร่วมกันรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ ฟ้องโจทก์ได้แสดงโดยชัดแจ้งซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นนั้นตาม ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง แล้ว จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5578/2549

ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 1 (3) ฟ้องแย้งเป็นคำฟ้องอย่างหนึ่ง ดังนั้นการบรรยายฟ้องแย้งจะต้องปฏิบัติตาม ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง กล่าวคือต้องแสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นนั้น และจะต้องบรรยายให้เห็นว่าโจทก์ได้โต้แย้งสิทธิและหน้าที่ตามกฎหมายของจำเลยอย่างไร ตามมาตรา 55 ทั้งต้องเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคำฟ้องเดิมพอที่จะรวมการพิจารณาและชี้ขาดตัดสินเข้าด้วยกันได้ตามมาตรา 177 วรรคสาม และมาตรา 179 วรรคท้าย ฟ้องแย้งของจำเลยอ้างว่า จำเลยได้ขอให้เจ้าพนักงานที่ดินดำเนินการรังวัดสอบเขตเพื่อแก้ไขรูปแผนที่ในโฉนดที่ดินของจำเลยให้ถูกต้องตามความจริง แต่โจทก์ไปคัดค้านมิให้เจ้าพนักงานที่ดินแก้ไขรูปแผนที่ในโฉนด จึงขอให้บังคับโจทก์ยินยอมรับการสอบเขตที่ดินของจำเลย เป็นการกล่าวอ้างว่าโจทก์กระทำละเมิดต่อจำเลย มูลคดีที่จำเลยฟ้องแย้งจึงเป็นเรื่องอื่นไม่เกี่ยวข้องกับข้อพิพาทตามประเด็นในคำฟ้องเดิมของโจทก์ซึ่งเป็นเรื่องขับไล่จำเลยชอบที่จะฟ้องร้องเป็นคดีใหม่ต่างหาก ไม่อาจขอรวมมาในคำให้การได้ตามป.

วิ.พ. มาตรา 177 วรรคสาม ส่วนที่จำเลยฟ้องแย้งขอให้บังคับเจ้าพนักงานที่ดินแก้ไขรูปแผนที่และเนื้อที่ดินของโจทก์และจำเลยให้ตรงกับความจริงเป็นฟ้องแย้งที่กระทบกระเทือนถึงสิทธิของเจ้าพนักงานที่ดินซึ่งเป็นบุคคลภายนอกมิใช่ฟ้องแย้งโจทก์ซึ่งเป็นคู่ความในคดี จึงเป็นเรื่องอื่นไม่เกี่ยวกับคำฟ้องเดิม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5141/2549

โจทก์บรรยายฟ้องในส่วนที่เกี่ยวกับค่าเสียหายอันเนื่องมาจากจำเลยผิดสัญญาจะขายที่ดินให้แก่โจทก์เพียงว่า การกระทำของจำเลยทำให้โจทก์เสียหายไม่น้อยกว่า 500,000 บาท โดยมีได้บอกว่าเสียหายอย่างไรบ้าง จำนวนค่าเสียหายที่แท้จริงเท่าใด คำฟ้องของโจทก์จึงไม่ชัดแจ้งซึ่งสภาพแห่งข้อหา เป็นฟ้องที่เคลือบคลุมตาม ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3932/2549

ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 1 (3) ฟ้องแย้งเป็นคำฟ้องอย่างหนึ่ง ดังนั้น การ บรรยายฟ้องจะต้องปฏิบัติตามมาตรา 172 วรรคสอง กล่าวคือ ต้องแสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นว่านั้น และต้องบรรยายให้เห็นว่าโจทก์ได้โต้แย้งสิทธิและหน้าที่ตามกฎหมายของจำเลยที่ 2 อย่างไรตามมาตรา 55 ทั้งต้องเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคำฟ้องเดิมพอที่จะร่วมการพิจารณาและชี้ขาดตัดสินเข้าด้วยกันได้ตามมาตรา 177วรรคสาม และมาตรา 179 วรรคท้าย

โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 1 ตามสัญญาเช่าซื้อ จำเลยที่ 2 ตามสัญญาค้ำประกันจำเลยที่ 2 ฟ้องแย้งอ้างว่าจำเลยที่ 1 ชำระค่าเช่าซื้อครบถ้วนแล้ว เมื่อจำเลยที่ 1 ถึงแก่ความตาย โจทก์ต้องจดทะเบียนใส่ชื่อทายาทของจำเลยที่ 1 เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์รถยนต์ที่เช่าซื้อเป็นการกล่าวอ้างว่าโจทก์ได้โต้แย้งสิทธิของจำเลยที่ 1 หาใช่โต้แย้งสิทธิของจำเลยที่ 2 ไม่ จำเลยที่ 2 ไม่มีอำนาจฟ้องแย้ง ฟ้องแย้งของจำเลยที่ 2 จึงไม่เกี่ยวข้องกับคำฟ้องเดิมไม่อาจพิจารณารวมไปกับคำฟ้องเดิมได้และการที่สัญญาค้ำประกันระบุว่า จำเลยที่ 2 ต้องรับผิดชอบร่วมกับจำเลยที่ 1 อย่างลูกหนี้ร่วมกันนั้น มีผลเพียงว่าโจทก์มีสิทธิที่จะเรียกชำระหนี้จากจำเลยที่ 1 หรือจำเลยที่ 2 คนใดคนหนึ่งโดยสิ้นเชิงได้ตาม ป.พ.พ. มาตรา 291 และ

จำเลยที่ 2 ไม่อาจใช้สิทธิดังกล่าวไว้ใน ป.พ.พ. มาตรา 688, 689 และ 690 ได้เท่านั้น หากทำให้จำเลยที่ 2 เกิดสิทธิที่จะฟ้องคดีแทนจำเลยที่ 1 ด้วยไม่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3915/2549

แม้คำฟ้องจะบรรยายว่าจำเลยสั่งซื้อสินค้าจำพวกฟิล์มจากโจทก์ แต่ต่อมาโจทก์ได้ขอแก้ไขคำฟ้องแล้วว่า เป็นสินค้าจำพวกแผ่นรองพิมพ์เพื่อให้ตรงกับที่ระบุในสัญญาซื้อขาย แม้จะเป็นการแก้ไขเพิ่มเติมฟ้องภายหลังจากที่จำเลยยื่นคำให้การแล้ว ก็เป็นการแก้ไขเพิ่มเติมรายละเอียดเล็กน้อยเพื่อให้ตรงกับข้อเท็จจริงที่ระบุในสัญญาซื้อขายท้ายคำฟ้อง จึงหาทำให้จำเลยหลงข้อต่อสู้แต่ประการใดไม่คำฟ้องของโจทก์ได้บรรยายและแสดงถึงรายละเอียดเกี่ยวกับใบสั่งซื้อ สินค้าที่ซื้อขาย ใบแจ้งหนี้ทางการค้าและการส่งสินค้าให้แก่จำเลย จึงเป็นคำฟ้องที่ชัดแจ้งฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2624/2549

โจทก์ทั้งสองฟ้องเรียกเงินค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันภัย โดยบรรยายให้เห็นว่าโจทก์ที่ 2 ได้รับความเจ็บอย่างไร โดยเฉพาะในตอนท้ายของคำฟ้องโจทก์ทั้งสองได้ใช้สิทธิเรียกร้องเงินค่าทดแทนตามสัญญาในฐานะคู่สัญญาและผู้รับประโยชน์ ก่อนฟ้องได้มีหนังสือให้จำเลยจ่ายค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันภัยให้แก่โจทก์ที่ 2 ในฐานะคู่สัญญาตามจำนวนเงินที่เอาประกันภัยไว้ 100,000 บาท ต่อหนึ่งคน คำฟ้องของโจทก์ทั้งสองโดยหลักใหญ่จึงเป็นเรื่องฟ้องเรียกค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันภัย ส่วนการที่โจทก์ทั้งสองบรรยายฟ้องว่า "จึงต้องถือว่าโจทก์ที่ 2 ผู้มีประกันภัยทุพพลภาพถาวร" นั้น เป็นความคิดเห็นของโจทก์ทั้งสองถึงลักษณะของบาดแผล อาการบาดเจ็บ และผลที่เกิดขึ้นเท่านั้น เมื่อศาลเห็นว่าตามข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นไม่ใช่ทุพพลภาพถาวรตามสัญญาคุ้มครองการประกันภัยอุบัติเหตุส่วนบุคคล แต่เป็นเรื่องทุพพลภาพชั่วคราวตามสัญญาคุ้มครองการประกันภัยอุบัติเหตุส่วนบุคคล ศาลก็มีอำนาจพิพากษาได้ เพราะคำฟ้องโจทก์ทั้งสองได้บรรยายครอบคลุมถึงอยู่แล้ว ดังนั้น การที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชำระเงินจำนวน 50,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ที่ 2 โดยเหตุโจทก์ที่ 2 ทุพพลภาพชั่วคราว จึงไม่เป็นการพิพากษาเกินไปกว่าที่ปรากฏในคำฟ้อง ไม่ต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา 142

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5473/2548

คำฟ้องของโจทก์บรรยายว่า เมื่อปี 2538 จำเลยได้บุกรุกที่ดินของโจทก์ด้านที่ติดกับที่ดินของจำเลย และเมื่อโจทก์นำเจ้าพนักงานที่ดินไปรังวัดที่ดินของโจทก์จำเลยได้ขัดขวางการรังวัด โดยอ้างว่าที่ดินบางส่วนเนื้อที่ประมาณ 9 ไร่ที่โจทก์นำซื้ออยู่ในเขตที่ดินของจำเลย ทำให้เจ้าพนักงานที่ดินไม่อาจรังวัดที่ดินให้โจทก์ได้อันเป็นการละเมิดต่อโจทก์ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย ขอให้ขับไล่จำเลยและบริวารออกจากที่ดินดังกล่าวและเรียกค่าเสียหาย คำบรรยายฟ้องของโจทก์จึงแสดงแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาของโจทก์และคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นนั้น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4809/2548

จำเลยทั้งสามให้การต่อสู้ทำนองเดียวกันว่า ฟ้องโจทก์เคลือบคลุมเพราะสำเนาหนังสือสัญญาเช่าเอกสารท้ายฟ้อง มีข้อความบางตอนบางส่วนขาดหายไปตารางต่อท้ายสัญญาเช่าไม่ชัดเจน ไม่อาจอ่านข้อความในสัญญาได้ ทำให้ไม่สามารถต่อสู้คดีได้ถูกต้อง แต่ในชั้นฎีกาจำเลยทั้งสามกลับฎีกาในประเด็นเรื่องฟ้องเคลือบคลุมว่า โจทก์ไม่ได้บรรยายบันทึกข้อตกลงเพิ่มเติมต่อท้ายสัญญาเช่า เมื่อสัญญาเช่าดังกล่าวไม่ใช่สัญญาเช่าธรรมดา แต่เป็นสัญญาเช่าซื้อซึ่งมีกฎหมายบังคับให้ต้องทำเป็นหนังสือจึงจะฟ้องร้องบังคับได้ โจทก์จึงต้องแนบสัญญาและข้อตกลงเพิ่มเติมต่อท้ายสัญญาเช่าในส่วนที่เป็นสาระสำคัญ การที่โจทก์มิได้ปฏิบัติเป็นเหตุให้จำเลยทั้งสามไม่อาจต่อสู้คดีได้ถูกต้อง ฟ้องโจทก์จึงเป็นฟ้องที่เคลือบคลumnั้นเป็นข้อที่จำเลยทั้งสามมิได้ยกขึ้นต่อสู้ในคำให้การ จึงเป็นข้อที่มีได้วากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น และไม่ใช่วินิจฉัยอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3331/2548

โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยซื้อสินค้าเชื่อไปจากโจทก์หลายครั้งและมีหนี้ที่จำเลยสั่งซื้อสินค้าแล้วยังไม่ชำระราคารวม 34 ครั้ง โดยระบุรายละเอียดวันสั่งซื้อจำนวนรายการที่ซื้อ ตลอดจนค่าสินค้าและค่าขนส่งแต่ละครั้งโดยโจทก์มีสำเนาใบส่งของและใบกำกับสินค้าทั้ง 34 ครั้ง แนบมาท้ายฟ้องด้วย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของคำฟ้อง เพียงแต่

โจทก์ระบุจำนวนเงินบางรายการผิดไปจากเอกสารท้ายฟ้องทำให้ยอดเงินตามฟ้องไม่ตรงกับเอกสารท้ายฟ้อง แต่สุดท้ายแล้วโจทก์ก็เรียกร้องให้จำเลยรับผิดชอบตามใบส่งของและใบกำกับสินค้าทั้ง 34 ครั้งนั่นเอง ซึ่งจำเลยสามารถตรวจสอบได้ ฟ้องของโจทก์ได้แสดงโดยแจ้งชัดสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับ รวมทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาโดยครบถ้วนแล้วตาม ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2042/2548

แม้สำเนาหนังสือมอบอำนาจที่แนบมาพร้อมคำฟ้องจะระบุว่าโจทก์มอบอำนาจให้ พ. ฟ้องจำเลยเรื่องตัวเงิน ซึ่งไม่ตรงกับที่โจทก์บรรยายมาในคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระหนี้ตามบันทึกข้อตกลงการชำระหนี้ก็ตาม แต่ก็เห็นได้ชัดว่าเป็นการระบุข้อหาผิดพลาดซึ่งถือเป็นข้อบกพร่องเล็กน้อยไม่ถึงกับทำให้อำนาจฟ้องของโจทก์เสียไป ทั้งโจทก์ได้ขอแก้ไขคำฟ้องก่อนจำเลยยื่นคำให้การว่า สำเนาหนังสือมอบอำนาจฉบับดังกล่าวนั้นพิมพ์ผิดพลาด และขอส่งฉบับที่ถูกต้องแทนซึ่งศาลชั้นต้นอนุญาต จึงถือได้ว่าโจทก์ได้แก้ไขข้อบกพร่องในเรื่องอำนาจฟ้องแล้วและมีผลเหมือนสำเนาหนังสือมอบอำนาจฉบับใหม่เป็นเอกสารที่โจทก์ได้แนบมาพร้อมคำฟ้องตั้งแต่ต้น จึงถือได้ว่าโจทก์มอบอำนาจให้ พ. ฟ้องคดีนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1817/2548

โจทก์บรรยายฟ้องว่า โจทก์เป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์คันที่ ฐ. ขัป ซึ่งโจทก์ได้แนบกรมธรรม์ประกันภัยไว้ท้ายฟ้องซึ่งถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของคำฟ้องตามกรมธรรม์ประกันภัยดังกล่าวได้ระบุถึงความรับผิดชอบของโจทก์กว่า หากรถยนต์ที่รับประกันภัยไว้ได้รับความเสียหาย บริษัทมีสิทธิจัดการซ่อม และโจทก์ยังได้บรรยายฟ้องต่อไปอีกว่า โจทก์ได้จัดการซ่อมและส่งมอบรถยนต์คันดังกล่าวคืนให้แก่ผู้เอาประกันภัยแล้ว ซึ่งตาม ป.พ.พ. มาตรา 880 บัญญัติว่า ถ้าความวินาศภัยนั้นได้เกิดขึ้นเพราะการกระทำของบุคคลภายนอกไซ้ ผู้รับประกันภัยได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนไปเป็นจำนวนเพียงใด ผู้รับประกันภัยย่อมเข้ารับช่วงสิทธิของผู้เอาประกันภัยและของผู้รับประกันภัยซึ่งมีต่อบุคคลภายนอกเพียงนั้น คำฟ้องของโจทก์ได้บรรยายโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นว่านั้นแล้ว แม้โจทก์จะไม่ได้

บรรยายฟ้องว่าโจทก์ได้ชำระค่าเสียหายให้แก่ผู้เอาประกันภัยไปเมื่อใดก็เป็นเพียงรายละเอียดที่โจทก์สามารถนำสืบได้ในชั้นพิจารณา ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1443/2548

ผู้ร้องสอดยื่นคำร้องสอดโดยอ้างว่า การที่โจทก์ฟ้องคดีนี้และคู่ความขอให้ศาลไต่สวนเพื่อประนีประนอมยอมความต่อกัน หากศาลมีคำพิพากษตามยอมจะเป็นผลเสียหายแก่ผู้ร้องสอด จึงเป็นกรณีจำเป็นเพื่อให้ได้รับความรับรองคุ้มครองหรือบังคับตามสิทธิของผู้ร้องสอดที่มีอยู่ ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 57 (1) เป็นการร้องสอดเข้ามาเป็นคู่ความฝ่ายที่สาม ผู้ร้องสอดอยู่ในฐานะเป็นโจทก์ ส่วนโจทก์เดิมและจำเลยอยู่ในฐานะเป็นจำเลย เมื่อคำร้องสอดดังกล่าวมีลักษณะเป็นคำฟ้องตามมาตรา 1 (3) จึงต้องแสดงโดยแจ้งข้อซึ่งสภาพแห่งข้อหา และคำขอบังคับทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นนั้นตามมาตรา 172 วรรคสอง แต่คำร้องสอดของผู้ร้องสอดไม่มีคำขอบังคับโดยชัดแจ้งจึงเป็นคำร้องสอดที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 409/2548

โจทก์บรรยายฟ้องว่า โจทก์เช่าที่ดินจากโจทก์ร่วม แต่ไม่สามารถใช้ประโยชน์ได้เนื่องจากมีอาคารของจำเลยปลูกอยู่บนที่พิพาทโดยไม่มีสิทธิตามกฎหมาย โจทก์บอกกล่าวให้จำเลยรื้อถอนอาคารออกจากที่พิพาทแล้ว แต่จำเลยเพิกเฉย เป็นคำฟ้องที่แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาแล้วว่าโจทก์ฟ้องคดีนี้โดยอาศัยสิทธิตามสัญญาเช่าระหว่างโจทก์กับโจทก์ร่วม ซึ่งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาคือการที่จำเลยเพิกเฉยไม่รื้อถอนอาคารเป็นเหตุให้โจทก์ได้รับความเสียหายไม่สามารถเข้าไปทำประโยชน์ในที่พิพาทได้ คำฟ้องจึงชอบด้วย ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสองส่วนข้อเท็จจริงที่ว่า จำเลยไม่มีสิทธิตามกฎหมายอย่างนั้นเป็นรายละเอียดที่โจทก์สามารถนำสืบได้ในชั้นพิจารณา ทั้งจำเลยก็ให้การต่อสู้ว่าจำเลยอยู่ในที่พิพาทโดยอาศัยสิทธิแห่งสัญญาเช่าที่จำเลยทำกับโจทก์ร่วม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าจำเลยเข้าใจฟ้องโจทก์และสามารถต่อสู้คดีได้ถูกต้อง ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาฎีกาที่ 7810/2547

จำเลยให้การว่า จำเลยไม่เคยส่งจ่ายเช็คพิพาทชำระค่าเบี้ยประกันภัยเพราะจำเลยไม่เคยทำประกันภัยไว้กับโจทก์ แต่ในวันนัดสืบพยานโจทก์ จำเลยได้แถลงร่วมกับโจทก์ยอมรับว่า จำเลยได้ส่งจ่ายเช็คพิพาทเพื่อต่ออายุสัญญาประกันภัยไว้ต่อโจทก์ แต่เมื่อภายหลังรถของจำเลยคันที่เอาประกันภัยไว้เกิดอุบัติเหตุ โจทก์มิได้ชำระค่าสินไหมทดแทนให้ จำเลยจึงไม่ชำระหนี้ตามเช็คพิพาทให้แก่โจทก์ คำแถลงของจำเลยดังกล่าวถือได้ว่าเป็นการสละสิทธิในข้อต่อสู้ตามคำให้การในประเด็นที่ว่า จำเลยส่งจ่ายเช็คพิพาทชำระหนี้ค่าเบี้ยประกันภัยแก่โจทก์หรือไม่ และถือได้ว่าจำเลยได้ยอมรับข้อเท็จจริงตามคำฟ้องโจทก์แล้วว่าจำเลยได้ทำสัญญาประกันภัยไว้กับโจทก์และส่งจ่ายเช็คพิพาทชำระหนี้ค่าเบี้ยประกันภัยแก่โจทก์จริงโจทก์จึงไม่ต้องนำสืบข้อเท็จจริงในประเด็นนี้อีกต่อไป ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 84 (1)

จำเลยเป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัท ว. แต่ ลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คพิพาทโดยไม่ระบุว่ากระทำการแทนบริษัท ว.และมิได้ประทับตราของบริษัท ว. ในเช็คพิพาทด้วย จึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คพิพาทในฐานะผู้แทนบริษัทดังกล่าวจำเลยจึงต้องรับผิดชอบในความในเช็คพิพาทเป็นส่วนตัวตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 900 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 901

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยส่งจ่ายเช็คพิพาทมอบให้โจทก์เพื่อชำระหนี้ค่าเบี้ยประกันภัยรถยนต์ ต่อมาธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงิน จำเลยซึ่งเป็นผู้ส่งจ่ายจึงต้องรับผิดชอบชำระหนี้ตามเช็คพร้อมด้วยดอกเบี้ย คำฟ้องของโจทก์ดังกล่าวครบถ้วนสมบูรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสองแล้ว แม้โจทก์ไม่แนบกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ซึ่งเป็นมูลหนี้ในการส่งจ่ายเช็คพิพาทมาทำคำฟ้องก็ไม่ใช่ฟ้องเคลือบคลุมพิพากษาไม่เกินคำฟ้องไม่เกินคำขอ, บรรยายฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7269/2547

เอกสารท้ายฟ้องถือเป็นส่วนหนึ่งของคำฟ้อง แม้คำฟ้องของโจทก์จะระบุเพียงว่าจำเลยค้างค่าน้ำประปาเป็นเงิน 660 บาท และค่าโทรศัพท์เป็นเงิน 1,100 บาท แต่ในตารางการคำนวณอัตราดอกเบี้ยและทุนทรัพย์เอกสารท้ายฟ้องระบุว่า ค่าน้ำประปารวมถึงค่ารักษามาตร และค่าโทรศัพท์รวมถึงค่ารักษาตู้สายโทรศัพท์ภายใน ดังนั้นที่ศาล

ล่างทั้งสองพิพากษาให้จำเลยชำระค่ารักษามาตรวัดน้ำประปาและค่ารักษาตู้สายโทรศัพท์ภายในจึงมิได้เป็นการพิพากษานอกฟ้องนอกประเด็น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7104/2547

โจทก์บรรยายฟ้องในส่วนค่าเสียหายว่า เหตุที่จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์โดยประมาทเฉี่ยวชนรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ผ-9034 เชียงราย แล้ว รถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ผ-9034 เชียงราย กระเด็นมาเฉี่ยวชนกับรถยนต์คันหมายเลขเครื่องเจ.ที่ 172เอส.ซี 1100066869 หมายเลขเครื่องยนต์ 3 เอส-1996985 ที่โจทก์รับประกันภัยไว้เป็นเหตุให้รถยนต์คันที่โจทก์รับประกันภัยไว้ได้รับความเสียหายโจทก์ได้ซ่อมแซมรถยนต์คันที่โจทก์ได้รับประกันภัยไว้จนอยู่ในสภาพใช้การได้ดีดังเดิมโดยเสียค่าซ่อมแซมและค่าอะไหล่เป็นเงิน 116,343 บาท คำบรรยายฟ้องของโจทก์ในส่วนนี้ได้บรรยายโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาแล้วว่า จำเลยขับรถยนต์โดยประมาทเฉี่ยวชนรถยนต์บุคคลอื่นแล้วทำให้กระเด็นมาเฉี่ยวชนกับรถยนต์คันที่โจทก์รับประกันภัยไว้ เหตุละเมิดเกิดจากความประมาทของจำเลยที่ 1 แล้วทำให้รถยนต์คันที่โจทก์รับประกันภัยไว้ได้รับความเสียหาย โจทก์ดำเนินการซ่อมแซมรถยนต์คันที่ได้รับประกันภัยไว้จนใช้การได้ดีดังเดิม โดยเสียค่าซ่อมแซมและค่าอะไหล่เป็นเงิน 116,343 บาท ส่วนการที่รถยนต์ที่โจทก์รับประกันไว้จะได้รับความเสียหายในส่วนไหน เสียหายอย่างไร โจทก์ต้องเสียค่าซ่อมรายการใดบ้างนั้น เป็นรายละเอียดที่โจทก์ร่วมสามารถนำเสนอในชั้นพิจารณาได้หาใช่ข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาซึ่งจะต้องบรรยายมาในคำฟ้องไม่ คำฟ้องของโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7064/2547

สัญญาประกันภัยคำจุณตาม ป.พ.พ. มาตรา 887 กำหนดให้ผู้รับประกันภัยจะต้องรับผิดชอบเมื่อเป็นวินาศภัยซึ่งผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบดังนั้นจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยจะใช้ค่าสินไหมทดแทนก็ต่อเมื่อ จ. ผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบ อันเป็นองค์ประกอบสำคัญของบทบัญญัติดังกล่าว การที่โจทก์กล่าวในฟ้องว่า จำเลยที่ 2 เป็นผู้รับประกันภัยคำจุณรถยนต์หมายเลขทะเบียน 9 จ - กรุงเทพมหานคร ขอให้ร่วมรับผิดชอบในผลละเมิดที่จำเลยที่ 1 ขับรถคันที่จำเลยที่ 2 รับประกันภัยโดยประมาทชนรถยนต์

คนที่โจทก์รับประกันภัยไว้เสียหาย แต่โจทก์หาได้บรรยายฟ้องให้ปรากฏว่าใครเป็นผู้เอาประกันภัยรถยนต์คันที่จำเลยที่ 2 เป็นผู้รับประกันภัยและมีได้บรรยายฟ้องให้ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ผู้รับประกันภัยคันนี้มีนิติสัมพันธ์อย่างไรกับ จ. ผู้เอาประกันภัยซึ่งผู้เอาประกันภัยจะต้องร่วมรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดของจำเลยที่ 1 ด้วย คำฟ้องของโจทก์จึงขาดสาระสำคัญอันเป็นประเด็นแห่งคดีที่จะทำให้จำเลยที่ 2 ต้องรับผิดชอบ ศาลจะพิพากษาให้โจทก์ชนะคดีจำเลยที่ 2 โดยไม่อาศัยคำฟ้องได้ไม่ ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาเห็นสมควรหยิบยกขึ้นวินิจฉัยเองได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3528/2547

หลังจากโจทก์ที่ 3 คลอดโจทก์ที่ 1 และเกิดเหตุละเมิดจากการทำคลอดของจำเลยทั้งสามต่อโจทก์ที่ 1 โจทก์ที่ 3 ได้พยายามให้โจทก์ที่ 1 ได้รับการรักษาทั้งจากจำเลยทั้งสามและโรงพยาบาลอื่น และได้เรียกร้องให้จำเลยทั้งสามรับผิดชอบกับโรงเรียนต่อรัฐมนตรีกระทรวงสาธารณสุขแต่ไม่เป็นผล วันที่ 9 กันยายน 2537 โจทก์ที่ 3 ได้ทำหนังสือร้องเรียนจำเลยที่ 2 และที่ 3 กับพวกต่อแพทย์สภาย่อมชี้ชัดว่า โจทก์ที่ 1 โดยโจทก์ที่ 2 และที่ 3 ในฐานะผู้ใช้อำนาจปกครองและเป็นผู้แทนโดยชอบธรรมผู้มีอำนาจทำการแทนผู้เยาว์ และโจทก์ที่ 2 และที่ 3 ในฐานะส่วนตัว ได้รู้ถึงการละเมิดกับรู้ตัวผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ที่ 1 และที่ 3 ตั้งแต่วันที่ 9 กันยายน 2537 มิใช่ตั้งแต่วันที่โจทก์ทราบผลการสอบสวนข้อเท็จจริงจากแพทย์สภา โจทก์ที่ 1 และที่ 3 ฟ้องคดีเมื่อวันที่ 9 มกราคม 2539 ล่วงเลยกำหนด 1 ปีแล้ว คดีจึงขาดอายุความตาม ป.พ.พ. มาตรา 448วรรคหนึ่ง

คำฟ้องระบุเพียงว่า จำเลยที่ 2 ทำคลอดให้แก่โจทก์ที่ 3 โดยประมาทเพราะจำเลยที่ 2 สามารถทราบขนาดของทารกในครรภ์แต่ไม่เลือกวิธีทำคลอดให้เหมาะสมกับจำเลยที่ 3 ซึ่งดูแลรักษาโจทก์ที่ 1 ประมาทเนื่องจากการถ่ายเลือดด้วยวิธีแยงสายสะดือทำให้โจทก์ที่ 1 ติดเชื้อ โดยในส่วนของจำเลยที่ 2 โจทก์บรรยายฟ้องให้ข้อเท็จจริงว่าจำเลยที่ 2 ทำคลอดให้โจทก์ที่ 3 ตามขั้นตอนปกติ พยายามให้คลอดโดยวิธีธรรมชาติต่อมาใช้วิธีเอาเครื่องมือดูดศีรษะทารกในครรภ์เพื่อดึงออกจนกระทั่งต้องผ่าตัด ส่วนจำเลยที่ 3 ดูแลโจทก์ที่ 1 จนอาการตัวเหลืองหายไปแต่โจทก์ที่ 1 ติดเชื้อจากการถ่ายเลือด จำเลยที่ 3 ก็ไม่ให้ยาปฏิชีวนะรักษา แต่กลับอนุญาตให้โจทก์ที่ 3 นำโจทก์ที่ 1

กลับบ้าน ข้อเท็จจริงตามคำบรรยายฟ้องจึงเป็นเพียงการแสดงซึ่งสภาพแห่งข้อหาว่า จำเลยที่ 2 และที่ 3 ปฏิบัติงานบกพร่องเป็นการกระทำละเมิดในทางแพ่งเท่านั้น มิใช่ ข้อเท็จจริงถึงขั้นว่าเป็นการกระทำโดยประมาทที่จะมีมูลความผิดทางอาญาซึ่งจะต้อง บังคับใช้อายุความทางอาญาที่ยาวกว่าตาม ป.พ.พ. มาตรา 448 วรรคสอง

คำพิพากษากฎีกาที่ 10855/2546

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2538 จำเลยทำหนังสือรับสภาพหนี้ว่าจำเลย ค้างชำระค่าไม้แปรรูปที่ซื้อจากโจทก์ที่ 1 จำนวน 600,000 บาท และค้างชำระค่าวัสดุ ก่อสร้างที่ซื้อจากโจทก์ที่ 2 จำนวน 400,000 บาท จำเลยจะชำระเงินดังกล่าวให้โจทก์ ทั้งสองเสร็จสิ้นภายในวันที่ 31 พฤษภาคม 2539 เมื่อถึงกำหนดจำเลยเพิกเฉย ขอให้ บังคับจำเลยชำระเงิน ดังนี้ คำฟ้องโจทก์ทั้งสองได้แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหา และคำขอบังคับ คือจำเลยเป็นหนี้โจทก์ทั้งสอง ขอให้บังคับจำเลยชำระหนี้ ทั้งข้ออ้างที่ อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นว่านั้นคือหลักฐานหนังสือรับสภาพหนี้จึงชอบด้วย ประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสอง แล้ว ข้อที่ว่าจำเลยซื้อ สินค้าและ ค้างชำระตั้งแต่เมื่อใดเป็นเงินเท่าใด ส่งมอบสินค้าแก่ผู้ใด ล้วนเป็นรายละเอียด ที่คู่ ความสามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ คำฟ้องโจทก์ทั้งสองจึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษากฎีกาที่ 10418/2546

โจทก์บรรยายฟ้องว่า โจทก์เป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์ไว้จากเจ้าของรถ มีระยะ เวลาตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2541 ถึงวันที่ 1 กันยายน 2542 เมื่อวันที่ 17 มกราคม 2540 จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ของจำเลยที่ 2 ในทางที่จ้างของจำเลยที่ 2 ด้วยความ ประมาท เฉี่ยวชนกับรถยนต์ที่โจทก์รับประกันภัย แต่การแปลคำฟ้องมิได้พิจารณา เฉพาะข้อความ ที่โจทก์บรรยายมาในคำฟ้องเท่านั้น ต้องพิจารณาเอกสารท้ายฟ้องซึ่ง ถือว่าเป็นส่วนหนึ่ง ของคำฟ้องประกอบด้วย เมื่อเอกสารที่แนบมาท้ายฟ้องอันได้แก่ แผนที่เกิดเหตุ รายงาน ประจำวันเกี่ยวกับคดีและหนังสือทวงถามให้ชดใช้ค่าเสียหาย ต่างระบุตรงกันว่าเหตุ ละเมิดเกิดเมื่อวันที่ 17 มกราคม 2542 จึงเห็นได้ชัดว่าโจทก์ พินิจปีที่เกิดเหตุละเมิด ผิดพลาด ซึ่งเป็นความผิดพลาดเล็กน้อยอันเป็นรายละเอียด แห่งคำฟ้อง ถือได้ว่าโจทก์ ได้อ้างในคำฟ้องแล้วว่าเหตุละเมิดเกิดในระหว่างอายุสัญญา

ประกันภัย ส่วนเอกสาร ท้ายฟ้องจะรับฟังได้หรือไม่เป็นเรื่องที่จะต้องว่ากล่าวกันในชั้นพิจารณา ดังนั้น เมื่อโจทก์ ได้خذใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยไปแล้ว โจทก์ย่อมรับช่วงสิทธิมาเรียกร้องให้จำเลย ทั้งสองร่วมรับผิดชอบในมูลละเมิดได้ แม้โจทก์จะมีได้แก้ไขคำฟ้องในส่วนที่พิมพ์ผิดพลาด ดังกล่าวและจำเลยทั้งสองจะให้การต่อสู้ในเรื่องนี้หรือไม่ ก็ไม่มีผลกระทบต่ออำนาจฟ้อง ของโจทก์

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6955/2546

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นลูกจ้างหรือตัวแทนของจำเลยที่ 2 ทำการผ่าตัดดวงตาทั้งสองข้างของโจทก์ด้วยความประมาทเลินเล่อ มิได้ใช้ความระมัดระวังอย่างเพียงพอตามวิสัยและพฤติการณ์สำหรับบุคคลผู้มีวิชาชีพเป็นแพทย์ผู้ทำการผ่าตัดดวงตาซึ่งเป็นอวัยวะที่ละเอียดอ่อนและมีความสำคัญยิ่ง เป็นเหตุให้ดวงตาทั้งสองข้างของโจทก์เสื่อมสภาพมองเห็นแย่งกว่าเดิมเป็นอย่างมากและมีอาการปวดศีรษะตลอดเวลาจนไม่สามารถประกอบกิจการงานได้ตามปกติขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์นั้น เป็นคำฟ้องที่แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาของโจทก์และคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นนั้นแล้ว แม้โจทก์มิได้บรรยายในคำฟ้องว่าจำเลยที่ 1 ได้ผ่าตัดและรักษาโดยประมาทเลินเล่ออย่างไร ก็หาทำให้คำฟ้องของโจทก์เคลือบคลุมไม่เพราะเป็นรายละเอียดที่โจทก์นำสืบได้ในชั้นพิจารณา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6643/2546

ประเด็นข้อพิพาทย่อมเกิดจากคำฟ้องและคำให้การที่ปฏิเสธฟ้องของโจทก์โดยชัดแจ้งรวมทั้งเหตุแห่งการนั้นตาม ป.วิ.พ. มาตรา 177 วรรคสอง และในคดีแต่ละเรื่องอาจมีประเด็นข้อพิพาทมากกว่าหนึ่งประเด็นทั้งนี้ขึ้นอยู่กับคำให้การต่อสู้ของจำเลย ประเด็นใดที่จำเลยให้การไม่ชัดเจนย่อมถือว่าจำเลยมิได้ปฏิเสธในเรื่องนั้นเท่านั้น จะถือว่าจำเลยสละประเด็นข้อพิพาทอื่นที่จำเลยได้ยกขึ้นต่อสู้ไว้แล้วไม่ได้ คำให้การของจำเลยที่ 3 ที่ขัดกันเองเฉพาะประเด็นเรื่องเป็นผู้ค้าประกันจำเลยที่ 1 หรือไม่ จึงต้องถือว่าจำเลยที่ 3 มิได้ปฏิเสธฟ้องโจทก์ในประเด็นนี้เท่านั้น ส่วนประเด็นเรื่องฟ้องของโจทก์เคลือบคลุมนั้นเป็นคำให้การที่แสดงโดยชัดแจ้งแล้ว ซึ่งศาลอุทธรณ์ต้องวินิจฉัยให้ แต่

เมื่อศาลอุทธรณ์ยังมีได้วินิจฉัยและคดีพอวินิจฉัยได้ ศาลฎีกาจึงเห็นสมควรวินิจฉัย
ปัญหานี้โดยไม่จำต้องย้อนสำนวน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6607/2546

จำเลยให้การและฟ้องแย้งว่า จำเลยและ พ. เจ้ามรดกได้ร่วมกันซื้อที่ดินจาก ช.
โดยออกเงินกันคนละครึ่ง ที่ดินจึงเป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลยครึ่งหนึ่ง ส่วนอีกครึ่งหนึ่งจำเลย
ได้ครอบครองโดยมีเจตนายึดถือเพื่อตนตั้งแต่ปี 2522 จนได้กรรมสิทธิ์ตาม ป.พ.พ.
มาตรา 1382 แสดงว่าจำเลยฟ้องเรียกที่ดินพิพาทเป็นของตนในฐานะเจ้าของร่วม
ครึ่งหนึ่งและครอบครองปรักษ์อีกครั้งหนึ่ง ถึงแม้คำขอท้ายฟ้องแย้งจำเลยจะขอให้
พิพากษาว่าที่ดินพิพาทเป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลยโดยการครอบครองปรักษ์ ก็มี
ความหมายว่าที่ดินพิพาทเป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลยครึ่งหนึ่งและอีกครึ่งหนึ่งจำเลย
ครอบครองปรักษ์ ประกอบกับโจทก์สามารถนำสืบต่อสู้คดีได้ ฟ้องแย้งของจำเลยได้
แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่ง
ข้อหาตาม ป.วิ.พ. มาตรา 172วรรคสอง แล้ว ฟ้องแย้งของจำเลยจึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6544/2546

โจทก์บรรยายฟ้องว่า บริษัทจำเลยซึ่งร่วมกับบริษัท ต. ทำสัญญาในรูปกิจการ
ร่วมค้าทำสัญญาเช่าตู้สำหรับใช้ทำห้องสำนักงานกับโจทก์ 3 ตู้ โดยทำสัญญาเช่าตู้ละ 1
ฉบับ ต่อมาโจทก์บอกเลิกสัญญาเช่าเนื่องจากจำเลยผิดนัดไม่ชำระค่าเช่า จึงขอให้จำเลย
ชำระค่าเช่าที่ค้างชำระ ดอกเบี้ยและภาษีมูลค่าเพิ่มโดยโจทก์ได้แนบรายละเอียดเกี่ยวกับ
สัญญาเช่าและรายการสรุปยอดหนี้ที่ค้างชำระซึ่งแสดงที่มาของเงินที่โจทก์เรียกร้องอย่าง
ละเอียด ฟ้องโจทก์จึงขัดแย้งว่าจำเลยต้องรับผิดชอบโจทก์เพราะเหตุใด เป็นเงินจำนวน
เท่าใด และในการวินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์เคลือบคลุมหรือไม่นั้น ศาลจะพิเคราะห์จากคำฟ้อง
เป็นหลัก มิได้พิเคราะห์ว่าโจทก์นำพยานเข้าสืบตรงตามฟ้องหรือไม่ ซึ่งเป็นเรื่องการ
วินิจฉัยชี้ว่าพยานหลักฐาน เมื่อฟ้องโจทก์มีสาระครบถ้วนแสดงโดยแจ้งชัดซึ่ง
สภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นว่านั้นตาม
ป.วิ.พ.มาตรา 172 วรรคสอง แล้ว จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5492/2546

ฎีกาของจำเลยในข้อที่ว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง เพราะจำเลยมิได้ทำหนังสือสัญญากู้ยืมเงินกับโจทก์ แต่เป็นเอกสารที่จำเลยช่วยค้ำประกันเงินกู้ระหว่างโจทก์กับ ว. โดยมีได้กรอกข้อความ แต่โจทก์ได้นำมากรอกข้อความแล้วนำมาฟ้องจำเลย ซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค 7 มิได้หยิบยกขึ้นวินิจฉัยนั้น ข้ออ้างของจำเลยในประเด็นดังกล่าวเป็นข้อเท็จจริงส่วนหนึ่งที่จำเลยให้การต่อสู้ว่าจำเลยมิได้กู้เงินตามหนังสือสัญญากู้ยืมเงินจากโจทก์ และศาลอุทธรณ์ภาค 7 ก็ได้หยิบยกข้อเท็จจริงดังกล่าวขึ้นวินิจฉัยแล้วโดยรวมอยู่ในประเด็นที่ว่า จำเลยจะต้องรับผิดชอบชำระเงินกู้พร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์ตามสัญญากู้ยืมเงินหรือไม่ หาใช่มิได้หยิบยกขึ้นวินิจฉัยดังที่จำเลยอ้างมาในฎีกา

ส่วนฎีกาของจำเลยที่ว่าฟ้องโจทก์เคลือบคลุมเพราะมิได้บรรยายว่า มีการชำระต้นเงินและดอกเบี้ยกันอย่างไร เป็นจำนวนเท่าใด และดอกเบี้ยจำนวน 50,000 บาท เป็นดอกเบี้ยค้างชำระของเดือนปีใด คำนวณแบบทบต้นหรือไม่นั้น เมื่อคำฟ้องของโจทก์บรรยายอย่างชัดเจนว่า เมื่อครบกำหนดตามสัญญาจำเลยไม่ยอมชำระเงินคืน ขอให้บังคับจำเลยชำระต้นเงินพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปีนับแต่วันทำสัญญาจนถึงวันฟ้อง ย่อมเป็นคำฟ้องที่แสดงให้เห็นเข้าใจได้ว่า นับแต่จำเลยกู้ยืมเงินไปจากโจทก์ จำเลยไม่เคยชำระต้นเงินและดอกเบี้ยคืนแก่โจทก์เลยโจทก์จึงฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระต้นเงินพร้อมดอกเบี้ยนับแต่วันทำสัญญาจนถึงวันฟ้อง สำหรับจำนวนดอกเบี้ย 50,000 บาท ที่โจทก์คำนวณมานั้น ก็สามารถคำนวณได้ในตัวว่าเป็นการคิดคำนวณแบบธรรมดาไม่ทบต้นหรือแบบทบต้น ดังนั้น คำฟ้องของโจทก์นอกจากได้แสดงโดยชัดแจ้งซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับแล้วก็ได้บรรยายถึงข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาโดยครบถ้วนชอบด้วย ป.วิ.พ.มาตรา 172 วรรคสอง แล้ว จึงไม่เป็นฟ้องเคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5187-5188/2546

ฟ้องโจทก์บรรยายชัดแจ้งว่าโจทก์เป็นเจ้าของที่ดินพิพาท ได้จ้างให้ บ. ดูแลเฝ้าที่ดิน จำเลยเป็นหลาน บ. ได้มาขออาศัยอยู่ด้วย เมื่อ บ. ถึงแก่ความตายโจทก์ไม่ประสงค์จะให้จำเลยอยู่อาศัยในที่ดินพิพาทอีกต่อไป จึงบอกกล่าวให้จำเลยและบริวารขนย้ายทรัพย์สินออกไปจากที่ดินพิพาท แต่จำเลยเพิกเฉย แสดงว่าโจทก์อ้างว่าจำเลยมีสิทธิอยู่ในบ้านและที่ดินพิพาทเนื่องจากได้รับความยินยอมจากโจทก์ และจำเลยอยู่ใน

บ้านและที่ดินพิพาทโดยอาศัยสิทธิของ บ. กรณีมิใช่โจทก์อ้างว่าบ. หรือจำเลยมีสิทธิอาศัยในบ้านพิพาทตาม ป.พ.พ. มาตรา 1402 และมาตรา1403 ซึ่งจำเลยได้ให้การต่อสู้คดีแต่เพียงว่าจำเลยไม่เคยได้รับคำบอกกล่าวใด ๆจากโจทก์ให้ขนย้ายบริวารและทรัพย์สินออกไปจากที่ดินพิพาท โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยมิได้ต่อสู้ว่า มีสิทธิอาศัยในบ้านพิพาท เห็นได้ว่าตามคำฟ้องและคำให้การไม่ปรากฏว่าโจทก์และจำเลยมีนิติสัมพันธ์กันในลักษณะสิทธิอาศัย การที่โจทก์จะฟ้องขับไล่จำเลยจึงหาจำต้องบอกกล่าวล่วงหน้าตามสมควรก่อนดังที่บัญญัติไว้ใน ป.พ.พ. มาตรา 1403 ไม่

ฟ้องโจทก์บรรยายว่า โจทก์เป็นเจ้าของบ้านและที่ดินพิพาทโดยซื้อมาจาก บ.แต่ได้ให้ บ. และครอบครัวพักอาศัยดูแล จำเลยซึ่งเป็นหลาน บ. ได้เข้ามาขออาศัยอยู่ด้วยต่อมา บ. ถึงแก่ความตาย จำเลยก็คงอาศัยอยู่ในบ้านและที่ดินพิพาท บัดนี้โจทก์ไม่ประสงค์จะให้จำเลยอยู่อาศัยในบ้านและที่ดินพิพาทอีกต่อไปจึงบอกกล่าวให้จำเลยขนย้ายบริวารและทรัพย์สินออกไปจากที่ดินพิพาท แต่จำเลยเพิกเฉย จึงขอให้บังคับจำเลยขนย้ายบริวารและทรัพย์สินออกไปจากบ้านและที่ดินจึงบอกกล่าวให้จำเลยขนย้ายบริวารและทรัพย์สินออกไปจากที่ดินพิพาท แต่จำเลยเพิกเฉย จึงขอให้บังคับจำเลยขนย้ายบริวารและทรัพย์สินออกไปจากบ้านและที่ดินพิพาท ดังนี้ โจทก์ได้แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาของโจทก์และคำขอบังคับอีกทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาดังกล่าว ชอบด้วย ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง แล้ว หากจำต้องบรรยายฟ้องว่าโจทก์ซื้อที่ดินพิพาทมาเมื่อใด ราคาเท่าใดจ้าง บ. ดูแลให้ตั้งแต่เมื่อใด จ่ายค่าจ้างอย่างไร จ้างนานเท่าใด เพราะเหตุใดจำเลยจึงมาอยู่อาศัยกับ บ. และเมื่อ บ. ถึงแก่ความตาย จำเลยอยู่อาศัยโดยอาศัยสิทธิอะไร อันเป็นเรื่องรายละเอียดปลีกย่อยซึ่งโจทก์สามารถนำสืบได้ในชั้นพิจารณาฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3996/2546

คำฟ้องของโจทก์ในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 3 ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 3 เกี่ยวข้องกับคดีนี้อย่างไร ร่วมกระทำละเมิด หรือต้องร่วมรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดเพราะอะไรล้วนแต่ไม่ปรากฏทั้งสิ้น คำฟ้องของโจทก์ในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 3จึงไม่แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาของโจทก์และคำขอบังคับทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นนั้น ไม่ชอบด้วย ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง เป็นฟ้องเคลือบคลุม และแม้จำเลยที่ 3

จะให้การว่ารับประกันภัยรถยนต์คันเกิดเหตุก็ตาม ก็ไม่ทำให้คำฟ้องของโจทก์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายมาแต่แรกกลับเป็นคำฟ้องที่ชอบด้วยกฎหมายขึ้นมาได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3534/2546

คำฟ้องของโจทก์ที่บรรยายว่า โจทก์ติดต่ोजองห้องพักและชำระค่าจองห้องพักแก่บริษัทจำเลยไปแล้ว แต่โจทก์บอกเลิกการจองห้องพักให้จำเลยทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่า 30 วัน ตามวิธีปฏิบัติของธุรกิจโรงแรมเกี่ยวกับการบอกเลิกการเข้าพัก ซึ่งจำเลยจะต้องคืนเงินให้แก่โจทก์ แต่จำเลยไม่คืนให้ นั้น เป็นคำฟ้องที่ชอบด้วย ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง แล้ว แม้จะไม่ได้กล่าวถึงราคาห้องพักแต่ละห้อง ค่าอาหารและค่าจัดเลี้ยงว่ามีราคาเท่าใด ก็เป็นเพียงรายละเอียดที่โจทก์สามารถนำเสนอได้ในชั้นพิจารณา ฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3498/2546

ปัญหาเรื่องฟ้องเคลือบคลุมเป็นปัญหาข้อกฎหมาย แต่จำเลยมิได้ยื่นคำให้การต่อสู้คดีไว้ จึงไม่มีประเด็นในเรื่องดังกล่าวทั้งมิใช่ข้อที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น และเรื่องฟ้องเคลือบคลุมหรือไม่ในคดีแพ่ง มิใช่ปัญหาอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกาจึงไม่อาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยเองได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2653/2546

การบรรยายฟ้องคดีแพ่งตาม ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง มิได้บังคับโจทก์ต้องบรรยายข้อเท็จจริงอันเป็นรายละเอียดแห่งคำฟ้องโดยแจ้งชัดด้วยตามคำฟ้องของโจทก์ เป็นเรื่องที่โจทก์มุ่งประสงค์ขอให้บังคับจำเลยทั้งสามร่วมกันรับผิดชอบหนี้ค่าเสียหายที่โจทก์ได้รับอันมีมูลฐานมาจากการที่โจทก์กล่าวอ้างว่าผู้ขับรถยนต์คันเกิดเหตุที่ทำละเมิดเป็นพนักงานและหรือตัวแทนและหรือลูกจ้างของจำเลยที่ 1 แล้วจำเลยที่ 1 ให้จำเลยที่ 2 แสดงตัวรับสภาพความรับผิดชอบต่อพนักงานของโจทก์ การที่ผู้ขับรถยนต์คันเกิดเหตุจะชื่ออะไร รถยนต์คันเกิดเหตุจะหมายเลขทะเบียนอะไร ก็เป็นเพียงรายละเอียดที่โจทก์สามารถนำเสนอในชั้นพิจารณาได้ไม่ใช่อะไรสำคัญ และเมื่อจำเลยทั้งสามยื่นคำให้การต่อสู้คดีโดยเข้าใจข้อหาได้ดี คำฟ้องของโจทก์จึงเป็นคำฟ้องที่แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพ

แห่งข้อหาของโจทก์และคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นนั้นตาม
ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง ครบถ้วนแล้ว ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 872/2546

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ 1 เป็นผู้ขับรถยนต์บรรทุกคันเกิดเหตุ โดยมีจำเลย
ที่ 2 เป็นเจ้าของผู้ครอบครองและใช้ประกอบการขนส่งและนำไปร่วมรับจ้างขนส่งกับ
จำเลยที่ 3 จำเลยที่ 2 และที่ 3 ร่วมกันเป็นนายจ้างหรือตัวการของจำเลยที่ 1 ขณะเกิด
เหตุรถชนจำเลยที่ 1 กระทำไปในทางการที่จำเลยที่ 2 และที่ 3 จ้างวานใช้ให้กระทำ
ดังนี้ โจทก์มิได้บรรยายฟ้องขัดแย้งกัน แต่เป็นการยืนยันว่าจำเลยที่ 3 ต้องร่วมรับผิดชอบ
โจทก์ไม่ว่าจำเลยที่ 3 จะเป็นนายจ้างหรือตัวแทนก็ตาม เนื่องจาก ป.พ.พ. มาตรา 427
บัญญัติให้ใช้บทบัญญัติมาตรา 425 และ 426 ซึ่งบัญญัติความรับผิดของนายจ้างเพื่อผล
แห่งละเมิดของลูกจ้างที่กระทำไปในทางการที่จ้างบังคับแก่กรณีตัวการและตัวแทนด้วย
โดยอนุโลม ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

ขณะเกิดเหตุรถชนกัน จำเลยที่ 3 ยินยอมให้จำเลยที่ 2 ติดป้ายชื่อจำเลยที่ 3 ไว้
บนหลังคาด้านหน้ารถบรรทุกของจำเลยที่ 2 เชื่อว่าจำเลยที่ 3 มีผลประโยชน์ร่วมกับ
จำเลยที่ 2 จึงยอมให้นำป้ายชื่อจำเลยที่ 3 ไปใช้ติดรถแสดงให้บุคคลทั่วไปเข้าใจว่าเป็น
กิจการรับจ้างของจำเลยที่ 3 จึงฟังได้ว่าจำเลยที่ 2 นำรถยนต์บรรทุกเข้าร่วมกิจการ
รับจ้างขนส่งกับจำเลยที่ 3 ถือได้ว่าจำเลยที่ 3 เชิดจำเลยที่ 1 เป็นตัวแทนของตน เมื่อ
จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์บรรทุกโดยประมาทชนรถยนต์เก๋งอันเป็นการกระทำละเมิด
จำเลยที่ 3 จึงต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ในผลแห่งละเมิดของจำเลยที่ 1 ด้วย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 541/2546

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ 1 เป็นลูกจ้างของจำเลยที่ 2 มีหน้าที่ขับรถยนต์
กระบะ ซึ่งจำเลยที่ 2 เป็นเจ้าของผู้ครอบครองจำเลยที่ 3 มีวัตถุประสงค์รับประกัน
วินาศภัยและเป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์กระบะคันดังกล่าว จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์กระบะ
ด้วยความประมาทเฉี่ยวชนรถยนต์ของโจทก์ ทำให้สินค้าของโจทก์เสียหาย จำเลยที่ 3
ในฐานะผู้รับประกันภัยรถยนต์กระบะต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ใช้ค่าเสียหาย
แก่โจทก์ คำฟ้องดังกล่าวได้แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาของโจทก์ต่อจำเลยที่ 3

แล้ว โจทก์หาจำต้องบรรยายฟ้องอีกว่าจำเลยที่ 3 รับประกันภัยไว้จากใคร ฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 3 จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6576/2545

วิธีการคำนวณหาปริมาณหนี้ที่จำเลยระบิดและย่อยหนี้เป็นเพียงรายละเอียดที่โจทก์ทั้งสามต้องนำสืบในชั้นพิจารณาไม่จำต้องบรรยายไว้ในคำฟ้อง ทั้งปริมาณหนี้ที่คำนวณได้ก็เพื่อนำไปคำนวณหาจำนวนเงินที่จำเลยต้องชดใช้หากจำเลยไม่สามารถ ทำให้พื้นที่ที่ตนระบิดและย่อยหนี้นอกพื้นที่ที่ได้รับอนุญาตกลับคืนสู่สภาพเดิมได้อัน เป็นคำขอบังคับท้ายคำฟ้องในลำดับถัดมา คำฟ้องของโจทก์ทั้งสามจึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5240/2545

คำฟ้องโจทก์มิได้กล่าวอ้างหรือแสดงว่า จำเลยที่ 3 รับประกันภัยจากจำเลยที่ 2 ผู้เอาประกันภัยในลักษณะประกันภัยคำจุน ซึ่งจำเลยที่ 3 ผู้รับประกันภัยตกลงจะให้ค่าสินไหมทดแทนในนามของจำเลยที่ 2 ผู้เอาประกันภัยเพื่อความวินาศภัยอันเกิดขึ้นแก่บุคคลอีกคนหนึ่งคือบริษัท อ. และซึ่งจำเลยที่ 2 ผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบ ฟ้องโจทก์จึงขาดสาระสำคัญอันเป็นมูลที่จะให้จำเลยที่ 3 ต้องรับผิดชอบ

บริษัท อ. และจำเลยที่ 2 ได้ร่วมกันเอาประกันภัยกับจำเลยที่ 3 ความรับผิดชอบของจำเลยที่ 3 ต่อบริษัท อ. ตามกรมธรรม์ประกันภัยจึงหาใช่ความรับผิดชอบในฐานะผู้รับประกันภัยคำจุนไม่ จำเลยที่ 3 จึงไม่ต้องร่วมรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ ป.วิ.พ. มาตรา 161 กำหนดให้ศาลต้องสั่งในเรื่องค่าฤชาธรรมเนียม ไม่ว่าคู่ความจะมีคำขอหรือไม่ แม้จะให้เป็นพัวพันไปก็ต้องสั่ง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4497/2545

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ 1 ลูกจ้างโจทก์ยักยอกเงินและสินค้าของโจทก์ทำให้โจทก์เสียหาย 202,314 บาท และจำเลยที่ 2 ผู้ค้ำประกันการทำงานของจำเลยที่ 1 ยอมรับผิดทำสัญญาชดใช้ค่าเสียหายแทนจำเลยที่ 1 โดยตกลงผ่อนชำระเป็นรายเดือน แต่เมื่อถึงกำหนดชำระเงิน จำเลยทั้งสองเพิกเฉย ขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชดใช้ค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ย จะเห็นได้ว่า คำฟ้องโจทก์มุ่งเน้นเรียกร้องให้จำเลยทั้งสอง

ชำระหนี้อันมีมูลฐานมาจากการที่จำเลยที่ 1 ยักยอกเงินและสินค้าของโจทก์เป็นข้อสำคัญ ซึ่งโจทก์ต้องบรรยายฟ้องให้แจ้งชัดว่าจำเลยที่ 1 ยักยอกเงินและสินค้าโจทก์ไปเมื่อใด เงินที่ยักยอกเป็นจำนวนเท่าใด สินค้าที่ยักยอกเป็นสินค้าประเภทใด จำนวนเท่าใด และราคาเท่าใด หรือมิฉะนั้น โจทก์จะต้องมีเอกสารหรือหลักฐานที่มีรายละเอียดเกี่ยวกับจำนวนเงินหรือรายการสินค้าที่อ้างว่าจำเลยที่ 1 ยักยอกไปแนบมาท้ายฟ้องด้วย และแม้โจทก์จะเรียกร้องให้จำเลยที่ 2 รับผิดชอบตามสัญญาก็ตาม แต่หนี้ตามสัญญาก็มีมูลฐานมาจากการที่โจทก์กล่าวหาจำเลยที่ 1 ยักยอกเงินและสินค้าของโจทก์ ซึ่งจำเลยที่ 2 ย่อมยกเป็นข้อต่อสู้ถึงการมีอยู่ จำนวน และความสมบูรณ์แห่งคดีดังกล่าวได้ เมื่อโจทก์มิได้กล่าวแสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหากับข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาในเรื่องดังกล่าว คำฟ้องของโจทก์จึงไม่ชอบด้วย ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง ประกอบ พ.ร.บ. จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงานฯ มาตรา 31 เป็นคำฟ้องเคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3508/2545

โจทก์บรรยายฟ้องโดยได้แสดงให้เห็นถึงวิธีการคิดคำนวณดอกเบี้ยของโจทก์แล้วว่าคำนวณอย่างไร ไม่จำเป็นต้องระบุยอดหนี้ที่ค้างชำระในแต่ละเดือนว่าเป็นเท่าไรหรือโจทก์คำนวณดอกเบี้ยทบต้นหรือไม่อีกเพราะเป็นรายละเอียดที่โจทก์สามารถนำสืบให้เห็นได้ในชั้นพิจารณา ฟ้องของโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

โจทก์ไม่ได้ฟ้อง ร. ในฐานะทายาทของจำเลยที่ 2 ร. เพียงแต่เข้ามาดำเนินกระบวนการพิจารณาแทนจำเลยที่ 2 ซึ่งถึงแก่กรรมในระหว่างพิจารณาเท่านั้น ศาลอุทธรณ์จะพิพากษาให้ ร. ในฐานะทายาทของจำเลยที่ 2 ชำระหนี้เงินกู้ของจำเลยที่ 2 แทนจำเลยที่ 2 ไม่ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2905/2545

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยสั่งซื้อปูนสำเร็จรูปและน้ำยาผสมปูนไปจากโจทก์รวม 13 ครั้ง เป็นเงิน 236,871.25 บาท โดยบรรยายรายละเอียดของการสั่งซื้อสินค้าแต่ละ ครั้งพร้อมจำนวนเงินค่าสินค้าตามเอกสารท้ายฟ้องและจำเลยได้รับสินค้าไปจากโจทก์ แล้ว จำเลยไม่ชำระราคาค่าสินค้าภายในกำหนด ขอให้จำเลยชำระราคาค่าสินค้า

พร้อม ดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ คำฟ้องของโจทก์จึงแสดงสภาพแห่งข้อหาและข้ออ้างที่อาศัยเป็น หลักแห่งข้อหาโดยแจ้งชัดแล้ว แม้โจทก์จะแนบเอกสารใบกำกับภาษี อันเป็นหลักฐาน แห่งมูลหนี้มาท้ายฟ้องก็เป็นเพียงเอกสารประกอบคำบรรยายฟ้อง โจทก์สามารถนำสืบถึง รายละเอียดของรายการตามเอกสารดังกล่าวได้ในชั้นพิจารณา ไม่จำเป็นต้องบรรยาย รายละเอียดของเอกสารไว้ให้ปรากฏในคำฟ้อง คำฟ้องของโจทก์ไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2125-2128/2545

ศาลชั้นต้นมีคำสั่งในวันที่ยื่นคำร้องสอดว่า คดีของผู้ร้องสอดสอดเป็นคดีมีทุนทรัพย์ ให้ผู้ร้องสอดเสียค่าขึ้นศาลให้ถูกต้องภายในนัดหน้า ครั้นถึงวันนัดผู้ร้องสอดยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาว่างค่าธรรมเนียมศาลและขอให้ศาลชั้นต้นกำหนดทุนทรัพย์ด้วย ศาลชั้นต้นสอบทนายผู้ร้องสอดเกี่ยวกับราคาทรัพย์พิพาทแล้วมีคำสั่งให้ผู้ร้องสอดแถลงจำนวนทุนทรัพย์และเสียค่าขึ้นศาลให้ครบถ้วนในนัดต่อไป มิฉะนั้นจะสั่งว่าผู้ร้องสอดทิ้งคำร้องสอด เมื่อถึงวันนัดผู้ร้องสอดได้ยื่นต่อศาลแต่เพียงหนังสือรับรองราคาประเมินที่ดินพิพาทว่าเจ้าพนักงานที่ดินได้กำหนดราคาประเมินไว้ตารางวาละ 1,500 บาท และขอถือเป็นทุนทรัพย์ โดยผู้ร้องสอดไม่ได้เสียค่าขึ้นศาลเพิ่มตามที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่ง คำร้องสอดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57 (1) ถือเป็นคำฟ้องตามมาตรา 1 (3) จึงเป็นการทิ้งฟ้องตามมาตรา 174 (2)

ฟ้องของโจทก์ได้บรรยายถึงข้อเท็จจริงว่าโจทก์เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินและตึกแถวพิพาท โดย อ. เจ้าของเดิมนำไปขายฝากไว้แก่โจทก์แล้วไม่ได้ไถ่คืนภายในเวลาที่กำหนด โจทก์ไม่ประสงค์จะให้จำเลยซึ่งเป็นผู้เช่าตึกแถวดังกล่าวจาก อ. มาแต่เดิมอยู่ในตึกแถวนั้นต่อไป ซึ่งได้บอกกล่าวให้จำเลยรับทราบแล้ว แต่จำเลยเพิกเฉยจึงเป็นการอยู่ในตึกแถวของโจทก์โดยละเมิด เป็นการบรรยายถึงสิทธิของโจทก์ที่มีอยู่และการทำละเมิดของจำเลยชัดเจนแล้วไม่เคลือบคลุม

จำเลยกระทำละเมิดต่อโจทก์โดยเพิกเฉยไม่ยอมออกไปจากตึกแถวและที่ดินพิพาทภายในกำหนดเวลาที่โจทก์บอกกล่าว และยังคงอยู่ในตึกแถวและที่ดินพิพาทนั้นตลอดมาจนกระทั่งโจทก์ฟ้องอันเป็นการละเมิดที่ต่อเนื่อง คดีของโจทก์จึงไม่ขาดอายุความลูกหนี้ร่วม, นายจ้างร่วมรับผิดชอบลูกจ้าง, ประนีประนอมยอมความ, บรรยายฟ้อง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 624/2545

คำฟ้องของโจทก์บรรยายไว้โดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาของโจทก์และคำขอ บังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาต้องตาม ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง แล้ว ไม่ทำให้จำเลยเสียเปรียบหรือหลงต่อผู้ จำเลยได้ให้การต่อสู้คดีอย่างถูกต้อง ส่วน ค่าเสียหาย ค่าแรง และค่าอะไหล่แต่ละรายการจำนวนเท่าใดล้วนแต่เป็นรายละเอียดที่ โจทก์สามารถนำสืบให้ปรากฏได้ในชั้นพิจารณา ฟ้องของโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

ป.พ.พ. มาตรา 425 เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้นายจ้างต้องร่วมรับผิดชอบกับ ลูกจ้างซึ่งได้กระทำละเมิดต่อบุคคลภายนอกเป็นเหตุให้ได้รับความเสียหายจนต้องชดใช้ ค่าสินไหมทดแทนให้แก่บุคคลภายนอก จึงเป็นกรณีที่บุคคลหลายคนจะต้องทำการชำระ หนี้โดยทำนองซึ่งแต่ละคนจำต้องชำระหนี้สินเชิง แม้ถึงว่าเจ้าหนี้ชอบที่จะได้รับชำระ หนี้สินเชิงได้แต่เพียงครั้งเดียว เจ้าหนี้จะเรียกชำระหนี้จากลูกหนี้แต่คนใดคนหนึ่งสินเชิง หรือแต่โดยส่วนก็ได้ตามแต่จะเลือก แต่ลูกหนี้ทั้งปวงก็ยังคงต้องผูกพันอยู่ทั่วทุกคน จนกว่าหนี้นั้นจะได้ชำระเสร็จสิ้นเชิงตาม ป.พ.พ. มาตรา 291 สำหรับกรณีของจำเลยก็ เช่นเดียวกันถือว่าเป็นลูกหนี้ร่วมกับ ๕. ลูกจ้างผู้ทำละเมิดต่อโจทก์ โจทก์จึงมีสิทธิฟ้อง จำเลยหรือ ๕. ลูกจ้างผู้ทำละเมิดคนใดคนหนึ่งได้โดยลำพังเพียงคนเดียวโดยไม่ฟ้อง ๕. ลูกจ้างผู้ทำละเมิดเป็นจำเลยด้วยก็ย่อมทำได้ ไม่ทำให้โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง

หลังเกิดเหตุรถยนต์สองคันชนกัน ป. พนักงานของจำเลยและ ๕. พนักงานขับ รถยนต์โดยสารสาธารณะคันเกิดเหตุได้ทำหนังสือยินยอมรับผิดชอบของจำเลยได้ ชนรถยนต์คันที่โจทก์รับประกันภัยไว้โดยระบุความเสียหายที่เกิดขึ้นให้ไว้แก่เจ้าของ รถยนต์คันที่โจทก์รับประกันภัยเพื่อนำไปตกลงค่าเสียหายต่อไป จึงเป็นเพียงหนังสือที่ ออกให้เพื่อทราบความเสียหายและเพื่อแสดงความรับผิดชอบเบื้องต้นของจำเลยกับ เจ้าของรถยนต์คู่กรณีเท่านั้น โดยไม่มีรายละเอียดหรือข้อตกลงที่ แน่นนอนเกี่ยวกับ จำนวนเงินค่าเสียหายที่ต้องชำระ วิธีชำระอันจะทำให้ปราศจากการโต้แย้ง กันอีก จึงมิใช่ เป็นการระงับข้อพิพาทในมูลละเมิด มิใช่สัญญาประนีประนอมยอมความอันจะทำให้ จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างหลุดพ้นจากความรับผิดชอบในมูลละเมิดแต่อย่างใด

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9594/2544

ในการพิจารณาคดีร้องขอชดเชยทรัพย์ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 288 วรรคสอง กำหนดว่า ศาลต้องพิจารณาและชี้ขาดตัดสินคดีนั้นเหมือนอย่างคดีธรรมดา ผู้ร้องขอชดเชยทรัพย์จึงมีฐานะเสมือนเป็นโจทก์ เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา (โจทก์เดิม) มีฐานะเสมือนจำเลย ดังนั้น คำร้องขอของผู้ร้องขอชดเชยทรัพย์จึงเปรียบเสมือนคำฟ้อง เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 1 เห็นว่าคำร้องขอของผู้ร้องมิได้แสดงโดยชัดแจ้งว่าทรัพย์สินที่เจ้าพนักงานบังคับคดีได้ยึดไว้รายการใดเป็นของผู้ร้อง จึงเป็นคำฟ้องของผู้ร้องขอชดเชยทรัพย์ที่ไม่แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นนั้นตาม ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง เป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือเป็นฟ้องเคลือบคลุม แต่ฟ้องเคลือบคลุมในคดีแพ่งก็ไม่เป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนศาลจะยกขึ้นพิจารณาเองไม่ได้ โจทก์ซึ่งเป็นเสมือนจำเลยจะต้องต่อสู้เป็นประเด็นไว้ในคำให้การ ทั้งจะต้องให้การโดยชัดแจ้งด้วยว่าฟ้องเคลือบคลุมอย่างไร มิฉะนั้น ไม่เป็นประเด็นที่ศาลจะต้องวินิจฉัยถึง และในคดีนี้โจทก์ซึ่งเป็นเสมือนจำเลยก็ไม่ได้ให้การต่อสู้คดีว่าคำร้องขอของผู้ร้องขอชดเชยทรัพย์เคลือบคลุมแต่อย่างใด การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 เห็นว่าคำร้องขอของผู้ร้องเป็นคำร้องขอที่ขาดสาระสำคัญในเรื่องอำนาจฟ้อง ไม่ชอบด้วย ป.วิ.พ. มาตรา 55 ซึ่งเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน จึงไม่ถูกต้อง ศาลอุทธรณ์ภาค 1 ไม่มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8875/2544

คำฟ้องของโจทก์ได้ระบุถึงตัวบุคคลซึ่งเป็นโจทก์ผู้ยื่นคำฟ้องไว้โดยแจ้งชัดว่า คือ ธ. มิใช่ธนาคารและบรรยายถึงสภาพแห่งข้อหาว่า เป็นเรื่องกู้ยืมเงินโดยโจทก์เป็นผู้ให้จำเลยกู้เงินไปและกล่าวถึงข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาว่าจำเลยไม่ชำระต้นเงินและดอกเบี้ยคืนโจทก์จึงมีคำขอบังคับให้จำเลยชำระต้นเงินและดอกเบี้ยแก่โจทก์ จำเลยก็สามารถให้การต่อสู้คดีได้ถูกต้อง และจำเลยทราบดีอยู่ว่าโจทก์มีสภาพเป็นบุคคลธรรมดา มิใช่เป็นนิติบุคคลมาแต่ต้น การที่คำขอท้ายฟ้องของโจทก์มีคำว่าธนาคารโจทก์

อยู่ด้วยเป็นเพียงการพิมพ์ผิดพลาดไป ไม่ทำให้จำเลยถึงกับไม่เข้าใจคำฟ้องและคำขอ
ท้ายฟ้องของโจทก์แต่อย่างใด คำฟ้องของโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7299/2544

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ 1 เป็นเจ้าของผู้ครอบครองและผู้ขับรถยนต์คัน
เกิดเหตุ จำเลยที่ 2 เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัดมีวัตถุประสงค์ประกอบธุรกิจ
ประกันภัย จำเลยที่ 2 ได้รับประกันภัยรถยนต์คันดังกล่าวไว้ในลักษณะประกันภัยค่าจุน
ขณะเกิดเหตุยังอยู่ในระหว่างอายุสัญญาประกันภัย จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์คันดังกล่าว
โดยประมาทเลินเล่อทำให้รถยนต์โจทก์ถูกชนได้รับความเสียหาย ตามคำฟ้องโจทก์เป็น
ที่เข้าใจว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้มีส่วนได้เสียในรถยนต์คันเกิดเหตุ ย่อมอยู่ในฐานะเป็นผู้เอา
ประกันภัยรถยนต์คันดังกล่าวได้ จำเลยที่ 2 มิได้ปฏิเสธว่าไม่ได้เป็นผู้รับประกันภัย
รถยนต์คันเกิดเหตุของจำเลยที่ 1 เมื่อจำเลยที่ 2 เป็นผู้รับประกันภัยค่าจุน จำเลยที่ 2 จึง
อาจต้อง รับผิดชอบค่าสินไหมทดแทนอันเกิดจากรถยนต์ที่รับประกันภัยไว้ ข้อที่ว่าจำเลยที่
2 รับประกันภัยไว้จากผู้ใดเป็น ข้อเท็จจริงที่จำเลยที่ 2 ทราบดีอยู่แล้ว และเป็นเพียง
รายละเอียดที่โจทก์สามารถนำสืบได้ในชั้นพิจารณาโจทก์ไม่ จำต้องบรรยายว่าผู้ใดเป็นผู้
เอาประกันภัยอีก ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7265/2544

ฟ้องโจทก์ได้บรรยายโดยแจ้งชัดว่าจำเลยตกลงเช่าตึกแถวพิพาทจากโจทก์มีการ
ทำสัญญาเช่าและต่อสัญญาเช่าหลายครั้ง ต่อมาเมื่อสัญญาเช่าสิ้นสุดลง โจทก์ไม่ประสงค์
จะให้จำเลยเช่าต่อไป จึงให้ทนายความมีหนังสือบอกเลิกสัญญาเช่าและให้ส่งคืนตึกแถว
ที่เช่ากับมีคำขอให้จำเลยออกไปจากตึกแถวที่เช่าและใช้ค่าเสียหายคำฟ้องโจทก์จึงได้
แสดงโดยชัดแจ้งซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่ง
ข้อหาพอที่จะให้จำเลยเข้าใจและสามารถต่อสู้คดีได้ โจทก์ไม่จำเป็นต้องบรรยายว่าโจทก์
เป็นผู้มีกรรมสิทธิ์หรือเป็นผู้ทรงสิทธิใดในตึกแถวที่ให้เช่าและสิทธิดังกล่าวสิ้นสุดลงแล้ว
หรือไม่ประการใด เพราะเป็นเพียงรายละเอียดที่โจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้
ทั้งผู้ให้เช่าก็ไม่จำเป็นต้องเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินที่ให้เช่า ประกอบกับจำเลย

ได้ยื่นคำให้การต่อสู้คดีในลักษณะเข้าใจข้อหาได้ดีและยอมรับว่าได้ทำสัญญาเช่าตึกแถวตามฟ้องจากโจทก์ คำฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6798/2544

โจทก์ฟ้องเรียกให้จำเลยที่ 4 ในฐานะผู้จัดการมรดกของ ป. ชำระเงินตามเช็คพิพาทซึ่ง ป. รวมลงลายมือชื่อส่งจ่ายเพื่อชำระหนี้ให้แก่โจทก์แล้วธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็คพิพาท โดยระบุรายละเอียดของเช็คพิพาทและแนบสำเนาภาพถ่ายเช็คพิพาทมาท้ายคำฟ้อง พร้อมทั้งคำขอบังคับที่ให้จำเลยที่ 4 ในฐานะผู้จัดการมรดกของ ป. ร่วมรับผิดชอบชำระหนี้ตามเช็คพิพาทพร้อมดอกเบี้ยดังนี้ คำฟ้องของโจทก์จึงเป็นคำฟ้องที่แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาของโจทก์และคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นว่านั้นสำหรับจำเลยที่ 4 ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง ครบถ้วนแล้ว ส่วนมูลหนี้ตามเช็คพิพาทจะเป็นการชำระหนี้อะไรเป็นรายละเอียดที่โจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ ฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 4 จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6458-6461/2544

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยเคยจ่ายค่าเช่ามิกซ์ไนต์ราวันละ 30 บาท โจทก์แต่ละคนได้รับเฉลี่ยเดือนละ 780 บาท ต่อมาจำเลยไม่จ่าย ซึ่งคำนวณแล้วเป็นเงินเดือนละไม่ต่ำกว่า 500 บาท ตั้งแต่เดือนมกราคม 2543 อันเป็นการเปลี่ยนแปลงข้อตกลงเกี่ยวกับการทำงาน และมีคำขอท้ายฟ้องให้จำเลยจ่ายเงินดังกล่าวแก่โจทก์ด้วย แม้คำขอท้ายฟ้องจะขอให้จำเลยจ่ายเพียงอัตราเดือนละ 500 บาท ทั้งที่กล่าวอ้างในคำฟ้องว่าโจทก์มีสิทธิได้รับเดือนละ 780 บาท แต่ต้องถือได้แน่นอนว่าโจทก์เรียกร้องเงินจำนวนนี้ตามคำขอท้ายฟ้อง จึงเป็นคำฟ้องที่แจ้งชัด ไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 385/2544

คำคัดค้านและฟ้องแย้งของผู้คัดค้านระบุในช่องคู่ความว่าอ. และ ป. ผู้จัดการมรดกของ ส. ผู้คัดค้าน และบรรยายว่า ผู้คัดค้านเป็นผู้จัดการมรดกของ ส. ผู้ตายซึ่งเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินโฉนดที่ 8772 ผู้ร้องไม่ได้กรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาทโดยการครอบครองปรปักษ์ ผู้คัดค้านไม่ประสงค์ให้ผู้ร้องอยู่อาศัยในที่ดินพิพาทต่อไป ขอให้

บังคับผู้ร้องขนย้ายทรัพย์สินพร้อมรถอนบ้านเลขที่ 17/1 ออกไปจากที่ดินโฉนดที่ 8772 การฟ้องแย้งของผู้คัดค้านดังกล่าวเป็นการฟ้องในฐานะผู้จัดการมรดกของผู้ตายโดยได้แสดงชัดแจ้งซึ่งสภาพแห่งข้อหา คำขอบังคับและข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาครบถ้วนตาม ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสองแล้วฟ้องแย้งของผู้คัดค้านไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7472/2543

ตามคำฟ้องของโจทก์บรรยายว่า การที่โจทก์ไม่สามารถใช้ประโยชน์จากสาธารณูปโภคต่าง ๆ ตามสิทธิของเจ้าของร่วมในโครงการอาคารชุด อาทิ สระว่ายน้ำ สนามเทนนิส สนามบาสเกตบอล และที่จอดรถ ทำให้โจทก์ต้องหาสถานที่ออกกำลังกาย และที่จอดรถแห่งใหม่ ต้องเสียค่าใช้จ่าย เป็นเรื่องที่โจทก์คาดเห็นหรือควรจะได้คาดเห็นว่าโจทก์ต้องเสียหายคิดเป็นเงินได้เท่าใด ส่วนข้อเท็จจริงที่ว่าโจทก์อาศัยหลักเกณฑ์และวิธีใดในการคำนวณค่าเสียหายเป็นเรื่องรายละเอียดที่โจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ คำฟ้องของโจทก์ในส่วนนี้จึงแสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาของโจทก์และคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นว่านั้นพอที่จะทำให้จำเลยเข้าใจและต่อสู้คดีได้ถูกต้องแล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4817/2543

โจทก์จำเลยได้เถียงกันในประเด็นที่ว่าจะนำค่าเช่าที่ระบุ ในสัญญาเช่าระหว่างโจทก์กับผู้ให้เช่ามาถือเป็นค่ารายปีได้หรือไม่ มิได้โต้เถียงกันเกี่ยวกับรายรับรายจ่ายของสถานบริการน้ำมันของโจทก์ เอกสารบัญชีรายรับรายจ่ายเกี่ยวกับสถานบริการน้ำมันของโจทก์ที่จำเลย ขอให้ศาลมีคำสั่งเรียกดังกล่าวจึงไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นพิพาท

โจทก์บรรยายฟ้องว่า เงินที่โจทก์จ่ายให้แก่บริษัท พ. และ บริษัท ร. มิใช่ค่าเช่าที่ดินอย่างเดียว หากแต่เป็นเงินค่าสิทธิที่โจทก์ จะซื้อที่ดินในภายหลังในราคาต่ำด้วย ที่จำเลยนำเงินจำนวนดังกล่าวมากำหนดเป็นค่ารายปีเป็นการไม่ถูกต้องขอให้แก้ไขใบแจ้งการประเมิน คำฟ้องของโจทก์จึงแสดงโดยแจ้งชัด ซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาซึ่งจำเลยสามารถต่อสู้คดีได้ถูกต้องแล้ว โจทก์ไม่จำต้องบรรยายคำฟ้องด้วยว่า ค่าเช่าจำนวนเท่าใด ค่าสิทธิ ที่จะซื้อที่ดินในราคาต่ำ

จำนวนเท่าใด คำฟ้องของโจทก์ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสอง ไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2752/2543

โจทก์ทั้งสองฟ้องให้จำเลยแบ่งที่ดินอันเป็นทรัพย์สินมรดกตามพินัยกรรม โดยอ้างว่า เจ้ามรดกซึ่งเป็นคนต่างด้าวซื้อที่ดินดังกล่าวแล้วใส่ชื่อจำเลยเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์แทน จึงไม่จำเป็นต้องบรรยายฟ้องถึงสนธิสัญญาระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐประชาชนจีนว่า ยินยอมให้เจ้ามรดกซึ่งเป็นคนต่างด้าวถือกรรมสิทธิ์ที่ดินในประเทศไทยหรือไม่ เพราะเจ้ามรดกมิได้ถือกรรมสิทธิ์เอง ฟ้องของโจทก์ไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2321/2543

เมื่อโจทก์แปรสภาพจากบริษัทเอกชนจำกัดเดิมมาเป็นบริษัทมหาชนจำกัดโจทก์ย่อมต้องรับโอนไปซึ่งทรัพย์สิน หนี้สิน สิทธิ และความรับผิดชอบต่าง ๆ จากบริษัทเอกชนเดิมทั้งสิ้น ตาม พ.ร.บ.บริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535 มาตรา 185 จึงเป็นการโอนสิทธิเรียกร้องโดยบทบัญญัติแห่งกฎหมาย มิใช่การโอนสิทธิเรียกร้องโดยนิติกรรมระหว่างผู้โอนกับผู้รับโอนในอันที่จะต้องปฏิบัติตาม ป.พ.พ. มาตรา 306 โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลย

เมื่อสำเนาคำขอเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิต เลตเตอร์ออฟเครดิตและตัวแลกเงิน เอกสารท้ายคำฟ้องซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของคำฟ้อง มีข้อความปรากฏชัดว่า บริษัท บ. ขอเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิตชนิดเพิกถอนไม่ได้ภายในประเทศเพื่อประโยชน์แก่บริษัท ย. ในการซื้อสินค้าจากบริษัท ย. พอเข้าใจได้ว่า บริษัท บ. ขอเปิดเลตเตอร์ออฟเครดิตต่อธนาคารโจทก์เพื่อซื้อสินค้าใด โจทก์จ่ายสินค้าใด ให้ผู้ใดและเป็นเงินจำนวนเท่าใด และที่จำเลยที่ 2 สามารถให้การต่อสู้คดีได้นั้น แสดงว่าโจทก์ได้บรรยายคำฟ้องประกอบกับเอกสารท้ายคำฟ้องดังกล่าวชัดแจ้งพอให้จำเลยที่ 2 ได้เข้าใจข้อหา ข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหา และคำขอบังคับชอบด้วย ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสองแล้ว ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาฎีกาที่ 1385/2543

โจทก์ทั้งสองฟ้องบรรยายความเป็นมาแห่งคดีเกี่ยวกับจำเลย ได้นำสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักร และยื่นใบขนสินค้าขาเข้าและ แบบแสดงรายการการค้าต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ที่ 1 ต่อมา พนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ที่ 1 ตรวจพบว่าจำเลยได้สำแดงน้ำหนักสุทธิ ของสินค้าไม่ถูกต้อง ต่ำกว่าความเป็นจริง เป็นเหตุให้อากรขาดรวมถึง ความรับผิดชอบของจำเลยผู้ส่งสินค้ารายพิพาท ให้เป็นที่เข้าใจได้เป็นอย่างดี ตามคำให้การของจำเลยก็ปรากฏว่าจำเลยเข้าใจและต่อสู้คดีได้ถูกต้อง คำฟ้องของโจทก์ทั้งสองจึงเป็นคำฟ้องที่ได้บรรยายโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพ แห่งข้อหา และคำขอบังคับรวมทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาครบถ้วน ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาฎีกาที่ 977/2543

โจทก์กล่าวอ้างในคำฟ้องว่าโจทก์เป็นผู้มีกรรมสิทธิ์ ในที่ดินโฉนดเลขที่ 127 ในชั้นพิจารณาโจทก์ก็นำสืบว่าโจทก์เป็นผู้มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินแปลงดังกล่าวและได้ส่งสำเนาใบแทนโฉนดที่ดินต่อศาล จำเลยเพียงแต่ให้การว่าโจทก์ไม่ใช่เป็น ผู้มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามที่โจทก์อ้าง ทั้งในชั้นพิจารณาจำเลย ก็ไม่ได้นำสืบตามที่จำเลยให้การปฏิเสธข้อกล่าวอ้างของโจทก์ และไม่ได้นำสืบโต้แย้งการนำสืบของโจทก์ การที่ศาลชั้นต้น ฟังข้อเท็จจริงว่าโจทก์เป็นผู้มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินโฉนดเลขที่ 127 จึงเป็นการฟังข้อเท็จจริงที่ชอบด้วยกฎหมาย และการฟัง ข้อเท็จจริงดังกล่าวก็คือการวินิจฉัยของศาลชั้นต้นนั่นเอง ดังนั้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 วินิจฉัยว่า ศาลชั้นต้นฟังข้อเท็จจริงว่าโจทก์ เป็นผู้มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินโฉนดเลขที่ 127 จึงเป็นการวินิจฉัยไป โดยชอบด้วยกฎหมาย หาขัดต่อข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่ในสำนวนไม่

ฟ้องโจทก์เกี่ยวกับค่าเสียหาย โจทก์ได้แสดงโดยแจ้งชัด ซึ่งสภาพแห่งข้อหาแล้ว ส่วนการถมถนนที่ใดหรือบริเวณใด การจ่ายเงินจ่ายให้ใคร รายการใดบ้างและเป็นจำนวนเงินเท่าใดนั้น เป็นเพียงรายละเอียดที่โจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ ฟ้องโจทก์จึงชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสองแล้ว

คำพิพากษาฎีกาที่ 8463/2542

โจทก์บรรยายฟ้องอ้างว่าทางพิพาทเป็นทางภาระจำยอม แต่ก็อ้างว่า เป็นทางสาธารณะด้วย ก็เพื่อขอให้บังคับจำเลยเปิดทางพิพาท ส่วนทางพิพาท จะเป็นทางภาระจำยอมหรือทางสาธารณะก็สุดแล้วแต่ว่าข้อเท็จจริงในการพิจารณา จะต้องด้วยหลักเกณฑ์ของกฎหมายว่าทางพิพาทเป็นทางชนิดใด คำฟ้องของโจทก์ จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7995/2542

เมื่อจำเลยที่ 1 ไม่ได้ให้การในเรื่องฟ้องเคลือบคลุมไว้ คงมีแต่จำเลยที่ 2 ให้การว่า โจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องว่าจะให้จำเลยที่ 2 รับผิดต่อโจทก์ในมูลหนี้อะไร โจทก์กับจำเลยที่ 2 มีนิติสัมพันธ์กันอย่างไร ทำให้จำเลยที่ 2 หลงต่อสู้อ้างฟ้องโจทก์เคลือบคลุม ฉะนั้นที่จำเลยที่ 1 อุทธรณ์และฎีกาว่า โจทก์มิได้บรรยายฟ้องให้ชัดแจ้งว่า โจทก์ได้แสดงเจตนาถือเอาประโยชน์จากจำเลยที่ 1 เมื่อไร แต่กลับฟ้องให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดชอบ แสดงว่าไม่รับเอาประโยชน์จากสัญญาระหว่างจำเลยทั้งสอง แต่ถือเอาตามหนี้ที่จำเลยทั้งสองร่วมกันกู้ยืมไป ทั้งคำฟ้องยังอ้างว่าสัญญาระหว่างจำเลยที่ 1 กับที่ 2 ได้ยกเลิกแล้ว ฟ้องของโจทก์จึงเคลือบคลุมอุทธรณ์และฎีกาของจำเลยที่ 1 เป็นการยกประเด็นเรื่องฟ้องโจทก์เคลือบคลุมในส่วนของจำเลยที่ 1 ขึ้นมาใหม่ไม่เกี่ยวกับประเด็นฟ้องเคลือบคลุมในส่วนที่จำเลยที่ 2 ให้การเป็นประเด็นไว้ จึงเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วในศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ไม่รับวินิจฉัยจึงชอบแล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7822/2542

คำฟ้องเป็นเพียงการบรรยายสรุปถึงความเกี่ยวพันระหว่างโจทก์และจำเลยทั้งห้า เพื่อให้เห็นว่าจำเลยทั้งห้าได้กระทำการใดให้โจทก์ต้องได้รับความเสียหาย รวมทั้งคำขอบังคับที่จะให้จำเลยทั้งห้ารับผิดชอบต่อโจทก์อย่างไรพอให้เข้าใจกันได้เท่านั้น

คำฟ้องของโจทก์ได้บรรยายให้เห็นว่า โจทก์เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์เพลงพิพาททั้งสิ้น ซึ่งซื้อมาจากจำเลยที่ 3 จำเลยทั้งห้าร่วมกันละเมิดลิขสิทธิ์เพลงพิพาท โดยจำเลยที่ 3 และที่ 4 อนุญาตให้จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 5 นำเพลงพิพาทไปทำดนตรีขึ้นใหม่แล้วให้นักร้องร้องบันทึกลงในแถบเสียงออกจำหน่ายทำให้โจทก์เสียหาย จำเลยทั้งห้าต้องรับผิดชอบ

ต่อโจทก์ เป็นคำฟ้องที่แสดงให้เห็นแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาที่โจทก์อาศัยเป็นหลักในการกล่าวหาจำเลยทั้งห้าเพื่อที่จะขอบังคับให้จำเลยทั้งห้าต้องรับผิดชอบโจทก์ให้เป็นที่ยอมรับได้ ชอบด้วย ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง แล้ว ทั้งคำฟ้องของโจทก์ก็ได้บรรยายให้เห็นว่า จำเลยทั้งห้าแต่ละคนต่างคนต่างทำละเมิดต่อโจทก์ และคำขอท้ายฟ้องของโจทก์ก็ได้ขอบังคับเอาทั้งห้าจำเลยทั้งห้าแต่ละคนให้รับผิดชอบในส่วนของแต่ละคนที่จะเป็นฟ้องเคลือบคลุมไปได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7817/2542

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยได้ฉ้อโกงโจทก์ให้เป็นหนี้ความผิดคดี ต่อศาล โดยจะชำระค่าหนี้ความผิดแก่โจทก์ตามเงื่อนไขประการที่ 2 คือ สร้างตึกฟรี แต่ไม่หาค่าเสียหายให้ร้อยละ 10 ตามสัญญาเงื่อนไขเอกสาร ท้ายคำฟ้อง ซึ่งจำนวนร้อยละดังกล่าวเป็นการคำนวณจากทุนทรัพย์ที่พิพาทกัน ซึ่งเมื่อคำนวณจากทุนทรัพย์แล้วเป็นเงินจำนวน 800,000 บาท จำเลยชำระ ค่าจ้างให้แก่โจทก์เพียง 150,000 บาท ยังค้างชำระจำนวน 650,000 บาท ขอให้บังคับจำเลยชำระค่าจ้างที่ค้างชำระจำนวน 650,000 บาท พร้อมดอกเบี้ย เป็นคำฟ้องที่แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับรวมทั้งข้ออ้าง ที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาแล้ว ส่วนทุนทรัพย์ที่พิพาทในคดีดังกล่าวเป็นจำนวน เท่าใด และโจทก์คิดคำนวณค่าจ้างว่าความมาถูกต้องหรือไม่ อย่างไร เป็นเพียงรายละเอียดที่สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ และจำเลยเองก็เข้าใจข้อหา โจทก์ก็สามารถต่อสู้คดีโจทก์ได้ถูกต้อง ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5132/2542

โจทก์บรรยายฟ้องระบุหนี้เงินต้นและหนี้ดอกเบี้ยตามสัญญา 2 ฉบับรวมกันมา และเอกสารท้ายฟ้องก็ไม่ได้แยกหนี้ตามสัญญาแต่ละฉบับออกจากกัน จำเลยที่ 5 ผู้ค้าประกันสัญญาฉบับเดียวยอมไม่ทราบหนี้ที่ตนต้องรับผิดชอบมีเพียงใด ฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 5 จึงเคลือบคลุม

โจทก์ไม่บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ 1 เบิกถอนเงินบัญชีเงินฝากกระแสรายวันโดยใช้เช็ค เมื่อใด เป็นเงินเท่าใด มีการชำระเงินเข้าบัญชีเมื่อใด คิดดอกเบี้ยในอัตราใดและมีได้แบบบัญชีกระแสรายวันท้ายฟ้องมาด้วย เพียงบรรยายว่ายอดหนี้ถึงวันสิ้นสุดบัญชี

จำเลยที่ 1 เป็นหนี้โจทก์เพียงใด ฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุม เป็นเพียงรายละเอียดซึ่งโจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4133/2542

กรรมธรรม์ประกันภัยระบุว่า กรรมธรรม์ประกันภัยสิ้นผลบังคับเมื่อผู้เอาประกันภัยโอนรถยนต์ให้กับบุคคลอื่น จำเลยที่ 1 ผู้เอาประกันภัยรถยนต์กับจำเลยที่ 3 เป็นผู้เช่าซื้อรถยนต์จากบริษัท ง. ผู้ให้เช่าซื้อ บริษัทดังกล่าวจึงเป็นผู้มีกรรมสิทธิ์ในรถยนต์ การที่จำเลยที่ 1 เพียงโอนสิทธิการเช่าซื้อตามสัญญาเช่าซื้อรถยนต์แก่ ส. กรรมสิทธิ์ในรถยนต์จึงยังคงเป็นของบริษัท ง. ผู้ให้เช่าซื้อ กรณีมิใช่เป็นการที่ผู้เอาประกันภัยโอนรถยนต์ที่เอาประกันภัยให้กับบุคคลอื่นกรรมธรรม์ประกันภัยจึงไม่สิ้นผลบังคับ

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ 1 เป็นผู้เอาประกันภัยรถยนต์คันเกิดเหตุไว้กับจำเลยที่ 3 ส. ผู้ขับรถยนต์คันเกิดเหตุเป็นผู้กระทำละเมิดต่อโจทก์โดย ส. เป็นหุ้นส่วนประกอบการค้าร่วมกับจำเลยที่ 1 ส. และจำเลยที่ 1 เป็นผู้ครอบครองและใช้รถยนต์ และ ส. เป็นตัวแทนจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 1 ต้องร่วมรับผิดชอบในการกระทำละเมิดของ ส. และจำเลยที่ 3 ในฐานะผู้รับประกันภัยคำจนรถยนต์คันเกิดเหตุต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 ด้วยแต่คำฟ้องมิได้กล่าวอ้างว่า จำเลยที่ 3 ต้องรับผิดชอบเพราะเหตุที่ ส. ขับรถยนต์คันที่เอาประกันภัยด้วยความยินยอมของจำเลยที่ 1 ผู้เอาประกันภัย คำฟ้องของโจทก์จึงอ้างเหตุที่จำเลยที่ 3 ผู้รับประกันภัยคำจนต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 เพราะจำเลยที่ 1 ผู้เอาประกันภัยต้องร่วมรับผิดชอบในเหตุละเมิดด้วยเท่านั้น ดังนี้ เมื่อศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่าจำเลยที่ 1 ไม่ต้องร่วมรับผิดชอบต่อโจทก์แล้ว จำเลยที่ 3 ก็ย่อมไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนในนามของจำเลยที่ 1 ผู้เอาประกันภัยเพื่อความวินาศภัยอันเกิดแก่โจทก์ซึ่งจำเลยที่ 1 ต้องรับผิดชอบแต่อย่างใดตาม ป.พ.พ. มาตรา 887 วรรคหนึ่ง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3350/2542

แม้ขณะทำสัญญาเช่าซื้อผู้ให้เช่าซื้อไม่ได้เป็นเจ้าของทรัพย์สินที่เช่าซื้อก็ตาม แต่ผู้ให้เช่าซื้อก็อาจปฏิบัติการชำระหนี้ดังกล่าวให้เป็นไปตามสัญญาเช่าซื้อได้ หรือหากไม่ปฏิบัติตามสัญญาเช่าซื้อก็เป็นกรณีที่ผู้ให้เช่าซื้อเป็นฝ่ายผิดสัญญาซึ่งจะต้องรับผิดชอบไป ดังนั้นในขณะทำสัญญาเช่าซื้อโจทก์ให้ผู้ให้เช่าซื้อจะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในรถยนต์หรือไม่

นั้นไม่ทำให้ความสมบูรณ์แห่งสัญญาเช่าซื้อเสียไป สัญญาเช่าซื้อระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 จึงเป็นสัญญาที่สมบูรณ์บังคับได้ตามกฎหมาย

โจทก์ฟ้องให้จำเลยที่ 2 รับผิดชอบในฐานะผู้ค้ำประกันตามสัญญาเช่าซื้อที่จำเลยที่ 1 ทำไว้กับโจทก์ โดยบรรยายฟ้องว่าหลังจากจำเลยที่ 1 ได้ทำสัญญาแล้ว จำเลยที่ 1 ผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าซื้อตั้งแต่งวดที่ 4 เป็นต้นมา ตามคำฟ้องดังกล่าวสาระสำคัญอยู่ที่ว่าทำสัญญากันเมื่อใด และจำเลยที่ 1 ผิดนัดตั้งแต่เมื่อใด อันเป็นมูลเหตุที่ทำให้โจทก์มีสิทธิบอกเลิกสัญญาและให้จำเลยทั้งสองรับผิดชอบ เมื่อโจทก์อ้างว่า จำเลยที่ 1 ผิดสัญญาในระหว่างที่สัญญายังไม่เกิดจึงเป็นฟ้องที่เคลือบคลุมขัดกันไม่อาจเข้าใจได้ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันรับผิดชอบในความแห่งคดีเป็นการชำระหนี้ซึ่งแบ่งแยกกันชำระมิได้ แม้จำเลยที่ 1 มิได้ยกเรื่องฟ้องเคลือบคลุมขึ้นเป็นข้อต่อสู้แต่จำเลยที่ 2 ได้ให้การในเรื่องนี้ไว้ การดำเนินกระบวนการพิจารณาซึ่งทำโดยจำเลยที่ 2 ถือได้ว่าทำโดยจำเลยที่ 1 ด้วย เพราะมิใช่เป็นกระบวนการพิจารณาที่คู่ความร่วมมือคนหนึ่งกระทำไปเป็นที่เสื่อมเสียแก่คู่ความร่วมมืออื่นๆ ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 59 (1) จึงต้องถือว่าฟ้องของโจทก์เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 เคลือบคลุมด้วย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3345/2542

โจทก์ฟ้องขับไล่จำเลยออกจากอสังหาริมทรัพย์ค่าเช่าไม่เกินเดือนละ 10,000 บาทต่อห้อง กับให้จำเลยใช้ค่าขาดประโยชน์คิดถึงวันฟ้องเป็นเงิน 50,000 บาท แม้โจทก์จะกล่าวอ้างว่าอาจนำห้องพิพาทออกให้บุคคลอื่นเช่าจะได้ค่าเช่าเดือนละ 10,500 บาท ต่อห้องแต่โจทก์ขอคิดค่าขาดประโยชน์จากจำเลยเดือนละ 10,000 บาท ต่อห้อง ซึ่งหมายถึงห้องพิพาทอาจให้เช่าได้เดือนละ 10,000 บาท หรือมากกว่านี้ต่อห้องก็ตาม แต่เมื่อศาลชั้นต้นกำหนดค่าเสียหายเป็นค่าขาดประโยชน์แก่โจทก์เดือนละ 5,000 บาท ต่อห้องโดยโจทก์มิได้อุทธรณ์ฎีกา ข้อเท็จจริงจึงยุติว่าห้องพิพาทอาจให้เช่าในขณะยื่นคำฟ้องไม่เกินเดือนละ 10,000 บาท ต่อห้อง กรณีจึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในข้อเท็จจริงตามป.วิ.พ. มาตรา 248 วรรคสอง

ผู้ให้เช่าไม่จำเป็นต้องเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินที่ให้เช่าเพราะวัตถุประสงค์ของสัญญาเช่ามีเพียงให้ผู้เช่าได้ใช้หรือได้รับประโยชน์ในทรัพย์สินที่เช่า เมื่อจำเลยให้

การรับว่าได้ทำสัญญาเช่าตึกพิพาทจากโจทก์สัญญาเช่ายอมผูกพันโจทก์และจำเลย โดยโจทก์ไม่จำเป็นต้องบรรยายมาในคำฟ้องว่าโจทก์เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ตึกพิพาทหรือได้รับมอบอำนาจจากเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่แท้จริง คำฟ้องของโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3225/2542

บรรยายฟ้องว่า ได้ทำภาระจำยอมมาโดยอายุความนั้น รายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อที่ดินตามโฉนดต่าง ๆ ที่โจทก์ฟ้อง และส่วนใดที่ได้ภาระจำยอมในที่ดินของจำเลยเป็นรายละเอียดที่โจทก์จะต้องนำเสนอในชั้นพิจารณา แม้มิได้บรรยาย ฟ้องของโจทก์ก็ไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2302/2542

โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยผิดสัญญาต่อโจทก์ ทำให้โจทก์เสียหาย ต้องไปซื้อกิ่งที่มีชนิดและขนาดใกล้เคียงกับกิ่งที่ตกลงซื้อจากจำเลยจากแหล่งอื่น ซึ่งมีราคาแพงกว่ามาแทน และโจทก์ได้แนบเอกสารตารางคำนวณค่าเสียหายไว้ นับได้ว่าฟ้องของโจทก์ชัดแจ้งพอที่จำเลยจะเข้าใจข้อหาดังกล่าวได้ดีแล้ว ฟ้องของโจทก์จึงชอบด้วย ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1112/2542

โจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องว่าสัญญาใดจริง สัญญาใดปลอม แต่บรรยายว่าสัญญาตัวจริงหรือสัญญาซึ่งเจตนาให้มีผลผูกพันกันระหว่างโจทก์กับจำเลยทั้งห้าคือ สัญญาขายที่ดินพร้อมกัน ส่วนสัญญา 3 ฉบับตามฟ้องทำขึ้นอำพรางสัญญาซื้อขายที่แท้จริงเพื่อช่วยเหลือให้จำเลยทั้งห้าเสียภาษีน้อยลง จำนวนเงินที่ซื้อขายตามสัญญาตัวจริง และสัญญาที่ทำขึ้นไว้เพื่ออำพรางจะเป็นจำนวนเงินเท่าใด ไม่เป็นประเด็นข้ออ้างแห่งคดีของโจทก์และเป็นเพียงรายละเอียดที่นำเสนอได้ในชั้นพิจารณา จำเลยทั้งห้าก็เข้าใจและให้การต่อสู้คดีตามฟ้องของโจทก์ได้ ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 824/2542

โจทก์บรรยายฟ้องว่า โจทก์ได้ทำสัญญาให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด ฐ. ปรับปรุงที่ดิน และก่อสร้างศูนย์การค้าโดยกรรมสิทธิ์ในสิ่งปลูกสร้างให้โจทก์ทำการจัดหาผลประโยชน์ ต่อมาจำเลยทำการก่อสร้างอาคารพาณิชย์รुक้าที่ดินแปลงดังกล่าว ขอให้บังคับจำเลยรื้อถอนไปนั้น เป็นการบรรยายฟ้องโดยแจ้งชัดแล้ว ส่วนที่โจทก์จะได้มีการตรวจสอบเขตที่ดินให้แน่นอนก่อนฟ้องหรือไม่ และที่โจทก์ไม่บรรยายฟ้องถึงสิทธิและหน้าที่ระหว่างโจทก์กับห้างหุ้นส่วนจำกัด ฐ. ตามสัญญาก่อสร้างศูนย์การค้านั้นเป็นเพียงรายละเอียดที่โจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้

คำฟ้องที่บรรยายไว้โดยแจ้งชัดแล้ว แม้โจทก์จะนำสืบข้อเท็จจริงแตกต่างไปจากคำฟ้อง ก็ไม่ทำให้คำบรรยายฟ้องที่แจ้งชัดกลายเป็นคำบรรยายฟ้องที่ไม่แจ้งชัดไปได้ คำฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7229/2541

ฟ้องโจทก์ได้บรรยายไว้ว่า การกระทำละเมิดของจำเลยที่ 1 ทำให้รถยนต์ของโจทก์เสียหายรวม 207,167.69 บาท โดยแนบสำเนาใบเสนอราคาค่าซ่อม ใบกำกับภาษี หรือบิลเงินสดแนบท้ายฟ้องมาด้วย ซึ่งระบุรายการซ่อม มาขัดแจ้งตั้งนั้นสภาพแห่งความเสียหายที่เกิดแก่รถยนต์ ของโจทก์ตามที่โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยรับผิดชอบนั้นจึงแจ้งชัด ฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุม

รถยนต์ของโจทก์ถูกรถยนต์ที่จำเลยที่ 1 ขับมาชนท้ายก่อนแล้ว จึงได้กระดอนไถลไปชนท้าย รถยนต์ ที่จอดรอเลี้ยวขวายู่ข้างหน้า เป็นเหตุที่ทำให้เกิดความเสียหาย ปัญหาว่า จำเลยที่ 1 จะชนท้าย รถยนต์ ของโจทก์ในขณะที่รถยนต์ ของโจทก์ จอดนิ่งแล้วหรือไม่ และรุนแรงเพียงใดนั้น ย่อมไม่ใช่ข้อเท็จจริง ที่จะพึงเปลี่ยนแปลงผลแห่งความเสียหายที่เกิดจากการกระทำ ของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7157/2541

คำฟ้องของโจทก์ได้บรรยายไว้ชัดแจ้งแล้วว่า จำเลยที่ 1 ผู้ขับรถยนต์คันที่จำเลยที่ 2 รับประกันภัยไว้ ได้ขับรถยนต์ คันดังกล่าวในฐานะตัวแทนผู้มีอำนาจ กระทำการแทน ช. แม้จะมีได้บรรยายว่า ช.เป็นผู้เอาประกันภัย แต่ก็มีความหมายอยู่ในตัวแล้ว โดย

บรรยายว่าจำเลยที่ 2 เป็นผู้รับประกันภัย รถยนต์คันดังกล่าวซึ่งเป็น กรรมสิทธิ์ของ ช. แสดงว่า ช. เป็นผู้เอาประกันภัยรถยนต์ คันดังกล่าวเมื่อตัวแทน ของผู้เอาประกันภัยไป กระทำละเมิด ผู้เอาประกันภัย ในฐานะตัวการย่อมต้องรับผิดชอบ ด้วย ฟ้องโจทก์ จึงขอด้วย ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสอง ไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6171/2541

โจทก์บรรยายฟ้องว่า ช่างก่อสร้างที่จำเลยจ้างมาใช้เครื่องจักรที่มีขนาดใหญ่ตอก เสาเข็มลงไปในที่ดินที่จำเลยก่อสร้างต่อเติมอาคารของจำเลย เป็นผลให้เกิด แรงสั่นสะเทือนอย่างรุนแรงเป็นเหตุให้อาคารบ้านของโจทก์ ผนังและเสาหินหักแตกร้าว คิดเป็นค่าเสียหาย 302,925 บาท ขอให้จำเลยชำระค่าเสียหายดังกล่าว ค่าฟ้องของโจทก์ จึงเป็นค่าฟ้องที่บรรยายแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับ รวมทั้งข้ออ้างที่อาศัย เป็นหลักแห่งข้อหา นั้นครบถ้วนเพียงพอให้จำเลยเข้าใจได้ ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสองแล้ว ไม่เคลือบคลุม

เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าโจทก์ได้รับความเสียหายจากการกระทำละเมิดของ จำเลยและโจทก์เรียกร้องค่าเสียหายมาตามจำนวนที่ฟ้องแม้ทางนাসืบของโจทก์จะฟ้อง ไม่ได้ว่าโจทก์เสียหายตามจำนวนที่ขอมาดังกล่าวแท้จริงก็ตาม แต่ก็เห็นได้ว่าความ เสียหายของโจทก์ยังคงมีอยู่และศาลมีอำนาจใช้ดุลพินิจกำหนดค่าเสียหายให้แก่โจทก์ได้ ตามความเหมาะสมและพฤติการณ์แห่งรูปคดี

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5788/2541

ผู้ร้องสอดยื่นคำร้องสอດว่า ที่โจทก์ฟ้องจำเลยให้นำที่ดินสินสมรระหว่าง โจทก์จำเลยจำนวน 2 แปลง ตามฟ้องออกขายแล้วนำเงินมาแบ่งกันคนละครึ่งนั้นความ จจริงผู้ร้องสอດมีส่วนร่วมในการซื้อที่ดินดังกล่าวมาตั้งแต่แรก ผู้ร้องสอດได้ซื้อทรัพย์สิน ดังกล่าวโดยกู้ยืมเงินจากบุคคลอื่นมาจ่ายค่าซื้อทรัพย์สินบางส่วนและบางส่วน ได้ใช้เงิน ส่วนตัวชำระไป เฉพาะส่วนของจำเลยและโจทก์นั้นรวมราคาทรัพย์สินทั้งสองรายการ เป็นเงินไม่เกิน 100,000 บาท จึงขอร้องสอດเข้าเป็นคู่ความเพื่อให้ได้รับความรับรอง คຸ້ມครอง หรือบังคับตามสิทธิของตนที่มีอยู่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57(1) เมื่อคำร้องสอດเป็นคำฟ้องตามมาตรา 1(3) จึงต้องแสดงโดยแจ้งชัดซึ่ง

สภาพแห่งข้อหาของโจทก์และคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นนั้นตามมาตรา 172 แต่คำร้องสอดของผู้ร้องไม่มีคำขอให้ ศาลบังคับ คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งในกรณีผู้ร้องสอดชนะคดี ในประเด็นข้อพิพาท จึงไม่เป็นคำร้องสอดที่ชอบด้วยกฎหมายที่ศาลจะรับไว้พิจารณา

แม้ตามคำร้องสอดระบุว่า โจทก์และจำเลยมีสิทธิในทรัพย์สินเพียง 100,000 บาท เท่านั้น การที่โจทก์มาฟ้องขอแบ่งกรรมสิทธิ์กับจำเลย โดยตีราคาทรัพย์สินเป็นเงิน 1,600,000 บาท และขอแบ่งกรรมสิทธิ์เป็นเงิน 800,000 บาท คำร้องสอดดังกล่าวแสดงถึงสิทธิของผู้ร้องสอดว่าเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินที่โจทก์และจำเลยพิพาทกันคิดเป็นเงิน 1,500,000 บาท ก็ตาม ก็มีใช้คำขอบังคับ ตามความหมายในมาตรา 172 วรรคสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5621/2541

โจทก์บรรยายฟ้องว่า โจทก์และจำเลยที่ 1 ได้จดทะเบียนหย่าขาดจากการเป็นสามีภริยา โดยจำเลยที่ 1 ยอมยกทรัพย์สินทั้งหมดที่เป็นของตนให้แก่โจทก์และบุตรบุญธรรม 4 คน ต่อมาจำเลยที่ 1 ได้นำที่ดินพิพาทซึ่งมีใช้ของตนไปจำนองให้แก่จำเลยที่ 2 โดยจำเลยที่ 1 ไม่มีอำนาจอันชอบด้วยกฎหมายที่จะกระทำได้นิติกรรมจำนองระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 2 จึงตกเป็นโมฆะ เพราะจำเลยที่ 1 มิใช่เจ้าของที่แท้จริง เป็นเหตุให้โจทก์ ซึ่งเป็นเจ้าของแท้จริงต้องได้รับความเสียหาย ขอให้เพิกถอนนิติกรรมจำนองระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 2 ฟ้องของโจทก์ได้แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาของโจทก์ และคำขอบังคับรวมทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหา เช่นว่านั้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสอง แล้ว ส่วนจะเป็นจริงตามที่โจทก์ฟ้องหรือจำเลยทั้งสองต่อสู้และกรณีจะเพิกถอนนิติกรรมจำนองได้หรือไม่ เป็นเรื่องที่ศาลจะต้องวินิจฉัยต่อไป ดังนั้น การที่โจทก์มิได้บรรยายในฟ้องว่าจำเลยที่ 2 ไม่สุจริตอย่างไรในการรับจำนองที่ดินพิพาทจากจำเลยที่ 1 และการจำนองที่ดินทำให้โจทก์เสียเปรียบอย่างไรไม่ทำให้ฟ้องของโจทก์ในส่วนของจำเลยที่ 2 เป็นฟ้องเคลือบคลุม

คำพิพากษาฎีกาที่ 5106-5107/2541

คำฟ้องโจทก์ได้บรรยายไว้แล้วว่าโจทก์ได้ทำรั้วลวดหนามล้อมรอบที่พิพาทและปลูกไม้ยืนต้นตามที่ ระบุชื่อไว้ในที่พิพาท โดยระบุจำนวนเนื้อที่ และแสดงแผนที่พิพาทไว้ตามเอกสารท้ายฟ้อง แล้วถูกจำเลยบุกรุกทำลายต้นไม้ยืนต้นและเสารั้ว ขอให้จำเลยชดเชยค่าเสียหายตามฟ้องฟ้องของโจทก์จึงแสดงชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหา ข้ออ้างซึ่งใช้เป็นหลักแห่งข้อหาตลอดจนคำขอบังคับโดยชัดเจน พอเข้าใจได้แล้ว ส่วนข้อเท็จจริงที่ว่าต้นไม้ชนิดใด ถูกทำลายจำนวนเท่าใด เสารั้วลวดหนามปักอยู่บริเวณใดบ้างเป็นเรื่องรายละเอียดที่โจทก์สามารถนำสืบได้ในชั้นพิจารณาฟ้องของโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาฎีกาที่ 5026/2541

โจทก์บรรยายฟ้องว่า บริษัท ย. ได้ออกใบหุ้นให้แก่จำเลยตามภาพถ่ายใบหุ้นเอกสารท้ายฟ้อง เป็นหุ้นจำนวน 94 หุ้น ซึ่งคำนวณเป็นเงินตามสัดส่วนได้จำนวน 300,000 บาท โดยจำเลย ให้โจทก์ทดรองจ่ายให้ไปก่อน แต่เมื่อโจทก์ทวงถาม ให้จำเลยชำระเงินดังกล่าว จำเลยเพิกเฉย โจทก์จึงฟ้องคดี ดังนี้ ฟ้องโจทก์ได้บรรยายโดยชัดแจ้งซึ่งสภาพแห่งข้อหาตลอดจนข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นว่านั้น ขอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสอง แล้ว ส่วนรายละเอียดว่าเหตุใดราคาหุ้นที่โจทก์ฟ้องให้จำเลยรับผิดชอบจึงมีราคาสูงกว่ามูลค่าหุ้นที่ปรากฏในใบหุ้นนั้นเป็นข้อเท็จจริงที่โจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาฎีกาที่ 4800-4813/2541

ตามคำฟ้องของโจทก์ได้บรรยายว่า จำเลยทั้งสองได้จ้างโจทก์ทำงานเป็นลูกจ้างสร้างสถานีอนามัย และบ้านพักสถานีอนามัย โดยได้ระบุวันที่อ้างว่าจำเลยจ้างโจทก์ และระบุประเภท ตำแหน่ง อัตราค่าจ้างกำหนดวันจ่ายค่าจ้างไว้ด้วยรวมทั้งจำเลยทั้งสองค้างค่าจ้างโจทก์เป็นจำนวนเงินเท่าใด และเมื่อโจทก์ทวงถามจำเลยทั้งสองปฏิเสธไม่ยอมจ่ายให้ขอให้บังคับจำเลยทั้งสองจ่ายค่าจ้างค้างแก่โจทก์ พร้อมดอกเบี้ย อันเป็นคำฟ้องที่ได้แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาของโจทก์และคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็น

หลักแห่งข้อหาครบถ้วนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสองแล้ว คำฟ้องโจทก์ จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาฎีกาที่ 4368/2541

โจทก์เป็นเจ้าของรถยนต์ซึ่งบรรทุกสินค้าไปส่งให้แก่ลูกค้า และเหตุรถชนเกิดเพราะความประมาทของรถคันที่เอาประกันภัยไว้กับ จำเลย โจทก์จึงชำระค่าเสียหายให้ลูกค้าไป ดังนี้เมื่อทรัพย์สินที่เสียหายอยู่ในความครอบครองของโจทก์ และโจทก์ชดใช้ค่าเสียหาย แก่ลูกค้าไปตามสัญญาแล้ว โจทก์ย่อมรับช่วงสิทธิในความเสียหายนั้นและมีอำนาจฟ้องเรียกค่าเสียหายจากจำเลยซึ่งเป็นผู้รับประกันภัย รถบรรทุกของนายจ้างผู้กระทำความผิดได้

โจทก์บรรยายฟ้องว่า เหตุเกิดจากความประมาทของ ส. และจำเลยเป็นบริษัทที่รับประกันภัยไว้ได้ขอเข้ามาชดใช้ค่าเสียหาย แต่ก็บ่ายเบี่ยงผัดผ่อนตลอดมาโดยโจทก์ได้แนบบันทึกล้อยคำของ อ. ตัวแทนของจำเลยมาท้าทายฟ้อง ซึ่งปรากฏรายละเอียดว่าจำเลยมิได้ ปฏิเสธการจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ แต่ต้องการให้โจทก์แสดงรายการของสินค้าที่เสียหายเนื่องจากอุบัติเหตุด้วยเช่นนี้ถือได้ว่าโจทก์ได้บรรยายฟ้อง และมีเอกสารแนบมาท้าทายฟ้อง ไว้ชัดแจ้งแล้วว่าจำเลยต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ในฐานะผู้รับประกันภัย รถยนต์คันที่ ส. ขับ ฟ้องโจทก์จึงชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสอง

คำพิพากษาฎีกาที่ 3551/2541

ส. เป็นกรรมการผู้จัดการโจทก์ และมีอำนาจที่จะมอบอำนาจให้พนักงานของธนาคารโจทก์กระทำการใด ๆ ตามที่ระบุไว้ในข้อบังคับธนาคารโจทก์ ส. ได้มอบอำนาจให้ ป. รองผู้จัดการมีอำนาจกระทำการบอกกล่าว ทวงถามเรียกเก็บหนี้สินฟ้องคดีแพ่ง และต่อสู้คดีทั้งปวงแทนได้และมีอำนาจตั้งตัวแทนช่วงเพื่อกระทำการดังกล่าวได้ และ ป. ได้ทำหนังสือมอบอำนาจให้ อ. และหรือ ค. ดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสาม เมื่อการมอบอำนาจของโจทก์เป็นไปโดยต่อเนื่องไม่ขาดสาย การฟ้องและดำเนินคดีของโจทก์จึงชอบแล้ว

คำฟ้องโจทก์ได้บรรยายถึงข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ 1 ได้เปิดบัญชีกระแสรายวัน และทำสัญญาเบิกเงินเกินบัญชีกับโจทก์กับเดินสะพัดทางบัญชีกัน โดยจำเลยที่ 1 จดทะเบียน จำนองทรัพย์สินเป็นประกันหนี้และจำเลยที่ 2 และที่ 3 ทำสัญญาค้ำประกัน จำเลยที่ 1 ต่อโจทก์ นอกจากนี้ยังระบุ ถึงรายละเอียดเกี่ยวกับอัตราดอกเบี้ยและวันที่คิดดอกเบี้ย ในแต่ละอัตราต่าง ๆ และระบุยอดหนี้คิดถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2534 เป็นเงิน 128,931,527.86 บาท คิดดอกเบี้ย ถึงวันฟ้องเป็นเงิน 12,169,017.73 บาท รวมเป็นหนี้ 141,100,555.59 บาท จึงขอให้บังคับจำเลยทั้งสามร่วมกัน ชำระหนี้ดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยนับถัดจากวันฟ้องจนกว่า จะชำระเสร็จอันเป็นรายละเอียดที่แสดงถึงสภาพแห่งข้อหา ของโจทก์ คำขอบังคับ ทั้งข้ออ้าง ที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหา โดยแจ้งชัดแล้ว ส่วนรายละเอียดหรือเอกสารเกี่ยวกับการ คิดหนี้ตามบัญชีเดินสะพัดเป็นข้อเท็จจริงที่คู่ความชอบ ที่จะนำสืบพิสูจน์พยานหลักฐานกันในชั้นพิจารณาได้ แม้คำฟ้องโจทก์ไม่ระบุรายละเอียด หรือเอกสารดังกล่าวมา ก็หาทำให้เป็นฟ้องเคลือบคลุมไม่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3507/2541

ฟ้องโจทก์บรรยายว่า การสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนมิได้ เป็นไปโดยรอบคอบเป็นเหตุให้จำเลยมีคำสั่งให้โจทก์ออกจาก การเป็นลูกจ้างของจำเลยการเลิกจ้างที่ได้บอกกล่าวล่วงหน้า ก่อน เป็นการมิชอบด้วยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และเป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมเนื่องจากโจทก์มิได้กระทำความผิด ตามที่ ถูกกล่าวหาทำให้โจทก์เสียหาย เป็นการแสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาของโจทก์ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลัก แห่งข้อหาและคำขอบังคับที่ให้จำเลยรับโจทก์เข้าทำงาน ให้จ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ค่าชดเชย ค่าเสียหาย จากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม ค่าขาดรายได้ประจำเงินโบนัส ส่วนรายละเอียดในการจ้าง การเลิกจ้าง และข้อกล่าวหาที่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยกล่าวหาว่าโจทก์กระทำความผิด เป็นรายละเอียดที่จะต้องนำสืบในชั้นพิจารณา คำฟ้องของโจทก์จึงชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสอง ประกอบด้วยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 31 แล้ว ฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาฎีกาที่ 3179/2541

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยซึ่งเป็นเจ้าของอาคารพิพาทได้ปลูกสร้างอาคารพิพาทผิดจากแบบแปลนและรายการประกอบแบบแปลนที่ได้รับอนุญาตโจทก์มีคำสั่งให้จำเลยระงับการก่อสร้าง และดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องตามแบบแปลนแล้ว แต่จำเลยฝ่าฝืนคำสั่ง โจทก์จึงมีคำสั่งให้จำเลย รื้อถอนอาคารพิพาทส่วนที่ ก่อสร้างผิดแบบแปลน เป็นการแสดงเจตจำนงซึ่งสภาพแห่งข้อหาของโจทก์ และข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหา เช่นว่านั้นแล้ว ส่วนที่ว่า พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ไม่ได้บังคับใช้แก่อาคารที่มีการก่อสร้าง จริ่งก่อน พ.ศ. 2522 หรือไม่นั้น โจทก์ไม่จำเป็นต้องบรรยาย มาในฟ้อง เพราะเป็นรายละเอียดที่สามารถนำสืบ ได้ในชั้นพิจารณาฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาฎีกาที่ 2959/2541

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ 3 ถึงที่ 5 มิได้ตรวจสอบพิจารณาใบกำกับภาษีของโจทก์ให้ครบถ้วนตามความจริง โดยตรวจสอบ เพียงบางส่วน หากพิจารณาใบกำกับภาษีของโจทก์แล้วจะเห็นได้ว่า การยื่นแบบรายการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มของโจทก์ถูกต้อง โจทก์ หากต้องระบุนรายละเอียดว่ามีใบกำกับภาษีฉบับใดบ้างที่ไม่ได้ หยิบยกขึ้นมาพิจารณา เพราะเป็นเรื่องที่โจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ ทั้งปรากฏว่าใบกำกับภาษีดังกล่าวก็อยู่ในครอบครองของจำเลยทั้งห้า ซึ่งจำเลยทั้งห้าตรวจสอบได้เองอยู่แล้ว ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2686/2541

การที่โจทก์บรรยายฟ้องว่า โจทก์เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมในที่ดินพิพาทจำเลย บังอาจเข้าไปใช้ประโยชน์ในที่ดินโดยการทำนาโดยไม่ได้รับอนุญาต เป็นการละเมิดสิทธิของโจทก์ โจทก์ห้ามจำเลยแล้ว แต่จำเลยไม่ปฏิบัติตาม โจทก์มอบให้ทนายความมีหนังสือบอกกล่าวไม่ให้จำเลยยุ่งเกี่ยวและใช้ประโยชน์ในที่ดินแปลงพิพาท จำเลยได้รับหนังสือบอกกล่าวแล้วนั้น แสดงให้เห็นว่า โจทก์ได้กล่าวถึงสภาพแห่งข้อหาว่าจำเลยทำละเมิดเข้าไปใช้ประโยชน์โดยทำนาในที่ดินของโจทก์ และบรรยายถึงข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหา คือ โจทก์มอบให้ทนายความมีหนังสือบอกกล่าวไม่ให้จำเลยยุ่งเกี่ยวและ

ใช้ประโยชน์ในที่ดินของโจทก์ แต่จำเลยไม่ปฏิบัติตาม ฟ้องโจทก์จึงได้บรรยายโดยแจ้งชัดแล้ว โจทก์หาจำต้องกล่าวให้ละเอียดไปถึงว่า โจทก์มีกรรมสิทธิ์ในส่วนใดของโฉนดที่ดินที่โจทก์ฟ้อง และส่วนใดเป็นกรรมสิทธิ์ของ พ.จำเลยบุกรุกเข้าไปทำประโยชน์ในที่ดินของโจทก์ตั้งแต่เมื่อใด เพราะเป็นรายละเอียดที่จะนำสืบได้ในชั้นพิจารณาและในคดีแพ่งโจทก์หาจำต้องบรรยายข้อเท็จจริงอันเป็นรายละเอียดเกี่ยวกับเวลาและสถานที่ซึ่งเกิดกรณีพิพาทมาฟ้องดังเช่นการบรรยายฟ้องในคดีอาญาแต่อย่างใดไม่ ฟ้องโจทก์จึงชอบด้วย ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสองแล้ว ไม่เป็นฟ้องเคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2654/2541

เอกสารท้ายฟ้องถือเป็นส่วนหนึ่งของคำฟ้อง ดังนั้น การพิจารณาว่าคำฟ้องชัดแจ้งหรือไม่จึงต้องพิจารณาคำฟ้องและเอกสารท้ายฟ้องประกอบทั้งหมด

สำเนาสัญญาซื้อขายที่ดินเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 2 ระบุว่าที่ดินซึ่งโจทก์อ้างว่าซื้อมาจากเจ้าของเดิมมีเนื้อที่ 64 ไร่ แต่เอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 6 และ 7 ซึ่งเป็นใบจองและ น.ส. 3 ของที่ดินซึ่งโจทก์อ้างว่าจำเลยออกหลักฐานลูกล้า มีเนื้อที่ 50 ไร่ และตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 16 ซึ่งเป็นโฉนดที่ดินที่เจ้าพนักงานที่ดินจะออกให้แก่จำเลย มีเนื้อที่ 47 ไร่เศษ ดังนี้เท่ากับโจทก์บรรยายฟ้องว่าที่ดินซึ่งโจทก์ซื้อมาจากเจ้าของเดิมมีเนื้อที่ 64 ไร่ แต่ที่ดินตามใบจองและ น.ส. 3 ของจำเลยตามเอกสารท้ายฟ้องกลับมีเนื้อที่ 50 ไร่ทั้งที่ดินตามโฉนดที่ดินที่จะออกให้แก่จำเลยก็มีเนื้อที่ 47 ไร่เศษ น้อยกว่าที่ดินที่โจทก์อ้างว่าซื้อมาถึง 10 ไร่เศษ กรณีจึงเป็นไปไม่ได้ที่จำเลยจะขอออกใบจอง น.ส. 3 และโฉนดที่ดินลูกล้าที่ดินซึ่งโจทก์ซื้อตามคำฟ้องและตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข 18 ซึ่งเป็นแผนที่ที่ดินพิพาท ก็ไม่อาจทราบได้ว่าที่ดินซึ่งโจทก์อ้างว่าจำเลยขอออกใบจอง น.ส. 3 และโฉนดที่ดินนั้นเป็นที่ดินบริเวณใดของแผนที่หรือลูกล้าที่ดินที่โจทก์อ้างว่าซื้อมาตรงส่วนใด คำฟ้องของโจทก์จึงแสดงภาพแห่งข้อหาขัดแย้งกันในตัวไม่ชัดแจ้งจึงเป็นคำฟ้องเคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2553/2541

โจทก์บรรยายฟ้องแต่เพียงว่าจำเลยได้ร่วมกันปลอมพินัยกรรมของเจ้ามรดกแล้ว ใช้พินัยกรรมปลอมของเจ้ามรดกที่สร้างขึ้นโดยไม่ชอบไม่ถูกต้องตามกฎหมายไปทำการรับ

โอนมรดกที่ดินของเจ้ามรดก โดยมีได้บรรยายฟ้องให้ปรากฏข้อเท็จจริง ว่า จำเลยได้ร่วมกันทำการปลอมพินัยกรรมของเจ้ามรดกด้วยวิธีการอย่างไร เป็นการปลอมขึ้นทั้งฉบับหรือแต่บางส่วนตลอดจนไม่ได้ระบุวันเวลาที่ทำการปลอมอีกด้วย จึงเป็นคำฟ้อง ที่มีได้แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาและสามารถต่อสู้คดีได้อย่างถูกต้องฟ้องโจทก์เกี่ยวกับ จำเลยในข้อหาปลอมพินัยกรรมของเจ้ามรดกจึงเป็นฟ้องเคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2551/2541

โจทก์บรรยายฟ้องว่า โจทก์และ ต. มีกรรมสิทธิ์ร่วมกับจำเลยในที่ดิน 4 แปลงโดยมีกรรมสิทธิ์รวมอยู่กึ่งหนึ่งในที่ดินทั้ง 4 แปลง จึงขอแบ่งกรรมสิทธิ์รวมจากจำเลยกึ่งหนึ่งเป็นฟ้องที่ได้แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหา ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาชัดเจนพอที่จะให้จำเลยเข้าใจและสามารถให้การต่อสู้คดีได้ไม่จำเป็นต้องบรรยายว่าในระหว่างโจทก์ด้วยกันแต่ละคนมีส่วนเป็นเจ้าของในที่ดินพิพาทคนละเท่าใด ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2031/2541

โจทก์บรรยายคำฟ้องว่า จำเลยที่ 1 สร้างระบบปรับอากาศไว้ ชำรุดบกพร่องไม่สามารถใช้งานได้ตามปกติ มีการกลั่นตัว เป็นหยดน้ำตามส่วนต่าง ๆ ของระบบปรับอากาศ และหยด ลงทำให้ผ้าเปดานเสียหาย หั่วจ่ายลมเย็นขึ้นรา นอกจากความชำรุดเสียหายเกิดจากความบกพร่อง ในการทำงานของจำเลยที่ 1 แล้วยังเกิดเพราะจำเลยที่ 2 ออกแบบก่อสร้างไม่ถูกต้องตามหลักวิชาและวิธีปฏิบัติทางสถาปัตยกรรมและวิศวกรรม เพราะจำเลยที่ 2 ออกแบบโดยไม่คำนึงถึงสภาพที่ตั้งของอาคารที่ก่อสร้างซึ่งอยู่ในเขตที่มีฝนตกชุกเกือบทั้งปี อากาศมีความชื้นสูง จำเลยที่ 2 ออกแบบความหนาของฉนวนที่ใช้หุ้มท่อต่าง ๆ ในระบบปรับอากาศไม่เพียงพอในการป้องกันมิได้เกิดการกลั่นตัวเป็นหยดน้ำ เป็นคำฟ้องที่แจ้งชัดใน สภาพของข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหา คือความบกพร่องในการก่อสร้างของจำเลยที่ 1 และความบกพร่อง ของการออกแบบของจำเลยที่ 2 แล้ว ทั้งโจทก์ได้บรรยายความเสียหายที่โจทก์ต้องซ่อมแซมและจ้างผู้อื่นซ่อมแซมเป็น

ยอดความเสียหายที่ขอบังคับให้จำเลยที่ 1 ที่ 2 ชดใช้แก่โจทก์ เป็นการบรรยายคำขอ
บังคับไว้ชัดแจ้งแล้วเช่นกันคำฟ้องโจทก์จึงไม่ใช่คำฟ้องเคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1204/2541

โจทก์ฟ้องระบุค่าเสียหายไว้ตามรายละเอียดปรากฏตามเอกสารท้ายฟ้องจำเลย
ให้การว่าเอกสารท้ายฟ้องดังกล่าวไม่ใช่หลักฐานแห่งการเป็นหนี้แต่อย่างใดแสดงว่า
จำเลยเข้าใจฟ้องโจทก์เป็นอย่างดี ส่วนค่าเสียหายดังกล่าวกระทำขึ้นเมื่อใด วันเดือนปีใด
จำนวนกี่ครั้ง ครั้งละเท่าใดนั้น เป็นรายละเอียดที่โจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้
เมื่อฟ้องโจทก์บรรยายชัดแจ้งซึ่งสภาพแห่งข้อหาข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหา และ
คำขอบังคับครบถ้วนแล้ว จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1203/2541

คำฟ้องของโจทก์บรรยายเข้าใจได้ว่า อ. กับพวกได้สมคบกับจำเลยทั้งสาม
ร่วมกันชักลอบขายทำการฉ้อฉลหลอกลวงโจทก์ โดยนำโฉนดที่ดินปลอมไปแลกเปลี่ยน
กับโฉนดที่ดินฉบับที่แท้จริงของโจทก์ แล้วมอบให้เจ้าพนักงานที่ดินผู้มีอำนาจและหน้าที่
ดำเนินการจดทะเบียนโอนขายให้แก่จำเลยทำให้โจทก์เสียหายเพราะโจทก์มิได้ยินยอม
และมีได้รับเงินค่าขายที่ดินจากจำเลย โจทก์จึงฟ้องขอให้เพิกถอนการจดทะเบียนการ
โอนนั้นเสีย คำฟ้องของโจทก์เช่นนี้เป็นคำฟ้องที่แสดง โดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหา
และข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาที่ว่านั้น รวมทั้งคำขอบังคับที่จำเลยสามารถเข้าใจ
ได้ดีแล้ว จึงเป็นฟ้องที่สมบูรณ์ ชอบด้วย ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา
172 วรรคสอง แล้ว

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 439/2541

ผู้รับประกันภัยจำเลยจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนก็ต่อเมื่อผู้เอาประกันภัยต้อง
รับผิดชอบความวินาศภัยอันเกิดขึ้นแก่บุคคลภายนอกตาม ป.พ.พ. มาตรา 887 ดังนั้น
ข้อเท็จจริงที่ว่าผู้ใดเป็นผู้เอาประกันภัยไว้และผู้ทำละเมิดเกี่ยวข้องกับผู้เอาประกันภัย
อย่างไร อันจะทำให้ผู้รับประกันภัยจำเลยต้องร่วมรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทน จึงเป็น
หลักเกณฑ์ที่สำคัญในเรื่องการบรรยายฟ้อง มิใช่เป็นเพียงรายละเอียดที่สามารถนำสืบใน

ชั้นพิจารณาได้เมื่อโจทก์มิได้บรรยายให้เห็นว่า ผู้ใดเป็นผู้เอาประกันภัย และ จ. มีความสัมพันธ์กับผู้เอาประกันภัยอย่างไร อันเป็นเหตุให้ผู้เอาประกันภัยต้องร่วมรับผิดชอบในการกระทำละเมิดของ จ. จึงเป็นคำฟ้องที่มีได้แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหา ไม่ชอบด้วย ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง ฟ้องโจทก์จึงเป็นฟ้องเคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 249/2541

เช็คเป็นเอกเทศสัญญาอย่างหนึ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่บัญญัติให้ผู้ลงลายมือชื่อส่งจ่ายจะต้องรับผิดชอบชำระเงินให้แก่ผู้ทรงเช็ค เมื่อธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็ค ส่วนผู้ลงลายมือชื่อสลักหลังเช็คซึ่งสั่งให้ใช้เงินแก่ผู้ถือนั้นย่อมเป็นเพียงประกัน (อาวัล) สำหรับผู้ส่งจ่าย ผู้รับอาวัลย่อมต้องผูกพัน เป็นอย่างเดียวกันกับบุคคลซึ่งตนประกัน ข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาในคำฟ้องโจทก์จึงไม่จำต้องระบุมูลเหตุว่าเป็นการชำระหนี้ค่าอะไร เพราะเป็นรายละเอียดที่สามารถนำสืบได้ในชั้นพิจารณา ทั้งจำเลยก็สามารถให้การต่อสู้คดี ได้ถูกต้องว่าเช็คพิพาทไม่มีมูลหนี้ที่จำเลยต้องรับผิดชอบคำฟ้องของโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 114/2541

การที่จะถือว่าเป็นคดีที่มีทุนทรัพย์หรือไม่นั้นจะต้องพิจารณาให้การประกอบด้วย มิใช่พิจารณาแต่คำฟ้องเพียงอย่างเดียว เพราะแม้คำฟ้องจะเป็นคดีขอให้ปลดเปลื้องทุกข์อันไม่อาจคำนวณเป็นราคาสินทรัพย์ได้ก็ตาม แต่ถ้าจำเลยให้การต่อสู้ในเรื่องกรรมสิทธิ์แล้วก็ต้องกลายเป็นคดีมีทุนทรัพย์

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยได้ปลูกสร้างโรงเรือนที่จอดรถในที่ดินของโจทก์ทางด้านทิศตะวันตกซึ่งเป็นทางเข้าในที่ดินของโจทก์เป็นเนื้อที่ประมาณ 15 ตารางวา ทั้งได้แสดงภาพถ่ายโรงเรือนที่จอดรถของจำเลยมาด้วย ซึ่งทำให้จำเลยสามารถเข้าใจได้แล้ว ส่วนในเรื่องที่ดินที่เสียหายอยู่ในส่วนไหน กว้างยาวเท่าใดและวัน เดือน ปีที่จำเลยทำการปลูกสร้างโรงเรือนที่จอดรถนั้นเป็นรายละเอียดที่สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ตลอดจนปรากฏจากคำให้การว่าจำเลยสามารถต่อสู้คดีได้อย่างถูกต้องด้วย ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาฎีกาที่ 6807/2540

คำให้การของจำเลยที่อ้างเหตุแห่งการปฏิเสธว่า ไม่ทราบไม่รับรองหนังสือมอบอำนาจเพราะเป็นเพียงสำเนา นั้น มิใช่เป็นการปฏิเสธความแท้จริงของหนังสือมอบอำนาจ การที่จำเลยไม่ทราบไม่ใช่เหตุที่จะทำให้หนังสือมอบอำนาจของโจทก์เสียไปและที่จำเลยไม่รับรองก็ยังไม่ชัดแจ้งเพียงพอว่าทำไมหนังสือมอบอำนาจที่เป็นสำเนาจึงไม่ทำให้โจทก์มีอำนาจฟ้อง จึงไม่ก่อให้เกิดเป็นประเด็นข้อพิพาทในคดี

เอกสารท้ายคำฟ้องถือเป็นส่วนหนึ่งของคำฟ้อง ตามบัญชีเดินสะพัดและใบแสดงรายการบัญชีเดินสะพัดเอกสารท้ายคำฟ้องระบุรายละเอียดรายการที่จำเลยเป็นหนี้โจทก์ในแต่ละเดือน จำเลยยอมเข้าใจได้ดี และในส่วนที่เป็นรหัสในบัญชีเดินสะพัดมีคำอธิบาย แม้จะเป็นภาษาอังกฤษ แต่ก็ประเพณีปฏิบัติในวงการธนาคารเป็นที่ทราบกันทั่วไป แม้โจทก์ไม่ได้ทำคำแปลเป็นภาษาไทยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 46 วรรคสาม ก็บัญญัติไว้เพียงว่าให้ศาลสั่งให้คู่ความที่ส่งทำคำแปลแนบไว้กับต้นฉบับเท่านั้น ส่วนเลขบัญชีและยอดเงินไม่ตรงกันและไม่ต่อเนื่องกันนั้นเป็นข้อเท็จจริงในรายละเอียดที่อาจเกิดจากการเปลี่ยนแปลงในทางบัญชี ซึ่งโจทก์สามารถนำสืบให้เห็นในชั้นพิจารณาได้ ทั้งจำเลยก็ได้ให้การต่อสู้อย่างถูกต้อง คำฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาฎีกาที่ 6611/2540

จำเลยที่ 2 ฎีกาปัญหาข้อเท็จจริง เมื่อปรากฏว่าในส่วนของโจทก์ที่ 1 ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสองชำระเงินจำนวน 48,662 บาท ทุนทรัพย์ที่พิพาทในชั้นอุทธรณ์สำหรับโจทก์ที่ 1 ไม่เกิน 50,000 บาท จึงต้องห้ามอุทธรณ์ในข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 224 แม้ศาลอุทธรณ์จะวินิจฉัยในส่วนนี้ให้ก็เป็น การไม่ชอบ จึงเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยในส่วนของโจทก์ที่ 1 ให้

จำเลยที่ 2 ฎีกาว่าฟ้องโจทก์ทั้งสองเคลือบคลุมแต่จำเลยที่ 2 ไม่ได้ฎีกาโต้แย้งว่า ฟ้องโจทก์ทั้งสองเคลือบคลุมเพราะเหตุใด จึงเป็นฎีกาที่ไม่ชัดแจ้งไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้ ศาลล่างทั้งสองพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระค่าเสียหายให้โจทก์ที่ 1 เป็นเงิน 48,662 บาท และให้โจทก์ที่ 2 เป็นเงิน 195,875 บาท รวมเป็นค่าเสียหายทั้งสิ้น 244,537 บาท จำเลยที่ 2

ฎีกาในทุนทรัพย์ 264,573 บาท จึงให้คืนค่าขึ้นศาลส่วนที่เกินจำนวน 500 บาท แก่ จำเลยที่ 2

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6496/2540

โจทก์ฟ้องโดยยกข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาว่า จำเลยซื้อสินค้าและรับสินค้าจากโจทก์ไปครบถ้วนแล้วจำเลยชำระค่าสินค้านี้ดังกกล่าวด้วยเช็ค 5 ฉบับ แต่เช็คไม่สามารถเรียกเก็บเงินได้ เพราะธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงิน ขอให้บังคับจำเลยชำระค่าสินค้านี้ดังกกล่าวให้โจทก์ ดังนี้ฟ้องของโจทก์เป็นฟ้องที่ขอให้ชำระหนี้ตามสัญญาซื้อขาย ไม่ได้ขอให้บังคับชำระหนี้ตามเช็คโดยเฉพาะ การที่จำเลยฟ้องแย้งขอให้บังคับโจทก์คืนเช็คให้จำเลยจึงไม่เกี่ยวกับฟ้องเดิม ขอบที่ศาลจะสั่งไม่รับฟ้องแย้ง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5831/2540

โจทก์บรรยายฟ้องว่า ตั้งแต่จำเลยที่ 1 เป็นลูกจ้างโจทก์จนถึงสิ้นเดือนกุมภาพันธ์ 2534 จำเลยที่ 1 ได้ขายสินค้าของโจทก์ไปและกระทำผิดหน้าที่โดยไม่จัดทำบัญชีขายสินค้าและได้เบียดบังเอาเงินค่าขายสินค้าไปเพื่อประโยชน์ของจำเลยที่ 1 หรือบุคคลที่สาม รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 251,024.86 บาท พร้อมทั้งได้แนบหลักฐานแสดงสินค้าที่ขาดหายไป ตามบัญชีตรวจนับสินค้าเอกสารท้ายฟ้องดังนี้คำฟ้องที่ได้บรรยายโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาของโจทก์และคำขอบังคับทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นนั้นแล้ว โดยไม่จำเป็นต้องบรรยายถึงรายละเอียดของ สินค้าที่ขาดหายไปอีกเพราะโจทก์ได้แนบหลักฐานแสดงรายละเอียดของสินค้าที่ขาดหายไปตามเอกสารท้ายฟ้องดังกล่าว ฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุม

5798/2540

โจทก์ฟ้องเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากจำเลยมิใช่ฟ้องเรียกค่าเสียหาย โจทก์ไม่จำเป็นต้องบรรยายฟ้องเกี่ยวกับจำนวนภาษีต่าง ๆ คำฟ้องของโจทก์ได้บรรยายชัดแจ้งแล้วว่า โจทก์ซึ่งเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนมีสิทธิเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราร้อยละ 7 ของมูลค่างานที่มีการชำระภายหลังจาก พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่

30) พ.ศ. 2534 มีผลใช้บังคับ คำฟ้องโจทก์ได้บรรยายโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาของโจทก์และคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นนั้น ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง ประกอบด้วย พ.ร.บ. จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528 มาตรา 17 ฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษากฎีกาที่ 5782/2540

คำฟ้องโจทก์บรรยายว่า ข้อความที่จำเลยอภิปรายพาดพิงถึงโจทก์นั้นเป็นข้อความที่ฝ่าฝืนความจริงอันมีความหมายอยู่ในตัวว่าข้อความที่จำเลยอภิปรายนั้นไม่ตรงต่อความจริงซึ่งเป็นความเท็จนั่นเอง ส่วนที่ว่าความจริงเป็นอย่างไรนั้นคำฟ้องโจทก์ก็ได้บรรยายไว้แล้วว่า ความจริงในการไปทอดกฐินครั้งนั้นไม่มีการลักลอบขนยาเสพติดให้โทษเฮโรอีนร่วมไปกับคณะทอดกฐินดังที่จำเลยอภิปรายแต่ประการใด ดังนี้ หากจำเลยมั่นใจว่าข้อความที่จำเลยอภิปรายในสภาพผู้แทนราษฎรนั้นเป็นความจริง กล่าวคือ โจทก์เคยไปทอดกฐิน ที่ต่างประเทศและมีการลักลอบซุกซ่อนเฮโรอีนไว้ที่ใต้ฐานพระประธานไปด้วย จนเป็นเหตุให้เจ้าหน้าที่ต่างประเทศทำการตรวจค้นบุคคลในคณะด้วยวิธีเปลี่ยนผ้าทำให้บุคคลในคณะซึ่งเป็นหญิงได้รับความอับอายทั่วหน้าแล้ว จำเลยยอมให้การต่อสู้คดีโดยยืนยันตามข้อความอภิปรายและนำสืบพิสูจน์ได้ คำบรรยายฟ้องโจทก์ดังกล่าวไม่ทำให้จำเลยไม่เข้าใจฟ้องจนไม่สามารถให้การต่อสู้คดีได้อย่างถูกต้อง ฟ้องโจทก์จึงสมบูรณ์ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสอง ไม่เป็นคำฟ้องเคลือบคลุม

คำพิพากษากฎีกาที่ 5758/2540

คำฟ้องของโจทก์ แม้มิได้บรรยายรายละเอียดให้ชัดเจนว่าจำเลยที่ 1 ดำเนินการอย่างไรในฐานะส่วนตัวและแสดงออกอย่างไรในฐานะตัวแทนของจำเลยที่ 2 ให้ซื้อที่ดินแปลงใดเนื้อที่เท่าใด ที่ดินตั้งอยู่บริเวณไหนโจทก์อ้างว่าที่ดินมี 2 กลุ่มแต่ละกลุ่มมีข้อตกลงแตกต่างกันอย่างไร ใครเป็นผู้ตกลงในเงื่อนไขอย่างไร เหตุใดจึงเรียกค่านายหน้าจำนวน 182 ไร่ เป็นเงิน 1,456,000 บาท ก็ตาม แต่เมื่อคำฟ้องของโจทก์บรรยายว่าจำเลยที่ 2 เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัดมีจำเลยที่ 1 เป็นกรรมการมีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 1 ในฐานะส่วนตัวและในฐานะตัวแทนจำเลยที่

2 ร่วมกันตกลงให้โจทก์เป็นนายหน้าติดต่อซื้อที่ดินบริเวณติดและใกล้กับแม่น้ำป่าสัก ตำบลท่าคล้อ อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ตกลงจะให้คำบำเหน็จตอบแทนไร่ละ 8,000 บาท โจทก์จึงรับเป็นนายหน้าและจัดการให้จำเลยทั้งสองซื้อและรับโอนที่ดินจากผู้มีชื่อ จำนวน 182 ไร่เศษ โจทก์จึงมีสิทธิได้ รับค่าตอบแทนดังกล่าว ดังนี้ แม้โจทก์จะไม่ บรรยายรายละเอียดดังกล่าวมาในฟ้องก็ไม่ทำให้ฟ้องของโจทก์เป็นฟ้องที่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5756/2540

ตามคำฟ้องโจทก์ได้บรรยายว่า จำเลยประพฤติเนรคุณกล่าวคือ ตั้งแต่เดือนเมษายน 2536 เป็นต้นมา จำเลยไม่ยอมให้อาหารเลี้ยงดูโจทก์อย่างที่เคยปฏิบัติโดยจำเลยนำอาหารไปวาง ไว้ห่างจากที่โจทก์นั่งอยู่แล้วก็หนีไป ไม่รออยู่ดูแล้วว่าโจทก์จะ ได้รับประทานหรือไม่ บางครั้งกว่าโจทก์จะคลำไปถูกอาหาร ที่จำเลยนำมาวางไว้ก็ปรากฏว่าสุนัขกินอาหารหมดแล้วโจทก์จึงไม่ได้รับประทานอาหารบางวันโจทก์ต้องเรียก ชาวบ้านข้างเคียงขออาหารมารับประทานเพื่อยังชีพ นอกจากนี้จำเลยไม่สนใจปรนนิบัติ ดูแลโจทก์ ปลอมให้โจทก์ต้องทนทุกข์ทรมานต่าง ๆ ในเวลาเจ็บป่วยการเข้าห้องส้วม ห้องน้ำและการหลับนอน ดังนี้ เป็นเรื่องข้อเท็จจริงที่โจทก์กล่าวหาจำเลยว่าได้เอาใจ ใส่ในการให้อาหารโจทก์รับประทานและมิได้สนใจปรนนิบัติดูแลโจทก์มิใช่กรณีตาม บทบัญญัติของ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 531(3) ที่บัญญัติว่า ผู้รับได้ บอกปิดไม่ยอมให้สิ่งของจำเป็นเลี้ยงชีวิตแก่ผู้ให้ในเวลาและผู้ให้ยากไร้และผู้รับยังสามารถ จะให้ได้คำฟ้องโจทก์ดังกล่าวจึงไม่เข้าเหตุที่จะเรียกถอนคืนการให้ตามมาตรา 531(3)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5480/2540

ที่จำเลยฎีกาในเรื่องอำนาจฟ้องว่า ในชั้นพิจารณาโจทก์ไม่ได้นำสืบว่าขณะทำหนังสือ มอบอำนาจ ศ. ยังเป็นกรรมการผู้มีอำนาจของโจทก์หรือไม่ เพราะหนังสือมอบอำนาจ มิได้ระบุวันที่การทำหนังสือมอบอำนาจไว้นั้น ในประเด็นนี้ จำเลยให้การสู้คดีไว้ว่า การ มอบอำนาจไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะมิใช่ลายมือที่แท้จริงของศ. กรรมการผู้มีอำนาจ กระทำการแทน โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง ฎีกาของจำเลยดังกล่าว จึงเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้น ว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น และศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

โจทก์บรรยายฟ้องว่า หลังจากจำเลยได้เบิกเงินจากบัญชีกระแสรายวัน เลขที่ 5151-5 ที่สาขาขอนแก่นของโจทก์โดยใช้เช็คหรือใบเบิกที่โจทก์มอบให้ และได้นำเงินเข้าบัญชี อันเป็นการเดินสะพัดทางบัญชี แต่จำเลยไม่ได้ชำระดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ตามกำหนดเวลาที่ตกลงกันไว้ คิดตั้งแต่วันที่ 20 พฤษภาคม 2531 อันเป็นที่จำเลยทำสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีกับโจทก์ ถึงวันที่ 29 มิถุนายน 2534 ซึ่งเป็นวันเลิกทำสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชี จำเลยเป็นหนี้ต้นเงินและดอกเบี้ยทบต้นในอัตราร้อยละ 15 ต่อปี เป็นเงิน 1,302,129.80 บาท คำฟ้องของโจทก์ดังกล่าวได้บรรยายโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาข้อนี้ด้วย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสอง แล้ว

คำพิพากษากฎีกาที่ 5023/2540

ศาลชั้นต้นนัดสืบพยานจำเลยที่ 3 และที่ 4 เป็นเวลานานเกือบ 5 ปี นับจากวันฟ้อง และเลื่อนคดีจากวันนัดเดิมเป็นระยะเวลาห่างกันถึง 41 วัน ทั้งศาลชั้นต้นยังกำหนดให้นัดสืบพยานไว้เต็มวันและได้กำชับทนายความจำเลยที่ 3 และที่ 4 ให้นำพยานมาสืบให้พร้อมตามนัด ทนายความจำเลยที่ 3 และที่ 4 ย่อมมีโอกาส ติดต่อเตรียมให้จำเลยที่ 3 มาเบิกความเป็นพยานได้ล่วงหน้าเป็นเวลานานถึง 1 เดือนเศษ ซึ่งทนายความจำเลยที่ 3 และที่ 4 ตลอดทั้งตัวจำเลยที่ 3 ย่อมทราบที่อยู่แล้วว่าได้ค้าง การพิจารณาเกือบ 5 ปี และการที่ศาลชั้นต้นนัดสืบพยานคราวละหลายวันโดยกำหนดให้สืบพยานตลอดทั้งวัน ทั้งได้กำชับให้นำพยานมาสืบตามนัดก็เพื่อเร่งรัดการพิจารณาคดีมิให้ล่าช้าต่อไป การที่ตัวจำเลยที่ 3 ทราบวันนัดล่วงหน้าและมีโอกาสเตรียมตัวเป็นพยานนับเดือน แต่จำเลยที่ 3 ไม่มาตามนัดกลับไปอยู่ที่จังหวัดเพชรบูรณ์โดยมิได้แจ้งเหตุขัดข้องหรือติดต่อให้ทนายความของตนทราบจนกระทั่งทนายความต้องติดต่อทางโทรศัพท์ไปที่บ้านของจำเลยที่ 3 ในวันนัด ก่อนที่ศาลชั้นต้นจะออกนั่งพิจารณาเพียงเล็กน้อย พฤติการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า จำเลยที่ 3 มิได้ใส่ใจในการเป็นพยานเพื่อประโยชน์ของตนเอง การกระทำของจำเลยที่ 3 ถือได้ว่ามีเจตนาประวิงคดีให้ล่าช้าทั้งการที่ตัวจำเลยที่ 3 มาศาลชั้นต้นไม่ได้เพราะฝนตกหนักก็มีสาเหตุสุดวิสัย หรือเหตุจำเป็นอันมิอาจก้าวล่วงเสียได้แต่อย่างใด ศาลชั้นต้นจึงมีอำนาจสืบตัวจำเลยที่ 3

ตามคำฟ้องของโจทก์ทั้งสองบรรยายสภาพแห่งข้อหาและข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาว่า เดิมจำเลยที่ 2 ทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินโฉนดเลขที่ 25452 จากจำเลยที่ 3 ที่ดินโฉนดเลขที่ 25453 จากจำเลยที่ 4 และที่ดินบางส่วนโฉนดเลขที่ 1377 จากจำเลยที่ 3 และที่ 4 แล้ว ต่อมาจำเลยที่ 1 และที่ 2 ทำสัญญา จะซื้อจะขายที่ดินโฉนดเลขที่ 29097 ของจำเลยที่ 1 และที่ดินทั้งสามแปลงดังกล่าวข้างต้นให้แก่โจทก์ทั้งสอง โดยให้โจทก์ทั้งสองเข้าสวมสิทธิและหน้าที่ตามสัญญาดังที่จำเลยที่ 2 ทำไว้กับจำเลยที่ 3 และที่ 4 แต่ภายหลังจำเลยทั้งหกร่วมกันฉ้อฉลโจทก์ทั้งสองด้วยการโอนที่ดินโฉนดเลขที่ 25452 และ 25453 ให้แก่จำเลยที่ 5 และจำเลยที่ 5 โอนที่ดินโฉนดเลขที่ 25453 ให้แก่จำเลยที่ 6 อีกทอดหนึ่งซึ่งจำเลยทั้งหกรู้อยู่แล้วว่าเป็นทางให้โจทก์ทั้งสองเสียเปรียบและ ไม่มีการชำระเงินค่าตอบแทนกัน นอกจากนี้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ยังใช้อุบายเพื่อให้โจทก์ทั้งสองตกเป็นฝ่ายผิดสัญญา โจทก์ทั้งสองจึงฟ้องเรียกค่าเสียหายและมีคำขอบังคับขอให้เพิกถอนการโอนที่ดินระหว่างจำเลยที่ 3 และที่ 4 ที่ 5 และที่ 6 แล้วบังคับให้จำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 และที่ 4 โอนที่ดินให้แก่โจทก์ทั้งสองหรือบุคคลหรือนิติบุคคลที่โจทก์ทั้งสองเป็นผู้กำหนดให้เป็นผู้รับโอน โดยโจทก์ทั้งสองจะชำระค่าตอบแทนการโอนตามสัญญา และให้จำเลยทั้งหกร่วมกันชำระค่าเสียหายหากสภาพแห่งหนี้ไม่เปิดช่องให้โจทก์ทั้งสองได้รับโอนที่ดินโฉนดเลขที่ 25452, 25453 และ 1377 ก็ให้จำเลยทั้งหกร่วมกันชำระเงินมัดจำ ค่าปรับ และค่าเสียหาย พร้อมด้วยดอกเบี้ย ให้แก่โจทก์ทั้งสอง คำฟ้องของโจทก์ทั้งสองเช่นนี้ย่อมเข้าใจได้ว่า โจทก์ทั้งสองฟ้องขอให้เพิกถอนการฉ้อฉลของจำเลยทั้งหกเนื่องจากจำเลยทั้งหกร่วมกันโอนที่ดินซึ่งโจทก์ทั้งสองทำสัญญาจะซื้อจะขายไว้แล้วไปอีกหลายทอดโดยจำเลยทั้งหกรู้อยู่แล้วว่าการกระทำได้กล่าวเป็นทางให้โจทก์ทั้งสองซึ่งเป็นเจ้าหนี้เสียเปรียบ จึงขอให้บังคับไปตามสัญญา แต่ถ้าสภาพแห่งหนี้ไม่เปิดช่องเกี่ยวกับการรับโอนที่ดินบางแปลงดังกล่าวแล้ว ก็ให้จำเลยทั้งหกร่วมกันชำระเงินมัดจำ ค่าปรับ และค่าเสียหายพร้อมด้วยดอกเบี้ยแทนอันเป็นการขอให้บังคับเป็นขั้นเป็นตอนตามลำดับ คำฟ้องของโจทก์ทั้งสองจึงแสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นว่านั้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสอง แล้ว คำฟ้องของโจทก์ทั้งสองจึงเป็นคำฟ้องที่สมบูรณ์ หาได้เคลือบคลุมไม่

คำพิพากษาฎีกาที่ 4936/2540

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยบุกรุกนำต้นไม้เข้ามาปลูกในที่ดินโจทก์คิดเป็นเนื้อที่ประมาณ 3 ตารางวา จำเลยให้การว่า จำเลยปลูกต้นไม้ในที่ดินของจำเลยไม่ได้บุกรุกที่ดินโจทก์ โดยมีได้ให้การต่อสู้ในเรื่องการครอบครอง ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1382 ทั้งมิได้ยกประเด็นเรื่องการได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์หรือทรัพย์สินอันเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์โดยทางอื่นนอกจากนิติกรรมตาม ป.พ.พ. มาตรา 1299 วรรคสอง ขึ้นเป็นข้อต่อสู้ด้วย ดังนั้น การที่ศาลล่างทั้งสองหยิบยกประเด็นดังกล่าวขึ้นวินิจฉัยจึงเป็นการไม่ชอบ ถือว่าเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 3 การที่จำเลยยกประเด็นดังกล่าวขึ้นฎีกาแม้จะเป็นการฎีกาในข้อกฎหมายแต่ก็เป็นข้อกฎหมายที่มีได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ทั้งมิใช่ข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ต้องห้ามมิให้ฎีกาตาม ป.วิ.พ. มาตรา 225 วรรคหนึ่งและวรรคสอง

การที่โจทก์บรรยายฟ้องว่า โจทก์เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินโฉนดเลขที่ 6698 มีอาณาเขตทางด้านทิศใต้ติดที่ดินของจำเลย จำเลยได้รุกลำนำต้นไม้เข้ามาปลูกในที่ดินของโจทก์ตลอดแนวความยาวทางด้านทิศใต้เนื้อที่ประมาณ 3 ตารางวา ขอให้ขับไล่จำเลยออกไปจากที่ดินของโจทก์นั้น เป็นคำฟ้องที่แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับรวมทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาแล้วแม้จะไม่บรรยายว่าจำเลยได้บุกรุกที่ดินของโจทก์กว้างยาวและลึกเท่าใดก็ตามแต่ก็พอเป็นที่เข้าใจได้ว่า โจทก์กล่าวอ้างว่าจำเลยบุกรุกที่ดินส่วนไหนของโจทก์อย่างไร อีกทั้งจำเลยก็ได้ให้การต่อสู้คดีได้ถูกต้องฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาฎีกาที่ 4743/2540

คำฟ้องโจทก์ได้กล่าวว่าอาคารของโจทก์เสียหายอย่างไรอันเกิดจากการกระทำละเมิดของจำเลยทั้งสืบเถิด ความเสียหายดังกล่าวสามารถซ่อมแซมได้หรือไม่เพราะเหตุใด ค่าเสียหายจำนวนเงินเท่าใด โจทก์ได้กล่าวโดยชัดแจ้งถึงสภาพของความเสียหายของโจทก์และจำนวนค่าเสียหาย เพียงพอที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 จะให้การต่อสู้ได้แล้ว

โจทก์ไม่จำเป็นต้องกล่าวมาในฟ้องว่าความเสียหายของโจทก์อยู่ที่ส่วนไหนเพียงใด ฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาฎีกาที่ 4606/2540

โจทก์บรรยายฟ้องว่า โจทก์เป็นผู้มีสิทธิได้รับมรดกตามพินัยกรรมอย่างไรโดยจำเลยทั้งสองซึ่งเป็นผู้จัดการมรดกได้โต้แย้งสิทธิของโจทก์อย่างไร พร้อมทั้งมีคำขอบังคับ ซึ่งได้แสดงโดยแจ้งชัดถึงสภาพแห่งข้อหาของโจทก์และคำขอบังคับทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นนั้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสองแล้ว การที่คำขอบังคับของโจทก์มิได้ระบุถึงข้อกำหนดห้ามโอนตามพินัยกรรมไว้ด้วยนั้น เป็นเรื่องที่จำเลยทั้งสองจะยอมรับหรือปฏิเสธข้ออ้างของโจทก์ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ ฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาฎีกาที่ 4550/2540

แม้คำฟ้องของโจทก์จะบรรยายว่าที่ดินส่วนที่โจทก์ทั้งสองครอบครองไม่ตรงกับส่วนที่โจทก์ทั้งสองครอบครองตามแผนที่สังเขปท้ายฟ้อง แต่คำบรรยายฟ้องของโจทก์ก็ได้แสดงโดยชัดแจ้งพอเข้าใจแล้วว่าโจทก์ทั้งสองกับบิดาจำเลยทั้งสี่ถือกรรมสิทธิ์ร่วมกันในที่ดินมีโฉนดของบิดาจำเลยทั้งสี่โดยเป็นส่วนหนึ่งของโจทก์ทั้งสองคนละ 4,000 ส่วน ในจำนวนทั้งหมด 14,300 ส่วน และโจทก์อ้างว่าได้ครอบครองที่ดินเป็นส่วนสัดในที่ดินส่วนที่เป็นกรรมสิทธิ์ของโจทก์ทั้งสองแล้ว หากเป็นความจริงตามฟ้องโจทก์ทั้งสองก็มีสิทธิฟ้องเรียกให้จำเลยทั้งสี่ซึ่งรับมรดกของบิดาแบ่งที่ดินให้โจทก์ทั้งสองตามสิทธิของโจทก์ทั้งสองได้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1363 ส่วนโจทก์ทั้งสองจะได้รับส่วนแบ่งตามส่วนที่ได้ครอบครองหรือแบ่งตามส่วนในกรรมสิทธิ์ก็แล้วแต่ทางพิจารณาจะได้อรรถาธิบาย ซึ่งมาตรา 1364 ได้กำหนดวิธีการแบ่งทรัพย์สินระหว่างเจ้าของรวมไว้โดยชัดแจ้งแล้ว อีกทั้งตามคำให้การจำเลยทั้งสี่ก็ปรากฏว่าจำเลยทั้งสี่ให้การว่าบิดาจำเลยทั้งสี่ไม่เคยตกลงให้โจทก์ทั้งสองครอบครองที่ดินเป็นส่วนสัดตามแผนที่สังเขปท้ายฟ้อง แสดงว่าจำเลยทั้งสี่เข้าใจข้อหาตามฟ้องของโจทก์ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาฎีกาที่ 4433/2540

คำฟ้องของโจทก์บรรยายว่า จำเลยที่ 1 คำนวณค่าทดแทนที่ดินที่ถูกเวนคืนให้แก่โจทก์โดยการนำเอาราคาที่ดินที่เพิ่มขึ้นของที่ดินของโจทก์ส่วนที่เหลือจากการถูกเวนคืนหักออกจากเงินค่าทดแทนที่โจทก์จะพึงได้รับ เมื่อคำนวณหักกลับกันแล้วเลื่อนกลืนกัน จำเลยที่ 1 ไม่ต้องจ่ายเงินค่าทดแทนสำหรับที่ดินส่วนที่ถูกเวนคืนให้แก่โจทก์ เป็นการคำนวณโดยไม่สุจริต ผิดข้อเท็จจริง และไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะเดิมโจทก์มีที่ดินทั้งหมด 5 ไร่ 2 งาน 22 ตารางวา เมื่อพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่แขวงสุรวงศ์... พ.ศ. 2516 ใช้บังคับที่ดินของโจทก์ถูกเวนคืน 2 งาน 36 ตารางวา ในปี 2522 และ 2526 ก่อนที่จำเลยที่ 1 จะพิจารณากำหนดเงินค่าทดแทนที่ดินที่ถูกเวนคืนให้แก่โจทก์ โจทก์ได้แบ่งแยกที่ดินของโจทก์ออกเป็นแปลงย่อยหลายแปลงและแบ่งขายให้แก่บุคคลภายนอกไปบางส่วนแล้ว คงเหลืออยู่ตามโฉนดที่ดินเดิมเพียง 2 งาน 48 ตารางวา เมื่อนำจำนวนที่ดินที่ถูกเวนคืนหักออกจากจำนวนเนื้อที่ดินตามโฉนดเลขที่ 5319 ของโจทก์ในขณะจำเลยที่ 1 กำหนดเงินค่าทดแทนให้แก่โจทก์แล้ว โจทก์คงเหลือที่ดินตามโฉนดดังกล่าวเพียง 12 ตารางวา ที่ดินส่วนนี้จึงเป็นที่ดินจำนวนเล็กน้อยไม่อาจมีราคาสูงขึ้นอันเนื่องมาจากการถูกเวนคืน จำเลยที่ 1 จึงไม่มีราคาที่ดินของโจทก์ส่วนที่เหลือจากการถูกเวนคืนซึ่งสูงขึ้นนำไปหักออกจากเงินค่าทดแทนที่ดินที่โจทก์จะพึงได้รับได้ คำฟ้องของโจทก์ดังกล่าวเป็นคำฟ้องที่ได้บรรยายถึงสภาพแห่งข้อหาและข้ออ้างรวมทั้งคำขอบังคับไว้ครบถ้วนแล้ว จึงเป็นคำฟ้องที่สมบูรณ์และชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสอง แล้ว

แม้โจทก์มิได้บรรยายในคำฟ้องว่าโจทก์ได้อุทธรณ์คัดค้านการกำหนดเงินค่าทดแทนที่ดินที่จำเลยที่ 1 กำหนดให้แก่โจทก์ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ก็หาทำให้คำฟ้องของโจทก์เป็นคำฟ้องที่ไม่สมบูรณ์หรือไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ เพราะข้อความดังกล่าวเป็นขั้นตอนในการดำเนินคดี มิใช่ข้อความที่มีสภาพเป็นข้อหาแห่งคำฟ้องคงเป็นเพียงรายละเอียดที่โจทก์ชอบที่จะนำสืบในชั้นพิจารณาได้ เมื่อข้อเท็จจริงในชั้นพิจารณาทั้งสองฝ่ายนำสืบรับกันว่า โจทก์ได้อุทธรณ์คัดค้านการกำหนดเงินค่าทดแทนที่ดินที่ถูกเวนคืนที่จำเลยที่ 1 กำหนดให้แก่โจทก์ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยแล้ว ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาฎีกาที่ 4132/2540

โจทก์บรรยายฟ้องเกี่ยวกับราคาที่ดินของโจทก์รวมทั้งต้นไม้และความเสียหายจากการที่ถูกเวนคืนโดยคำนวณราคาจากสภาพที่ดิน ราคาต้นไม้ยืนต้นอาคารโรงงานและสิ่งปลูกสร้างและความเสียหายหากมีการซื้อขายหรือรื้อถอนอาคารโรงงานของโจทก์รวมทั้งโรงงานที่จะต้องสร้างใหม่ ซึ่งเป็นคำฟ้องโจทก์ที่ได้บรรยายแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหา คำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นนั้นแล้วโจทก์ไม่จำเป็นต้องบรรยายว่า ราคาซื้อขายที่ดินแปลงละเท่าใดต้นไม้ยืนต้นเป็นต้นไม้อะไร ปลูกเมื่อใด ให้ผลอย่างไร โรงงานสร้างเมื่อใด ราคาเท่าใดโรงงานตั้งที่ไหนมีรายละเอียดเช่นใด เพราะเป็นรายละเอียดที่สามารถนำสืบได้ในชั้นพิจารณา ฟ้องของโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาฎีกาที่ 4066-4067/2540

คำฟ้องโจทก์บรรยายว่า วันเกิดเหตุจำเลยที่ 1 ขับรถไปตามถนนแจ้งวัฒนะจากสี่แยกหลักสี่มุ่งหน้าไปห้าแยกปากเกร็ด เมื่อถึงที่เกิดเหตุจำเลยที่ 1 ขับรถคันเกิดเหตุออกจาก ช่องทางเดินรถไปบนไหล่ทางด้านซ้ายซึ่งเป็นทางสำหรับคนเดินเท้าและเสียหลักตกไปในคูน้ำข้างถนน โดยทักร่างของผู้ตายทั้งสองขณะเดินอยู่บนไหล่ทางด้านซ้ายดังกล่าว ตกไปในคูน้ำข้างถนนด้วยเป็นคำฟ้องที่ได้แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและข้ออ้างที่อาศัย เป็นหลักแห่งข้อหาแล้ว แม้โจทก์ทั้งสองสำนวนมิได้บรรยายว่าผู้ตายทั้งสองเดินอย่างไร เดินจากไหนไปไหน เดินหันหน้าหรือหันหลังให้รถขณะที่ถูกเฉี่ยวชนก็เป็นรายละเอียดที่โจทก์ทั้งสองสำนวนจะนำสืบในชั้นพิจารณา ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาฎีกาที่ 4048/2540

คำบรรยายฟ้องโจทก์ได้ความชัดว่า จำเลยที่ 1 ทำสัญญาขายลดตัวเงินกับโจทก์โดยมีจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 เป็นผู้ทำสัญญาจำนองและสัญญาค้ำประกันความรับผิดชอบของจำเลยที่ 1 แล้วจำเลยที่ 1 ได้ออกตั๋วสัญญาใช้เงินนำมาขายลดแก่โจทก์ เมื่อถึงกำหนดชำระจำเลยที่ 1 ไม่ชำระ แต่ได้ออกตั๋วสัญญาใช้เงินฉบับใหม่ชำระหนี้แก่โจทก์แทนตัวฉบับเดิม ที่จำเลยที่ 1 ให้การว่า เป็นการออกตั๋วสัญญาใช้เงินฉบับใหม่

ชำระหนี้ค่าตัวสัญญาใช้เงินฉบับเดิมและโจทก์รับชำระหนี้แล้ว หนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินฉบับเดิมจึงระงับ แต่โจทก์ไม่ยื่นตัวสัญญาใช้เงินฉบับใหม่ภายในเวลาที่กำหนด จำเลยทั้งสี่จึงไม่ต้องรับผิดชอบตามตัวสัญญาใช้เงินฉบับใหม่นั้นเป็นคำให้การปฏิเสธว่าจำเลยที่ 1 ได้ชำระหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินฉบับเดิมแล้วโดยการออกตัวสัญญาใช้เงินฉบับใหม่ แลกเปลี่ยน การเปลี่ยนเงื่อนไขวันถึงกำหนดใช้เงินจากวันที่กำหนดไว้ตามตัวสัญญาใช้เงินฉบับเดิมเป็นเมื่อทวงถามตามตัวสัญญาใช้เงินฉบับใหม่ มิใช่เปลี่ยนสิ่งที่เป็นสาระสำคัญแห่งหนี้เพราะยังเป็นมูลหนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินอยู่ คดีนี้โจทก์ฟ้องให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบตามตัวสัญญาใช้เงินฉบับใหม่หนี้ตามตัวสัญญาใช้เงินฉบับเดิมจะระงับไปหรือไม่อย่างไรไม่ใช่ข้อสำคัญ ตราบใดที่โจทก์ยังไม่ได้รับเงินตามตัวสัญญาใช้เงินฉบับใหม่ก็ไม่ระงับ หนี้ตามหนังสือสัญญาขายลดตัวเงินและสัญญาจำนองสัญญาค้ำประกันซึ่งเป็นประกันการชำระหนี้ก็ไม่ระงับไปด้วย คำให้การของจำเลยทั้งสี่ดังกล่าวไม่ใช่เป็นเรื่องจำเลยทั้งสี่เข้าใจผิดหรือหลงข้อต่อสู้ฟ้องโจทก์ได้บรรยายโดยชัดแจ้งถึงสภาพแห่งข้อหาคำขอบังคับและข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาแล้วไม่เป็นฟ้องเคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3883/2540

จำเลยทั้งสองอ้างว่าคำฟ้องของโจทก์มิได้มีข้อความว่า จำเลยทั้งสองสั่งซื้อสินค้าอะไร เมื่อไร จำนวนเท่าใดจำเลยทั้งสองได้รับสินค้าจากโจทก์แล้วหรือไม่นั้นเมื่อปรากฏว่าโจทก์บรรยายฟ้องว่า ตั้งแต่ต้นปี 2536 ถึงสิ้นเดือนมิถุนายน 2536 จำเลยทั้งสองซื้อกระดาษหลายประเภทจากโจทก์ หลายครั้งรวมเป็นเงิน 173,868.50 บาท จำเลยทั้งสองได้รับกระดาษดังกล่าวแล้ว ดังนี้ คำฟ้องของโจทก์บรรยายข้อความ ที่ จำเลยทั้งสองอ้างข้างต้นว่าไม่มี วั้ครบถ้วนแล้ว และที่จำเลยทั้งสองอ้างว่าโจทก์มิได้บรรยายฟ้องว่าการชำระเงินต้อง ชำระ กันอย่างไร จำเลยทั้งสองผิดนัดตั้งแต่เมื่อใด โจทก์เริ่มคิดดอกเบี้ยเมื่อไร จึงเป็นฟ้องที่เคลือบคลumnั้น ตามคำฟ้องของโจทก์ระบุช่วงเวลาที่จำเลยทั้งสองซื้อสินค้าจากโจทก์และรับสินค้านี้ดังกล่าวตั้งแต่ต้นปี 2536 ถึงสิ้นเดือนมิถุนายน 2536 แม้จะไม่ได้ระบุวันถึงกำหนดใช้ราคาแต่ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 490 บัญญัติให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าเวลากำหนดใช้ราคาเดียวกันกับเวลาที่ส่งมอบทรัพย์สินซึ่งขายนั้น จึงเข้าใจได้ว่าจำเลยผิดนัดตั้งแต่รับสินค้าและไม่ใช้ราคาแล้ว และแม้โจทก์จะมีได้ระบุวันเดือนปีที่โจทก์เริ่มคิดดอกเบี้ย แต่โจทก์ระบุว่าโจทก์ขอคิดดอกเบี้ยนับแต่วัน

ผิดนัดถึงวันฟ้องเพียง 5 เดือน โจทก์ยื่นฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 27 มกราคม 2537 หากนับแต่วันสิ้นเดือนมิถุนายน 2536 อันเป็นวันที่โจทก์ระบุว่าจำเลยทั้งสองซื้อกระดาษจากโจทก์เป็นครั้งสุดท้ายถึงวันฟ้องจะเป็นเวลา 6 เดือนเศษ แต่โจทก์ขอคิดดอกเบี้ยเพียง 5 เดือน เท่านั้น เมื่อเริ่มนับแต่วันฟ้องย้อนหลังไป 5 เดือน ก็จะสามารถคำนวณเงินค่าดอกเบี้ยที่โจทก์เรียกร้องได้ จึงไม่จำเป็นต้องระบุวันเดือนปีที่โจทก์เริ่มคิดดอกเบี้ยอีก ฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาฎีกาที่ 3789/2540

โจทก์เป็นนิติบุคคลโดยเป็นรัฐวิสาหกิจตาม พ.ร.บ. การไฟฟ้านครหลวง พ.ศ. 2501 มีวัตถุประสงค์ในการจัดให้ได้มาและจำหน่ายพลังงานไฟฟ้าให้แก่ผู้ใช้ไฟฟ้าในเขตกรุงเทพมหานครอันเป็นกิจการสาธารณูปโภคโดยได้รับทุนในการดำเนินการจากงบประมาณแผ่นดินและทรัพย์สินของโจทก์ไม่อยู่ในความผิดแห่งการบังคับคดี การที่โจทก์ฟ้องเรียกค่าไฟฟ้าจากจำเลยผู้ใช้กระแสไฟฟ้าจึงไม่ใช่เป็นเรื่องที่ผู้ประกอบการค้าเรียกค่าสินค้าตามความหมายของ ป.พ.พ มาตรา 193/34 (1) (7) ที่จะต้องใช้อายุความ 2 ปี แต่เป็นกรณีที่ไม่มีกฎหมายกำหนดอายุความไว้โดยเฉพาะ จึงต้องใช้อายุความทั่วไปที่กำหนด 10 ปี ตามมาตรา 193/30 โจทก์ฟ้องคดีนี้ไม่พ้นกำหนดเวลาดังกล่าว ฟ้องโจทก์จึงไม่ขาดอายุความ

ปัญหาที่จำเลยฎีกาว่าฟ้องโจทก์เคลือบคลุม ฎีกาของจำเลยไม่ได้บรรยายโดยชัดแจ้งว่า ฟ้องโจทก์เคลือบคลุมอย่างไร แต่กลับบรรยายโต้แย้งการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ถึงเรื่องการคำนวณค่าไฟฟ้าของโจทก์ว่าเป็นการรับฟังพยานหลักฐานของโจทก์ฝ่ายเดียวไม่ถูกต้องจึงเป็นฎีกาในข้อเท็จจริงเมื่อคดีมีทุนทรัพย์พิพาทในชั้นฎีกาไม่เกินสองแสนบาท จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.พ.มาตรา 248 วรรคหนึ่ง

คำพิพากษาฎีกาที่ 3754/2540

การทำสัญญาจะซื้อขายที่ดินของโจทก์กับจำเลยมีเจตนาซื้อขายที่ดินโดยกำหนดเนื้อที่ดินเอาไว้แน่นอนแล้ว เพราะหากไม่ประสงค์จะผูกพันกันเป็นจำนวนเนื้อที่ดินแน่นอน

ดังกล่าวจำเลยก็ควรจะระบุเหตุนี้ให้ปรากฏในสัญญา แต่จำเลยก็มีได้ระบุไว้ กรณีจึงต้องด้วยบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 466 ซึ่งบัญญัติให้ผู้ซื้อที่มีสิทธิบอกปิดไม่รับไว้ก็ได้หากการขาดตกบกพร่องหรือล่าจำนวนนั้นเกินกว่าร้อยละห้าแห่งเนื้อที่ทั้งหมดอันได้ระบุไว้ เมื่อจำเลยมีหนังสือแจ้งให้โจทก์รับโอนที่ดินมีเนื้อที่น้อยกว่าจำนวนตามสัญญาว่าร้อยละห้าของเนื้อที่ทั้งหมด โจทก์ในฐานะผู้ซื้อย่อมมีสิทธิบอกปิดไม่รับโอนและบอกเลิกสัญญาแก่จำเลยได้

โจทก์ฟ้องโดยระบุว่า โจทก์มอบอำนาจให้ ว. เป็นผู้ฟ้องคดีแทนจำเลยมิได้ให้การต่อสู้ในเรื่องนี้ข้อเท็จจริงจึงฟังได้เป็นยุติว่า โจทก์มอบอำนาจให้ ว. ฟ้องคดีนี้แทน โดยโจทก์ไม่จำเป็นต้องอ้างส่งหนังสือมอบอำนาจให้ฟ้องคดีนี้ต่อศาลอีก ฉะนั้น ข้อฎีกาของจำเลยที่ว่า โจทก์มิได้เสียค่าจ้างเอกสารสำหรับหนังสือมอบอำนาจให้ฟ้องคดีนี้ จึงไม่เป็นสาระที่จะต้องวินิจฉัย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2754/2540

ฟ้องโจทก์ได้บรรยายแล้วว่า ส. ลูกจ้างโจทก์ปล่อยปละละเลย ไม่กระทำการตามหน้าที่อย่างไร ผิดข้อบังคับอย่างไร และจงใจหรือ ประมาทเลินเล่ออย่างไร ซึ่งเป็นเหตุให้สินค้าของโจทก์ขาดหรือ สูญหายไป ซึ่งจำเลยผู้ค้าประกันการทำงานของ ส. ต้องรับผิดชอบ ดังนั้น ฟ้องของโจทก์ได้แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและ ข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแหล่งข้อหาแล้ว ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2748/2540

โจทก์ได้บรรยายมาในคำฟ้องแล้วว่า จำเลยที่ 1 เป็นเจ้าของรถยนต์หมายเลขทะเบียน 80-5080 สมุทรสาคร โดยเป็นนายจ้างหรือเป็นตัวการได้ใช้จ้างวานให้ผู้ขับซึ่งเป็นลูกจ้างในทางการที่จ้างหรือตัวแทนของจำเลยที่ 1 เพื่อประโยชน์ของจำเลยที่ 1 ในฐานะเป็นตัวการ แล้วผู้ขับดังกล่าวได้กระทำละเมิดชนรถยนต์คันที่โจทก์รับประกันภัยไว้เสียหาย ดังนั้น คำฟ้องของโจทก์ได้บรรยายโดยแจ้งชัดแจ้งว่าประการแรกผู้ขับซึ่งเป็นทั้งลูกจ้างในทางการที่จ้างของจำเลยที่ 1 และประการที่สองเป็นตัวแทนซึ่งขับรถโดยมีจำเลยที่ 1 เป็นตัวการเพื่อประโยชน์ของจำเลยที่ 1 ในฐานะตัวการ เพื่อให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบทั้งสองประการ จึงเป็นการแสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่

อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นนั้นแล้ว ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสอง คำฟ้องของโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2684-2689/2540

ฟ้องโจทก์ได้บรรยายความเป็นมาแห่งคดีเกี่ยวกับการที่จำเลยแต่ละคนบุกรุกเข้าไปทำประโยชน์ในที่ดินของโจทก์รวมถึงการที่จำเลยแต่ละคนทำละเมิดเป็นจำนวนเนื้อที่เท่าใด และจะต้องรับผิดชอบโจทก์ให้เป็นที่ยอมรับได้อย่างดี ไม่มีข้อความใดเคลือบคลุมอันจะเป็นเหตุให้จำเลยไม่เข้าใจข้อหาคำฟ้องโจทก์จึงเป็นคำฟ้องที่แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับรวมทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาครบถ้วนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสอง แล้วแม้มิได้ระบุว่าบุกรุกอย่างไรและมีความกว้างยาวเท่าใดก็เป็นเพียงรายละเอียดที่จะนำสืบในชั้นพิจารณาต่อไป ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2580/2540

จำเลยผู้รับประกันวินาศภัยจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนก็ต่อเมื่อผู้เอาประกันภัยเป็นผู้ก่อวินาศภัยอันจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพราะเหตุการณ์นั้น แต่เมื่อคำฟ้องบรรยายเพียงว่าจำเลยเป็นผู้รับประกันภัยรถบรรทุกทั้งสองคันที่ไปก่อเหตุวินาศภัยขึ้นโดยมิได้บรรยายถึงบุคคลผู้เอาประกันที่ต้องผูกพันรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนในเบื้องต้นอันเป็นนิติสัมพันธ์ตามกรรมธรรม์ประกันภัยที่จะเป็นเหตุให้จำเลยต้องร่วมรับผิดชอบบุคคลภายนอกผู้ได้รับความเสียหายเช่นนี้ เป็นคำฟ้องที่มีได้แสดงโดยชัดแจ้งซึ่งสภาพแห่งข้อหาและข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหา นั้น จึงเป็นคำฟ้องเคลือบคลุม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2528/2540

ฟ้องโจทก์บรรยายว่า โจทก์และจำเลยที่ 1 ได้ทำพิธีหมั้นกันโดยฝ่ายจำเลยที่ 1 ได้มอบของหมั้นเป็นแหวนพลอยจำนวน 1 วงในการหมั้นจำเลยที่ 1 สัญญาว่า หลังจากหมั้นแล้วจะทำพิธีแต่งงานอยู่กินร่วมกันจนสามีสวรรคตตามประเพณีกันต่อไป ต่อมา

จำเลยที่ 1 เป็นฝ่ายผิดสัญญาหมั้นโดยไปสมรสกับจำเลยที่ 2 ขอให้จำเลยทั้งสองร่วมกันรับผิดชอบค่าทดแทนแก่โจทก์ ดังนี้ ฟ้องโจทก์ได้แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นนั้นแล้ว จำเลยที่ 1 ก็ให้การต่อสู้ว่าจำเลยที่ 1 กับโจทก์มิได้มีการหมั้นกันและจำเลยที่ 1 มิได้ผิดสัญญาหมั้น แสดงว่าจำเลยที่ 1 เข้าใจฟ้องโจทก์และต่อสู้คดีได้ถูกต้อง ทั้งสาระสำคัญของคำฟ้องก็อยู่ที่ว่าได้มีการทำสัญญาหมั้นกันและมีการผิดสัญญาหมั้นหรือไม่ ส่วนข้อที่ว่าโจทก์กับจำเลยที่ 1 มีเจตนาที่จะไปจดทะเบียนสมรสกันหรือไม่นั้น เป็นข้อเท็จจริงที่โจทก์และจำเลยที่ 1 จะต้องนำสืบในชั้นพิจารณาเพื่อแสดงให้เห็นว่าการหมั้นนั้นจะมีผลบังคับกันได้ตามกฎหมายหรือไม่เท่านั้น โจทก์จึงไม่จำเป็นต้องบรรยายข้อเท็จจริงดังกล่าวมาในคำฟ้องด้วย ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษากฎีกาที่ 2382/2540

โจทก์ได้บรรยายฟ้องว่า เดิมโจทก์เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินตามโฉนดที่ดินเนื้อที่ 44 ไร่ 3 งาน 28 ตารางวา ในปี 2529 โจทก์ให้ ศ.เช่าปลูกโรงงานผลิตเฟอร์นิเจอร์ที่นอน ฟ้องน้ำจำนวน 5 ไร่ ค่าเช่าไร่ละ 1,000 บาท ต่อปี มีกำหนดการเช่า 30 ปี เช่าได้ 3 ถึง 4 ปี เกิดไฟไหม้โรงงานหมดสิ้นจึงมีกรณีฟ้องร้องเกี่ยวกับการเช่าซึ่งโจทก์มอบให้จำเลยจัดการแทน แต่จำเลยอ้างว่าต้องให้จำเลยเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดิน จึงจะดำเนินการได้ และโจทก์ไม่ต้องเสียง โททก์จึงให้ใส่ชื่อจำเลยเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินและตกลงกันว่าหากคดีเสร็จแล้วจำเลยจะคืนที่ดินให้โจทก์ ส่วนผลประโยชน์ค่าเช่าหรือรายได้อื่นของที่ดินระหว่างที่จำเลยมีชื่อถือกรรมสิทธิ์อยู่ จำเลยจะยกให้โจทก์ทั้งหมด ต่อมาโจทก์ทราบว่าคดีเสร็จแล้วจำเลยนำที่ดินไปให้ผู้อื่นเช่าใหม่ในปี 2534 โดยจำเลยได้รับเงินกินเปล่า 400,000 บาท และค่าเช่าเป็นรายปี ปีละประมาณ 15,000 บาท ถึง 18,000 บาทอีกด้วยการกระทำของจำเลยเป็นการฉ้อฉลใช้อุบายหลอกลวงโจทก์ว่าโจทก์จะถูกฟ้องร้องแบ่งที่ดิน ต้องให้จำเลยจัดการและต้องให้จำเลยมีชื่อในโฉนดที่ดินจึงจะจัดการได้จนโจทก์หลงเชื่อยอมจดทะเบียนยกที่ดินพิพาทให้จำเลยทั้งหมดขอให้พิพากษาเพิกถอนการจดทะเบียนการให้ที่ดินดังกล่าวโดยให้ที่ดินกลับมาเป็นของโจทก์ดังเดิม คำฟ้องของโจทก์ดังกล่าวได้แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาของโจทก์ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นนั้นและคำขอบังคับแล้ว ส่วนที่โจทก์ได้บรรยายฟ้องด้วยว่า ตั้งแต่จำเลยถือ

กรรมสิทธิ์ในที่ดินนั้นจำเลยไม่เคยแบ่งเช่าหรือผลประโยชน์จากที่ดินดังกล่าวให้โจทก์หรือมอบให้โจทก์ใช้จำยตามความจำเป็นและสมควรในการดำรงชีวิต จำเลยไม่เอาใจใส่เลี้ยงดูโจทก์ ทั้งพูดจากระทบกระทั่งบีบบังคับจนโจทก์ไม่สามารถอยู่อาศัยในบ้านของโจทก์ซึ่งปลูกอยู่ในที่ดินพิพาทและโจทก์จำเลยอยู่ร่วมกันต่อไปได้โจทก์ต้องไปอาศัยผู้อื่นอยู่ เป็นการประทุติเนรคุณนั้นเป็นเพียงการบรรยายประกอบให้เห็นพฤติการณ์อันไม่สมควรที่จำเลยได้กระทำต่อโจทก์หลังจากที่โจทก์ ได้จดทะเบียนยกที่ดินพิพาทให้จำเลยเพื่อให้จำเลยถือกรรมสิทธิ์แทนระหว่างที่จำเลยดำเนินการแทนโจทก์ในกรณีฟ้องร้องเกี่ยวกับการเช่าที่ดินพิพาทเท่านั้นมิใช่เป็นการบรรยายสภาพแห่งข้อหาและข้ออ้างที่ใช้เป็นหลักแห่งข้อหาเช่นว่านั้นโดยโจทก์ประสงค์จะให้มีการบังคับแก่จำเลยเป็นอีกข้อหนึ่งต่างหากในขณะเดียวกันไม่คำฟ้องของโจทก์จึงมิใช่เป็นคำฟ้องที่ตั้งประเด็นเป็น 2 นัยซึ่งขัดแย้งกันแต่อย่างใดฟ้องของโจทก์จึงไม่เป็นฟ้องเคลือบคลุม

คำพิพากษาฎีกาที่ 2074/2540

คำฟ้องของโจทก์เกี่ยวกับบัญชีเดินสะพัดซึ่งมีข้อตกลงให้คิดดอกเบี้ยทบต้นตามประเพณีการค้าของธนาคาร โจทก์ได้บรรยายที่มาแห่งหนี้ระหว่างโจทก์กับจำเลยทั้งสามความรับผิดชอบของจำเลยทั้งสามที่มีต่อโจทก์ และการคิดดอกเบี้ยตลอดจนจำนวนหนี้ที่คำนวณถึงวันฟ้องโดยละเอียดและชัดเจนเป็นที่เข้าใจได้อย่างดีว่าจำเลยทั้งสามเป็นหนี้โจทก์เพราะเหตุใด จำเลยทั้งสามได้ชำระหนี้ให้โจทก์ไปแล้วเป็นจำนวนเงินเท่าใด และจำเลยทั้งสามยังคงต้องรับผิดชอบต่อโจทก์เป็นจำนวนเงินเท่าใดจึงเป็นคำฟ้องที่แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอบังคับรวมทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาครบถ้วนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสอง แล้วโจทก์หาต้องแบบหลักฐานหรือเอกสารแสดงรายละเอียดการเบิกเงินการชำระเงิน การหักทอนบัญชีและการคิดดอกเบี้ยในแต่ละเดือนมาพร้อมกับคำฟ้องไม่ เพราะเป็นรายละเอียดที่จะต้องนำสืบกันไปในชั้นพิจารณา คำฟ้องของโจทก์จึงสมบูรณ์ไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาฎีกาที่ 2009/2540

สัญญาว่าจ้างได้ตกลงกันให้จำเลยต้องให้โจทก์บรรทุกผลิตภัณฑ์น้ำมันไม่น้อยกว่า เดือนละสองหรือสามเที่ยวมีกำหนดเวลาแน่นอน เป็นสาระสำคัญและเป็นเงื่อนไขอย่างหนึ่งของสัญญา เมื่อปรากฏว่าจำเลยให้โจทก์บรรทุกผลิตภัณฑ์น้ำมันเพียงเที่ยวเดียว โดยไม่ให้โจทก์บรรทุกผลิตภัณฑ์น้ำมันเดือนละสองหรือสามเที่ยวภายในกำหนดเวลา ถือได้ว่าจำเลยประพฤติผิดเงื่อนไขตามที่ระบุไว้ในสัญญาแล้ว โจทก์มีหนังสือบอกเลิกสัญญาหลังจากขนส่งน้ำมันให้จำเลยเสร็จเที่ยวแรกแล้ว 3 เดือนเศษ การบอกเลิกสัญญาว่าจ้างของโจทก์ไม่จำเป็นต้องบอกกล่าวให้จำเลยว่าจ้างโจทก์ภายในระยะเวลาที่กำหนดอีก เพราะเป็นการบอกเลิกสัญญาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 388 โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

ฟ้องโจทก์บรรยายโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาคือการที่จำเลยผิดสัญญาที่ไม่ว่าจ้างโจทก์ให้บรรทุกน้ำมัน และคำขอบังคับคือค่าเสียหายที่โจทก์ขอให้ชดใช้ส่วนที่ว่า โจทก์คิดค่าเสียหายมาอย่างไร เป็นรายละเอียดที่สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ ฟ้องของโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาฎีกาที่ 1846/2540

ฟ้องโจทก์ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยได้บรรยายถึงหลักเกณฑ์ข้อตกลงตามสัญญา เกี่ยวกับอัตราและระยะเวลาการชำระดอกเบี้ยในกรณีปกติและในกรณีผิดนัดผิดสัญญาไว้ โดยละเอียดครบถ้วน จึงเป็นการบรรยายโดยชัดแจ้งซึ่งสภาพแห่งข้อหาคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาแล้วส่วนกรณีที่ว่าจำเลยชำระดอกเบี้ยไปแล้วจำนวนเท่าใด ในอัตราเท่าใดเป็นรายละเอียดที่โจทก์สามารถนำสืบได้ในชั้นพิจารณาฟ้องโจทก์ในเรื่องนี้จึงไม่เคลือบคลุม

คำพิพากษาฎีกาที่ 1803/2540

โจทก์ได้บรรยายฟ้องให้จำเลยที่ 1 เข้าใจได้ดีแล้วถึงระยะเวลาที่จำเลยที่ 1 เบิกสินค้าไปแล้วต้องรับผิดชอบทั้งจำนวนที่ต้องรับผิดชอบ ตลอดจนมีคำขอบังคับให้จำเลยที่ 1 รับผิดชอบตามนั้นด้วย จึงเป็นคำฟ้องที่บรรยายโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาและคำขอ บังคับทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นนั้นชอบด้วยกฎหมายแล้วจำเลยที่ 1 จะ

รับสินค้าไปเมื่อใด จำนวนเท่าใด เป็นเพียงรายละเอียดที่โจทก์อาจนำสืบในชั้นพิจารณา
ได้ หากทำให้ฟ้องที่ชอบด้วยกฎหมายแล้วกลายเป็นฟ้องเคลือบคลุมไปไม่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1729/2540

โจทก์บรรยายฟ้องว่า หลังจาก ว.ถึงแก่ความตายแล้ว จำเลยที่ 1 และที่ 2 ซึ่งเป็น
บุตรและทายาทของ ว.ได้ให้จำเลยที่ 3 ถึงที่ 5 เข้าโรงงานทำพัฒลมเพื่อทำเป็นโรงงาน
ทำ ประกอบ และผลิตสินค้า โดยจำเลยที่ 3 ถึงที่ 5 ขออนุญาตโจทก์แต่โจทก์ไม่ยินยอม
ให้จำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 เข้าที่ดินพิพาทอีกต่อไป จำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 ก็ยังคงต้องตั้งใช้โรงงาน
ทำพัฒลมบนที่ดินพิพาท ทำ ประกอบ และผลิตสินค้าเรื่อยมาโจทก์ได้บอกกล่าวให้จำเลย
ที่ 1 ถึงที่ 5 รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างและขนย้ายออกไปจากที่ดินพิพาทแล้ว แต่จำเลยที่ 1 ถึง
ที่ 5 เพิกเฉย เป็นการละเมิดสิทธิของโจทก์ ขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ถึงที่ 5 รื้อถอนสิ่งปลูก
สร้างและขนย้ายออกไปจากที่ดินพิพาทของโจทก์ เป็นคำฟ้องที่โจทก์ได้บรรยายฟ้องถึง
เหตุที่สัญญาเช่าสิ้นสุดลงและเหตุที่โจทก์ฟ้องขับไล่จำเลยทั้งห้าแล้วว่า ว.ผู้เช่าได้ถึงแก่
ความตายแล้วและโจทก์ไม่ยินยอมให้บุคคลอื่นเช่าที่ดินพิพาทอีกต่อไป ซึ่งย่อมจะทำให้
จำเลยทั้งห้าสามารถเข้าใจสภาพแห่งข้อหาได้ดี เป็นการแสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่ง
ข้อหาของโจทก์และคำขอบังคับ ทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นนั้น ครบถ้วน
ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสอง แล้ว
ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม